

El santuari celebra els 550 anys de les aparicions de la Mare de Déu

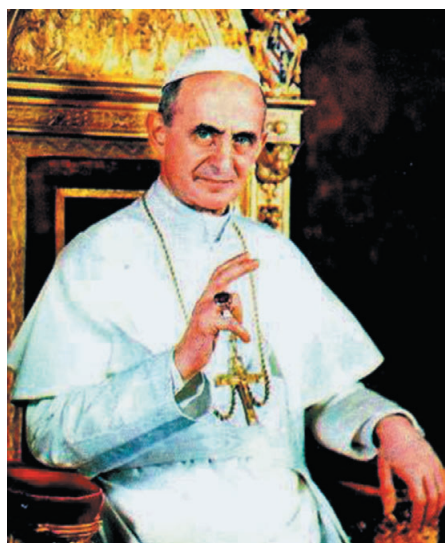
Aniversari al Miracle

Amb una solemne eucaristia presidida per Mons. Jaume Traser, bisbe de Solsona, i concelebrada pel bisbe d'Urgell i el pare abat de Montserrat, van començar oficialment els actes amb motiu del 550è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu del Miracle. Amb el lema «Veniu, revivim el miracle», se celebren un seguit d'actes d'aniversari que s'allargaran durant tot l'any i que també coincideixen amb les obres de rehabilitació de l'església de Santa Maria

del Miracle. En l'homilia, el bisbe de Solsona va recordar que la Mare de Déu continua present en nosaltres, «reflex de l'amor de Déu, que té cura de tots nosaltres». En aquest sentit, el prelat va exhortar a rebre el missatge, amb admiració, sorpresa, benedicció i acolliment, perquè en el missatge del Miracle hi ha sempre «aquest retornar a Déu, aquest acostar-nos a Ell, aquesta necessitat que l'home té de trobar Déu».

Pàg. 19

30è aniversari de la mort de Pau VI

El 6 d'agost es complien trenta anys de la mort de Pau VI, un Papa del qual s'ha recordat en aquests dies el seu «magisteri profètic». El cardenal Giovanni Battista Re, prefecte de la Congregació per als Bisbes, ha ressaltat que el Papa Montini «va viure i va proclamar la fe amb sol·licitud incansable i amb valor en la defensa de la integritat i la puresa». Pau VI va escriure l'encíclica *Humanae vitae*, de la qual ara es compleixen 40 anys. Va ser el primer Papa en arribar a Palestina, el primer en renunciar a dur la tiara i també va ser el primer Pontífex que es va adreçar a l'ONU.

Pàg. 5

Sumari

Pàg. 8 Espanya: trobada entre el cardenal Rouco i Zapatero

Pàg. 22 Lleida: l'Any Paulí porta un grup de lleidatans a Turquia

Pàg. 23 Tarragona: la Confraria de Sant Magí estrena web

Pàg. 24 El Patronat de la Muntanya de Montserrat regularà l'escalada

Pàg. 25 Entrevista a Ramon Cuello, escultor de la Sagrada Família

en primer pla

Presència de la Santa Seu a l'Expo Saragossa 2008

L'Expo Saragossa 2008, que se celebra fins al 14 de setembre sota el lema «Aigua i desenvolupament sostenible», té en el Pabelló de la Santa Seu un dels seus objectes més preuats. Art, fe, espiritualitat i reflexió es donen la mà en un recinte de 550 metres quadrats en el qual els visitants copsen el missatge del cristianisme respecte de l'aigua, «un bé que ha de ser especialment protegit mitjançant polítiques nacionals i internacionals clares, i utilitzat segons criteris de solidaritat i responsabilitat». El cardenal Renato Raffaele Martino va llegir aquestes paraules del Papa el dia que la Santa Seu celebrava el seu Dia Nacional a l'Expo Saragossa 2008.

Pàg. 3 i 4

Ingeniqed

El Casal Parroquial de Sant Martí de Palafrugell estrena edifici

Mons. Carles Soler, i el bisbe emèrit, Mons. Jaume Caprodon. D'aquesta manera es garanteix la continuïtat d'aquesta institució fundada l'any 1913 per Mn. Josep Bosch i Arnau, que en seria rector fins als anys cinquanta.

Pàg. 21

Nova carta pastoral de Mons. Jaume Traser sobre «La comunitat cristiana»

Pàg. 20

«El repte fonamental de l'Opus Dei és la santedat»

Entrevista a Mons. Javier Echevarría, prelat de l'Opus Dei, amb motiu dels 25 anys de l'erecció de la prelatura personal

Pàg. 16 i 17

Editorial

La lluita contra la sida

Ha finalitzat a Mèxic la Conferència Mundial de la Sida, que ha reunit entre el 3 i el 8 d'agost 25.000 participants entre científics, metges, polítics, responsables d'associacions... entre els quals, lògicament, també hi havia representants de l'Església.

Monsenyor Robert Vitillo, present en la Conferència, com a conseller de Càritas internacional, es va encarregar de recordar el gran paper que l'Església fa en la lluita contra la sida i alhora es va reafirmar en la proposta catòlica per eradicar aquesta terrible malaltia. És important que es recordi la immensa obra que fa l'Església en aquesta matèria, per contrarestar les opinions dels qui diuen que és per culpa de la doctrina catòlica sobre els preservatius que s'evita una eficàcia més gran en la lluita contra aquesta pandèmia.

I és que el 25% dels malalts de sida en el món són atesos directament per l'Església a través de la seva xarxa internacional de Càritas, que treballa en l'actualitat en 107 països; a través d'amplis programes de prevenció, tractament i atenció dels afectats pel virus VIH, un treball immens de suport humà que proporciona menjar, atenció mèdica, educació i plans socials per evitar el rebuig i l'exclusió.

A l'hora de servir els sectors més marginats i oblidats de la societat l'Església està al capdavant, ja que Càritas internacional disposa d'un servei sanitari incomparable a tot el món format per 5.246 hospitals, 17.530 dispensaris, 577 leproseries i 15.208 residències per a malalts crònics i discapacitats físics i psíquics.

És, per tant, ridícula la queixa que l'Església no col·labora en la lluita contra la sida o en l'eradicació dels problemes dels sectors més desfavorits de la societat; qüestions de les quals es parla molt, però que molt pocs es prenen seriosament ni actuen d'una forma eficaç, com es fa des de Càritas internacional.

D'altra banda, l'Església es manté ferma en la

seva postura que la millor forma d'eradicar la malaltia de la sida és la promoció de la fidelitat i l'abstinència. De fet, alguns governs estatals o territorials de diversos països molt afectats pel virus VIH que han proposat campanyes en aquest sentit, han obtingut molt bons resultats, ja que es tracta d'una campanya de prevenció, sensibilització i educació que, a la llarga, obté la seva recompensa en estadístiques favorables.

És evident que no hi ha res més segur que la fidelitat conjugal a l'hora de no contreure el virus de la sida. Si cap dels esposos ha tingut relació fora del matrimoni és impossible la infecció. Al contrari, la permissivitat, l'adulteri i la infidelitat són lògicament riscos evidents per contreure la malaltia, per molt que es parli del mal anomenat «sexe segur». Als hospitals de malalts de sida hi ha moltes persones que afirmen que elles creien que controlaven la situació, pel que fa a les relacions extramaritals.

La proposta d'alguns grups que, únicament ofereixen la distribució de preservatius creient que així desapareixerà la malaltia, és ingènua i, alhora, egoista, perquè s'opta per la solució aparentment més fàcil sense voler assumir els costos més elevats i efectius com són una bona educació i sensibilització social i el tractament posterior dels afectats.

Per últim, és important recordar que l'Església nega categòricament que la sida sigui un càstig de Déu, com es va dir en els primers temps de l'aparició d'aquesta malaltia del nostre temps, i que és una teoria encara sostinguda en algunes cultures ancestrals. El papa Joan Pau II va deixar aquesta qüestió clarament especificada, ja que és absolutament contradictori que molts d'aquells que ja han sofert el càstig de la pobresa i la injustícia humana, a més siguin doblement castigats amb aquesta malaltia. Tot el contrari, Déu està al costat dels qui sofreixen a causa de la sida, ells també són la imatge del rostre dolorit del seu fill Jesucrist en la Creu.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, J. A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La nuesa del món indigent podria ser vestida amb els guarniments que els sobren als vanitosos» (Oliver Goldsmith. Poeta i escriptor anglès. 1728-1774)

Es diu i es repeteix fins a la sacietat que l'escàndol i el delictes més gran de la humanitat són els parracs, la desnutrició i la «pobresa i misèria» denigrants de bona part del nostre planeta. Hi reflexionem seriosament, i sobretot «compromesament», sobre aquesta vergonya de la humanitat? Però, la «humanitat» és una paraula abstracta o som «cadascú en particular», uns amb els seus càrrecs i influències, d'altres amb les seves possessions i d'altres amb el que puguin aportar-hi, encara que siguin les seves

idees voluntarioses, la seva capacitat per «criar l'atenció i desvetllar les consciències» i organitzar croades legítimes i eficaces en benefici dels qui sucumbeixen sense ajuda i empara? El mateix Goldsmith deia: «El tracte habitual amb la misèria és la millor escola de força i saviesa.» Malauradament, poc cas fem d'aquests missatges propis d'intel·ligències sublimes i ànimes redemptores perquè, com deia, i lamentant-ho, el literat francès Houdetot (1799-1869): «Un parent pobre és sempre un parent llunyà.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Un viatge bíblic i espiritual per l'aigua

■ El Pabelló de la Santa Seu de l'Expo Saragossa recorda que l'aigua s'ha d'utilitzar de manera solidària

L'Expo Saragossa 2008, que se celebra fins al 14 de setembre sota el lema «Aigua i desenvolupament sostenible», té en el Pabelló de la Santa Seu un dels seus objectes més preuats. Art, fe, espiritualitat i reflexió es donen la mà

en un recinte de 550 metres quadrats en el qual els visitants copsen el missatge del cristianisme respecte de l'aigua, «un bé que ha de ser especialment protegit mitjançant polítiques nacionals i internacionals clares, i utilitzat

segons criteris de solidaritat i responsabilitat». El cardenal Renato Raffaele Martino va llegir aquestes paraules del Papa el dia que la Santa Seu celebrava el seu Dia Nacional a l'Expo Saragossa 2008.

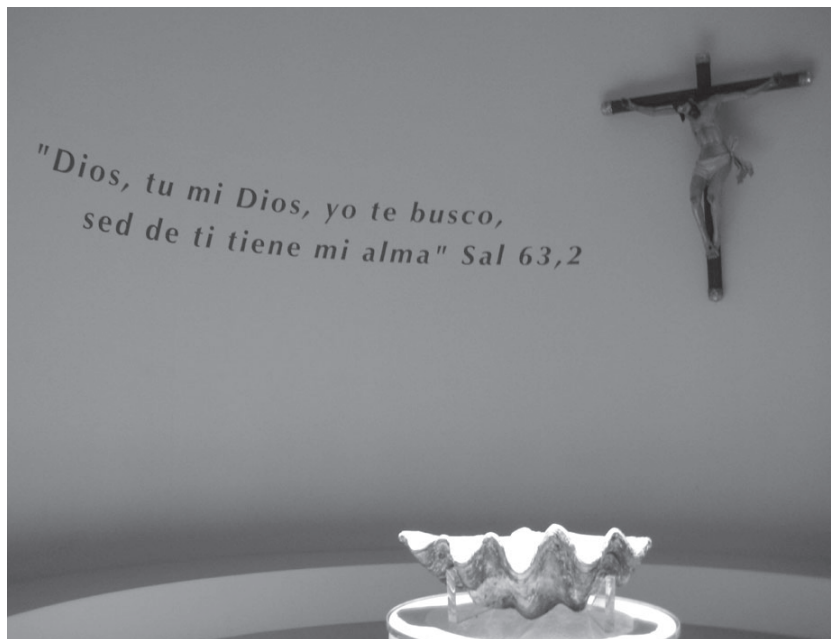
Quan el visitant s'introdueix al Pabelló de la Santa Seu abandona per uns instants el brogit de l'Expo per trobar-se immers en una mena de «bosc/pluja» simbòlic format per canyes de bambú que pengen del sostre. A partir d'aleshores comença el recorregut pels tres apartats temàtics en què s'estructura el Pabelló: un sobre Aigua, vida i esperança, un altre sobre Aigua i art en la història de la salvació, i un tercer sobre la dimensió ètica de l'ús de l'aigua: Aigua, un bé de tots i a favor de tots. Aquesta etapa ens recorda que cal fer servir aquest recurs de manera solidària per afrontar la crisi de l'aigua amb què l'home ha començat el segle XXI.

El final del recorregut condueix a un petit espai circular: la capella del Santíssim. Concebut com a lloc de pregària i de recolliment, és un espai bonic i lluminós on l'ambient convida el visitant a reflexionar sobre el que ha vist i a pregar davant del Santíssim en companyia d'una imatge de la Mare de Déu del Mar.

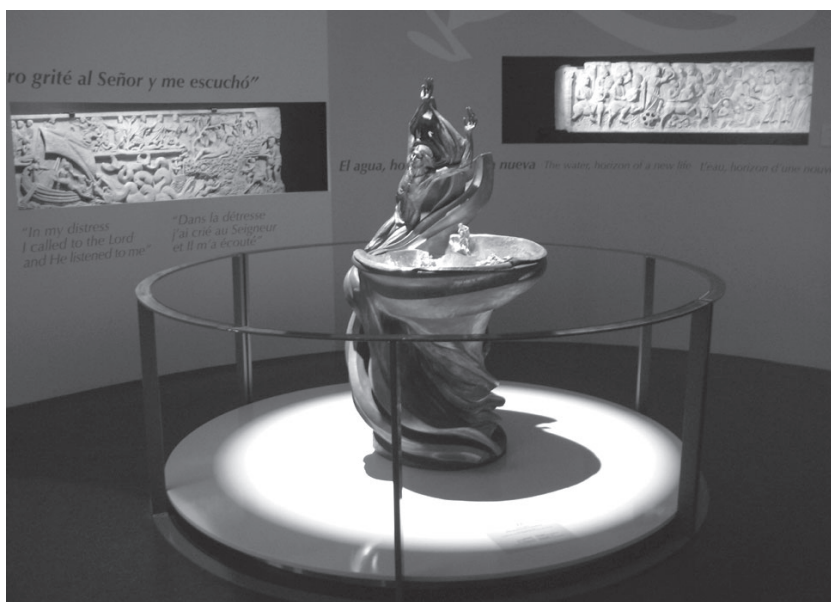
Un dels aspectes que desperten més l'atenció dels visitants al Pabelló de la Santa Seu (fins al 24 de juliol, 200.000 persones van passar pel recinte) és la possibilitat d'admirar fins a 39 obres d'art de gran significació cristiana i d'important valor artístic, i que permeten fer una mirada històrica i bíblica sobre l'aigua. Dotze d'aquestes peces provenen dels Museus Vaticans; una, de la basílica de Sant Pere del Vaticà (una pila baptismal de Mario Taffetti); vint, de diverses diòcesis aragoneses, i sis més, de col·leccions privades i de museus de l'Estat espanyol. Les peces, que abracen des del segle IV (art paleocristià) fins al segle XX, s'han distribuït temàticament. En primer lloc, el visitant troba les obres referides a l'Antic Testament; i en segon lloc, les relacionades amb el Baptisme de Crist, els seus miracles i ensenyaments, i la seva Passió. També hi ha obres relacionades amb la litúrgia.

La importància de l'art que es pot contemplar al Pabelló de la Santa Seu ha fet que es considerés oportú editar un catàleg que recull les 39 obres que integren l'exposició, cadascuna amb la seva explicació artística, històrica i teològica. El catàleg, que té 248 pàgines, també aplega diferents articles sobre la identitat, la naturalesa i els continguts del Pabelló de la Santa Seu, així com assajos sobre l'aigua a càrrec d'experts. La introducció al catàleg ha estat escrita pel secretari d'Estat del Vaticà, el cardenal Tarcisio Bertone; el nunci apostòlic a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, i l'arquebisbe de Saragossa, Mons. Manuel Ureña. El preu del catàleg és de 40 euros i es pot comprar al Pabelló de la Santa Seu, a les botigues del recinte de l'Expo i a la Casa de l'Església de Saragossa.

El 14 de juliol va tenir lloc el Dia de la Santa Seu a l'Expo Saragossa 2008. La delegació vaticana que va participar en aquesta jornada estava encapçalada pel president del Pontifici

El recorregut pel Pabelló de la Santa Seu finalitza a la capella del Santíssim.

Una de les obres exposades és una pila baptismal regalada a Joan Pau II el 1996.

La delegació vaticana, encapçalada pel cardenal Martino, va visitar l'Expo.

Consell Justícia i Pau, el cardenal Renato Raffaele Martino, que va ser l'encarregat de llegir el missatge del Sant Pare. En la seva carta, Benet XVI afirmava que l'accés a l'aigua és un dret «universal i inalienable» que té el seu fonament «en la dignitat de la persona» i per això demana que s'examinin «les postures dels qui consideren i tracten l'aigua únicament com un bé econòmic». L'aigua, deia en el seu missatge el Papa, «és un bé que ha de ser especialment protegit mitjançant polítiques nacionals i internacionals clares, i utilitzat segons criteris de solidaritat i responsabilitat». El missatge de Benet XVI acabava amb una benedicció especial per a la mostra internacional.

La comitiva encapçalada pel cardenal Martino estava constituïda pel nunci Manuel Monteiro de Castro i per bisbes d'arreu de l'Estat espanyol. En representació de l'episcopat català hi havia l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Jaume Pujol, i el bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives.

Congrés Internacional sobre Ecologia

Les activitats del Pabelló de la Santa Seu no es limiten només al recinte de l'Expo, sinó que també tenen incidència arreu de la ciutat de Saragossa. Així, s'ha organitzat un cicle de set concerts de música sacra en esglésies de la capital aragonesa que culminarà el 10 de setembre a l'església de Santa Isabel de Portugal amb Montserrat Torrent interpretant una antologia de música espanyola.

Un altre acte celebrat amb motiu de l'Expo va ser el Congrés Internacional sobre Ecologia, en el qual va participar el cardenal Renato Raffaele Martino en representació del papa Benet XVI. El congrés va tenir lloc els dies 10, 11 i 12 de juliol sobre La qüestió ecològica: la vida de l'home en el món. Tal com destaca José María Gorgojo, director general del Pabelló de la Santa Seu, «el congrés es va centrar en un aspecte nuclear de la qüestió ecològica: la mateixa qüestió ecològica implica la relació d'amor i d'intel·ligència de l'home amb el món. Aquesta relació porta a reconèixer que la natura no és una realitat absoluta, és a dir, la natura no és Déu. L'ecologia és una qüestió antropològica i, per tant, només l'home coneix i pot reconèixer el valor i el sentit que té l'ecosistema, el medi ambient, els animals, les plantes i l'home mateix».

El congrés també va evidenciar, segons Gorgojo, que «la cura de l'aigua, els problemes d'explotació, de distribució i d'aprofitament han de ser considerats des de la perspectiva del destí universal dels béns naturals escassos, alhora que s'han d'estudiar amb profunditat i seriositat científica perquè l'aigua pugui ser un bé que es conservi a la terra i al qual tots els homes puguin accedir per tal de poder viure dignament». (C.M.)

L'ENTREVISTA

José María Gorgojo, director general del Pavelló de la Santa Seu a l'Expo Saragossa 2008

—La Santa Seu, que ja va participar també a l'Exposició de Sevilla 1992, podia perdre l'oportunitat de participar en aquesta Expo de Saragossa dedicada a l'aigua?

—L'aigua és un regal del Creador a la criatura, als seus fills els homes. Al Gènesi es narra que quan va crear les aigües «Déu va veure que era bo». No podia faltar la veu de l'Església, i del Sant Pare com a successor de Crist, en aquesta gran festa mundial de l'aigua.

Comptem amb el preciós missatge que Benet XVI va enviar al cardenal Renato Raffaele Martino, representant de la Santa Seu a l'Exposició Internacional de Saragossa, amb motiu del dia de la Santa Seu el 14 de juliol passat. En aquest breu però intens missatge, assenyalava que cada visitant pot descobrir i apreciar l'«incommensurable patrimoni d'espiritualitat, art i saviesa social que s'inspira en l'aigua i que han estat custodiats per l'Església catòlica».

En paraules del nunci de Sa Santedat a l'Estat espanyol, Mons. Manuel Monteiro de Castro, «el tema de l'Expo Saragossa *Aigua i desenvolupament sostenible* es va presentar a la Santa Seu, des del principi, com un gran repte i com a tal va ser acollit. La Secretaria d'Estat de Sa Santedat va acceptar de bon grat la invitació oficial a participar en aquesta trobada magna, que li va adreçar en el seu dia el comissari de l'Expo Saragossa 2008, l'ambaixador Emilio Fernández Castaño. Juntament amb la Santa Seu, es van mostrar molt contents de col·laborar en l'organització i en la realització del Pavelló del Vaticà l'arquebisbe de Saragossa, Mons. Manuel Ureña Pastor, la Conferència Episcopal Espanyola, un notabilíssim nombre d'entitats catòliques i molts sacerdots, consagrats i seglars.

—**L'aigua com a font de vida és el títol de la primera part de l'exposició del Pavelló de la Santa Seu. Des de quines dimensions hem d'entendre aquest valor?**

—Sense dubte una experiència que tots hem tingut, i que òbviament no recordem, és aquest primer contacte amb l'aigua al ventre matern. Potser no hauríem volgut sortir-ne mai perquè s'hi estava molt bé. La Mare de Déu de l'Esperança del segle XVII —escultura de fusta policromada que podem apreciar al Pavelló de la Santa Seu— ens mostra la Santíssima Mare de Déu embarassada, esperant l'arribada del seu fill Jesús. Crist, veritable Déu i veritable Home, també va passar per aquesta situació en el ventre puríssim de Maria. Cal agrair Déu què bé que ha creat la natura humana, perquè des de la nostra existència més tendra, gaudim d'aquestes carícies maternes al seu si.

—**Els textos reflectits en les obres del Pavelló estan plens d'al·lusions a l'aigua. Com hem d'entendre aquesta gran importància concedida a l'aigua?**

—Visitant el Pavelló de la Santa Seu, es fan realitat les paraules de l'encíclica *Haurietis aquas in gaudio de fontibus salutis*: «Treureu aigua amb goig de les fonts de la Salvació.» Benet XVI, tot commemorant els cinquanta anys d'aquesta encíclica escrita per Pius XII el 15 de maig del 1956, escrivia que «el costat traspassat del Redemptor és la font a la qual ens convida a acudir aquesta encíclica: hem de recórrer a aquesta font per assolir el veritable coneixement de Jesucrist i experimentar més a fons el seu amor».

José María Gorgojo, llicenciat en Dret i doctor en Teologia, va viure a Roma des del maig del 1985 fins al juny del 2005. Van ser 20 anys de treball a la Pontifícia Universitat de la Santa Creu a Roma que li van brindar l'oportunitat de conèixer cardenals i bisbes d'arreu del món i, més especialment, de tractar el papa Joan Pau II en misses privades i en converses personals. Sens dubte que, des del seu retorn a l'Estat espanyol, l'experiència com a director general del Pavelló de la Santa Seu a l'Expo Saragossa 2008 ha estat per a Gorgojo una oportunitat única per transmetre al conjunt de la societat el significat religiós i espiritual de l'aigua per als creients, així com la crida de l'Església catòlica a compartir amb tota la humanitat aquest bé tan valuós.

«A la terra hi ha aigua per als homes de tots els temps!»

xement de Jesucrist i experimentar més a fons el seu amor».

Les obres d'art del Pavelló de la Santa Seu criden a fer realitat aquestes paraules de Benet XVI. El quadre de *La Crucifixió*, de Bitino de Faenza (segle XV), mostra com del costat de Crist, traspassat amb la llança del soldat Longinos, va rajar a l'instant sang i aigua. Jesús vol unir tots els homes, aquesta pobre aigua que som cadascun de nosaltres, a la seva Divina Sang, fent-nos amb Ell coredeutors.

L'Esperit Sant sobre les aigües, de Jorge Segrelles (1960), és un quadre preciós de grans dimensions. Mostra en la seva bellesa com l'Esperit Sant baixa sobre la humanitat, representada en aquestes aigües, i infon amb els seus raigs de llum els set dons: saviesa, enteniment, consell, fortaleza, ciència, pietat i temor de Déu. Déu no només perdona la humanitat després del diluvi universal, sense castigar-la novament, sinó que quan Crist puja al Cel, ens envia l'Esperit Sant que es fa càrrec de la nostra santificació. Sens dubte, Déu Esperit Sant té una tasca difícil —per la nostra manca de docilitat a la Gràcia—, però com que compta amb la paciència, la comprensió, la inspiració i el perdó, al final dels segles aconseguirà reconduir les aigües a la seva llera. Doncs tot això ho podem apreciar en aquest quadre del pintor llevatí.

—**Arquitectura, pintura, reflexió, espiritualitat... quin missatge uneix tots aquests elements que podem veure al Pavelló?**

—El binomi escrit en sis idiomes —francès, anglès, alemany, castellà, italià i àrab—, a les parets del primer recorregut, ens pot donar llums per entendre amb profunditat el missatge del Pavelló de la Santa Seu: Déu-aigua, Crist-manantial, Església-font.

Déu ens posa la Creació, la natura, en aquest cas el do de l'aigua, al nostre servei. Com diu el Sant Pare Benet XVI «el que avui dia es consideri l'aigua un bé predominant material, no ha de fer oblidar els significats religiosos que la humanitat creient, i sobretot el cristianisme, ha desenvolupat a partir d'ella, donant-li un gran valor com a bé preciós immaterial, que enriqueix

—**El recorregut finalitza a la capella del Santíssim. Què simbolitza?**

—Crist no és un símbol, és una realitat. Jesucrist és el mateix ahir, avui i sempre. En les espècies eucarístiques es troba la segona persona de la Santíssima Trinitat veritablement present, amb el seu cos, sang, ànima i divinitat.

En un petit sagrari de Calamocha, d'estil bizantí, tenim la segona persona de la Santíssima Trinitat. Ell és la veritable font de la vida. A la capella del Santíssim, es poden fer realitat les paraules del Senyor: «El qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set...» (Jn 4,13)

Qui ha recorregut aquests dies el nostre Pavelló ha deixat escrites frases meravelloses sobre el Pavelló, i la capella del Santíssim. Si n'he d'escollir alguna, em quedo amb aquesta: «Us dono les gràcies per aquest Pavelló, el que més m'ha agradat, perquè hi heu portat el Santíssim: el centre de l'Expo.»

—**Un dels Objectius del Mil·lenni és reduir a la meitat, abans del 2015, la proporció de les persones que no tenen accés a l'aigua potable. Podem ser optimistes que es compliran?**

—Mans Unides, Càritas i altres institucions que representen l'Església, no deixaran de continuar duent la seva ajuda a tots els pobles necessitats. El Pontifici Consell Justícia i Pau ens crida a la responsabilitat recordant que «l'ús de l'aigua —que és valorat com un dret universal i inalienable— està relacionat amb les necessitats creixents i peremptòries de les persones que viuen en la pobresa, tenint en compte que l'accés limitat a l'aigua potable repercuteix sobre el benestar d'un nombre enorme de persones i és, amb freqüència, causa de malalties, patiments, conflictes, pobresa i fins i tot mort».

L'Església continuarà, a través de persones i projectes concrets, vivint la caritat, la justícia, l'honestat, incrementant els projectes per dur aigua als països pobres. És un deure de tota la humanitat reduir els patiments, les malalties, els conflictes, la pobresa i la mort que general l'egoisme i el mal ús del do preciós de l'aigua, que ens ha donat Déu per a la nostra alegria humana i espiritual, i que vol que el posem en la seva totalitat. A la terra hi ha aigua per a tots els homes de tots els temps!

—**Quina responsabilitat ètica tenim els cristians en la gestió de l'aigua i dels recursos naturals?**

—La mateixa que tenen totes les persones pel fet de ser criatures i germans del mateix Pare. En el seu missatge a l'Expo Saragossa 2008 Benet XVI ens respon aquesta pregunta matisant: «Pel que fa al dret de l'aigua cal subratllar també que es tracta d'un dret que té el seu fonament en la dignitat de la persona humana; des d'aquesta perspectiva s'han d'examinar atentament les postures d'aquells que consideren i tracten l'aigua únicament com un bé econòmic. El seu ús ha de ser racional i solidari, fruit d'una sinergia equilibrada entre el sector públic i privat.»

Reportatge: Carme Munté

Vaticà

església en el món

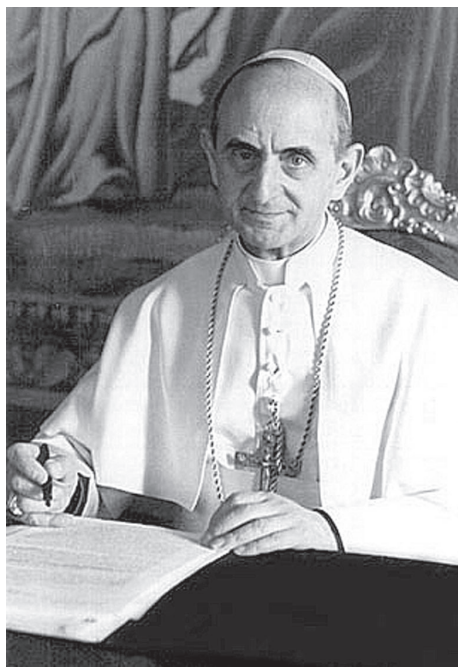
El cardenal Re recorda el «magisteri profètic» de Pau VI

■ Es compleixen 30 anys de la mort del Pontífex

CIUTAT DEL VATICÀ.— El prefecte de la Congregació per als Bisbes, el cardenal Giovanni Battista Re, va presidir la missa pels 30 anys de la mort del papa Pau VI, a la basílica de Sant Pere, en què va recordar el «magisteri profètic», el testimoni i el llegat fecund del Papa Montini.

En l'homilia, el purpurat va recordar que Pau VI va morir en la solemnitat de la Transfiguració, data que coincidia amb la de la publicació de la seva primera encíclica, *Ecclesiam suam*, el 1964, i que va signar «també la data de la seva mort». A continuació va explicar que el Papa va escollir el nom de Pau perquè, com ell mateix va dir a l'homilia d'inauguració del seu pontificat el 1963, era l'apòstol «que supremament va estimar Crist, que en un grau màxim va desitjar i es va esforçar per dur l'Evangeli de Crist a tots els pobles, i que per amor a Crist va oferir la seva vida».

Després de destacar l'amor profund del Papa Montini a Crist, a Maria i a l'Església, el cardenal Re va subratllar el «magisteri profètic» del Papa, que «va viure i va proclamar la fe amb incansable sol·licitud i amb valor va defensar la integritat i la puresa. Va aprofitar totes les oportunitats per donar a conèixer la Paraula de Déu i el pensament de l'Església». El prefecte va assenyalar que quan Pau VI va ser escollit a la seu de Pere, «eren anys difícils per al magisteri i per al govern de l'Església: els anys de la contestació. I Pau VI havia de regir amb fermesa; i amb força valerosa es va esforçar en la defensa del graner de la fe». «El 1967, amb motiu del 19 centenari del martiri de Pere i Pau, va decretar l'Any de la Fe, que va concloure pronunciant el 1968 el Credo del Poble de Déu, en què va adreçar als teòlegs i a tota l'Església els punts fonamentals dels qual no és lícit allunyar-se i va refermar solemnement la veritat fonamental del cristianisme».

Pau VI va deixar un llegat fecund.

Després d'explicar que del magisteri de Pau VI, el text «més asprament criticat i contestat, i al mateix temps més patit, i que particularment mostrava la grandesa d'aquell Pontífex, és l'encíclica *Humanae vitae*, de la qual es recorda enguany el 40è aniversari», el cardenal Re va destacar que per al Papa «es va tractar d'una elecció difícil i patida. Sabia les oposicions que suscitaria, però no va fugir de les seves responsabilitats. Va fer estudiar i va estudiar personalment, i a fons, el problema i després va tenir el valor de decidir, entenen bé que anava contra la cultura dominant i contra el que esperava l'opinió pública». «Es tractava d'una llei divina, escrita per la mà creadora de Déu en la mateixa naturalesa de la persona humana i el Papa no la podia canviar sinó només interpretar», va precisar el purpurat.

«En un món pobre d'amor i ple de problemes i violència, ell va treballar per instaurar una civilització inspirada en l'amor, en què la solidaritat i l'amor siguin allà on la justícia social no podia arribar», va dir el

Record de Benet XVI

A Bressanone, durant el rés de l'Àngelus del 3 d'agost, Benet XVI va recordar la figura fonamental de Pau VI, que en la seva obra va emfasitzar que al centre de tot hi ha sempre i solament Jesucrist. El Papa va convidar a «recordar junts al fidel servent de Déu Pau VI, que com a suprem pastor de l'Església va guiar el poble de Déu a la contemplació del rostre de Crist, Redemptor de l'home i Senyor de la història». «Justament —va prosseguir— l'amorosa orientació de la ment i del cor cap a Crist va ser un dels punts cardinals del Concili Vaticà II. Al centre de tot hi ha sempre i solament Jesucrist: al centre de les Sagrades Escripures i de la Tradició, al cor de l'Església, del món i de tot l'univers.» El Pontífex va fer notar que «la Divina Providència va cridar Giovanni Battista Montini de la càtedra de Milà a la de Roma en el moment més delicat del Concili. Com no hem d'agrair al Senyor la seva fecunda i coratjosa acció pastoral? Podem dir amb l'apòstol Pau que la gràcia de Déu en ell "no va ser vana": va fer valer els seus dots de gran intel·ligència i el seu apassionat amor per l'Església i per l'home».

cardenal, i va afegir que «la civilització de l'amor que s'ha de construir als cors i a les consciències va ser per al papa Montini més que una idea o un projecte, va ser la guia de tota la seva vida». El cardenal Re va recordar com Pau VI va ser el primer Papa que va anar a Palestina; el primer que va renunciar a dur la tiara, com a símbol que l'autoritat del Pontífex «no s'ha de confondre amb un poder de tipus politico-humà»; i com també va ser el primer dels pontífexs a adreçar-se a l'ONU, on va dur l'Evangeli. (ACI)

Canvi moral per defensar el medi ambient

BRESSANONE.— Durant una trobada amb gairebé 400 sacerdots de la regió del Tirol italià feta a la festa de la Transfiguració, el Papa va assenyalar que el cristianisme ha defensat l'atenció al medi ambient basat en la conversió de l'ésser humà. Durant la trobada, a porta tancada, el Pontífex va respondre a preguntes plantejades pels sacerdots. Algunes de les respostes del Papa a les preguntes van ser resumides pel director de la sala de premsa vaticana, P. Federico Lombardi. Segons el P. Lombardi, quan un sacerdot va preguntar sobre la visió catòlica de la protecció del medi ambient, Benet XVI va respondre subratllant que «Déu, com a Creador, no pot ser bandejat de la història». El Papa va assenyalar a més que «no sempre s'ha subratllat prou la relació entre l'ensenyament de l'Església sobre la redempció i la creació. Aquest és un tema en què els cristians poden practicar la seva fe, donant exemple amb estils de vida respectuosos amb el medi ambient», va dir el P. Lombardi. Per al Papa, va continuar explicant el portaveu, l'home que és conscient que la creació li ha estat confiada per Déu, té un fonament sòlid per respectar el medi ambient. «Però si es nega Déu, el món es veu reduït a simple matèria, i en un món tancat en el seu materialisme és més fàcil que l'ésser humà s'erigeixi com a dictador de les altres criatures i de la naturalesa.» Com a exemple de la visió cristiana de la relació amb la creació, el Papa va citar sant Pau, el monaquisme medieval i, en general, el fet que a la tradició cristiana, sempre hagin existit espiritualitats com la franciscana, sensibles al medi ambient. (ACI)

El Papa demana que l'esport sigui signe de pau entre les nacions

BRESSANONE.— En acabar l'Àngelus dominical del 3 d'agost, Benet XVI va manifestar el seu desig que les olimpíades a Pequín siguin un exemple vàlid de convivència en el respecte de la dignitat humana, i que l'esport sigui signe de fraternitat i de pau. El Pontífex es va mostrar «content per adreçar al país que n'és la seu, als organitzadors i als participants una salutació cordial, amb el desig que cadascun pugui donar el millor d'ell mateix en el genuí esperit olímpic». «Segueixo amb simpatia profunda aquesta gran trobada esportiva i desitjo vivament que ofereixi a la comunitat internacional un exemple vàlid de convivència entre persones de les més diverses procedències, en el respecte de la dignitat comuna. Que l'esport pugui ser una vegada més signe de fraternitat i de pau entre els pobles!» (ACI)

L'Església, orgullosa dels bons sacerdots

CIUTAT DEL VATICÀ.— En una carta adreçada als sacerdots del món per la festa de sant Joan Maria Vianney, el prefecte de la Congregació per al Clergat, cardenal Claudio Hummes va assegurar que «l'Església s'alegra i s'enorgulleix de la immensa majoria dels seus preveres, que són bons i summament lloables». El purpurat va explicar que l'Església té certa de poder comptar amb els seus sacerdots «perquè sap i reconeix explícitament que la immensa majoria dels nostres sacerdots, tot i les debilitats i limitacions humanes, són sacerdots dignes, que donen cada dia la seva vida al Regne de Déu, que

estimen Jesucrist i el poble que els ha estat confiat, sacerdots que se santifiquen en l'exercici diari del seu ministeri, que perseveren fins al final en les messes del Senyor». «Hi ha, sí, una petita part de sacerdots, que s'ha desviat, a vegades molt greument, però l'Església vol reparar el mal fet», va recordar.

El cardenal Hummes va destacar la urgència d'emprendre una tasca missionera «a les regions i ambients on des de fa segles la fe cristiana ha estat predicada. Es tracta d'una missió o evangelització missionera dins del mateix ramat, que tingui per destinataris aquells que nosaltres bate-

gem però que, per circumstàncies diverses, no aconseguim evangelitzar prou o han perdut el primer fervor i se n'han allunyat». «L'Església és per naturalesa missionera. L'Església sap que no es pot quedar a casa i limitar-se a acollir i evangelitzar els que la busquen en les seves comunitats i esglésies, va afegir. Així mateix, va indicar que «quan els preveres es mouen, l'Església es mou. Altrament, serà molt difícil fer la missió. Vosaltres, estimats germans, sou la gran riquesa, el dinamisme, la inspiració pastoral i missionera, allà a la base, on viuen en comunitat els nostres batejats». (ACI)

**AJUDA A L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ.**

PELEGRINATGES A TERRA SANTA

**DEL 3 AL 10 DE
DESEMBRE (PONT
DE LA IMMACULADA)**

**DEL 29 DE DESEMBRE
AL 5 DE GENER
(ESPECIAL CAP D'ANY)**

PELEGRINATGE A LOURDES

DEL 17 AL 19 D'OCTUBRE

LES JOIES DEL PERÚ

DEL 9 AL 20 D'AGOST

**VISITEM: LIMA, LA VALL
SAGRADA DELS INQUES,
CUZCO, EL MACHU PICCHU,
EL LLAC TITICACA...**

PELEGRINATGE PELS CAMINS DE LA TERRA PROMESA

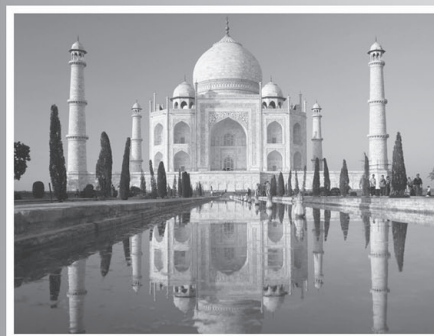

**DEL 10 AL 21 DE
SETEMBRE**

**VISITEM: JORDANIA,
EGIPTE I JERUSALEM**

NEPAL I LES MISSIONS DE TERESA DE CALCUTA A L'ÍNDIA

DEL 10 AL 21 DE NOVEMBRE

**VISITEM: DELHI, JAIPUR,
BENARÉS, EL TAJ
MAHAL, KATMANDÚ...**

PELEGRINATGE A ROMA AMB MOTIU DE L'ANY PAULÍ

**ASSISTIREM A LA
CERIMÒNIA DE CLAUSURA
DE L'ANY SANT PAULÍ
OFICIADA PER BENET XVI**

JUNY DE 2009

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA

TELÈFON: 93 409 27 70 • FAX: 93 409 27 75 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Testimoni

De missió a terres xilenes

Benvolguts amics,
Com cada any us escric per informar-vos d'algunes activitats de la nostra Església aquí, a Calama. Xile és un país sísmic i volcànic: des de fa setmanes tenim actiu el volcà Chaitén, que ha cobert de cendra la ciutat del mateix nom i que ha obligat els seus habitants a fugir ràpidament cap a altres localitats del sud del país. Les cendres han saltat els Andes i han arribat fins i tot a Buenos Aires. El govern i l'Església continuen ajudant tants afectats, que ho han perdut tot.

La nostra ciutat veïna de Tocopilla s'està refent, de mica en mica, del terratrèmol que va afectar el 80% de les cases i l'hospital. La majoria viu encara en casetes prefabricades. Tot això ens ajuda a compartir realment amb els més necessitats, també amb els de Calama, els quals, com ja us he explicat moltes vegades, han de conviure veient com un petit grup de treballadors «fixos» de les mines de coure ho tenen tot en abundància. Els bisbes xilens demanen a la societat que els treballadors puguin rebre un «sou ètic» que els permeti viure dignament.

La nostra parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu va tenir una missió del 22 al 29 de juny. Vam tenir una bon nombre de missioners i missioners de

Mn. Jorba, al centre de la foto.

fora, juntament amb els de la nostra comunitat. Ens vam proposar visitar unes 5.000 famílies que viuen als tres barris que formen la parròquia. Això va servir de petita experiència per a la futura «Missió Continental» que es va decidir celebrar a tot Amèrica Llatina, durant la reunió de bisbes celebrada a Aparecida (Brasil) fa un any.

Calama continua creixent. Al sector

de ponent de la nostra parròquia —una de les nou que hi ha a la ciutat— es van edificant nous barris de cases senzilles, ja que augmenta el nombre de xilens del sud i els estrangers bolivians, peruans i colombians vénen aquí, atrets per la feina a les mines de coure, ara que aquest mineral està a bon preu internacional. Ha estat providencial que una de les comunitats de religioses que ens han arribat i que viuen

a la nostra parròquia, les Missioneres Croades de l'Església, es dediquin especialment a acollir, orientar i ajudar els emigrants que han vingut en gran nombre a la nostra ciutat. Les migracions són un fet universal que cal atendre amb serenitat i cor ampli.

I jo, què? La salut força bona. Tinc la diabetis controlada gràcies a la dieta. Ara ja tinc l'autorització del nostre bisbe Guillermo per «escapar-me» a Barcelona i Olesa a finals d'any. Celebraré, si Déu vol, els meus 75 anys que hauré fet tres setmanes abans. El bisbe diu que no m'acceptarà la renúncia de rector...

A començaments de març vam tenir aquí, a Calama, la Trobada de Catequesi de les quatre diòcesis del nord de Xile. Jo sóc el delegat diocesà de Calama. Vam tenir molta feina, ja que érem gairebé uns 70 participants. Vam aprofundir l'experiència de Calama de la catequesi catecumenal (per Pasqua el bisbe va batejar a la catedral 56 adults), juntament amb altres aspectes catequètics propis de la nostra zona. Un dia vam anar a visitar i a pregar al santuari de la Mare de Déu al poble d'Ayquina. És el nostre humil i petit «Montserrat». Cap al 8 de setembre ens vam aplegar uns 40.000 cristians en un lloc de la preserrallada on viuen 70 persones durant l'any. Rebeu tots la meua salutació. Disposeu del meu sincer afecte i amistat. Ben vostre,

Mn. Jordi Jorba

HAÏTÍ

Crida urgent de Càritas Haití

PORT-AU-PRÍNCÉ.— «Davant de la gravetat de la situació no ens podem quedar de braços plegats.» Així comença una crida a la solidaritat realitzada per Càritas Haití per ajudar 20.000 llars en situació de pobresa extrema. Segons el pare Serge Chadic, director de Càritas Haití, la crisi s'ha agreujat a causa de «les conseqüències dels danys causats pels huracans Dean i Noel (el novembre de l'any passat), l'aplicació rigorosa de les mesures exigides pel FMI i el Banc Mundial, i l'immobilisme del govern, que no ha pres mesures urgents». Les nou diòcesis catòliques del país necessiten 1.800.000 euros per a aquest pla, que inclou proveir durant un any 20.000 famílies amb productes de primera necessitat, distribuir 10.000 kits d'estris i llavors als agricultors

més pobres i ajudar amb préstecs petites empreses comunitàries en activitats de ramaderia, emmagatzematge i comercialització de productes agrícoles. Part d'aquesta intervenció inclou la rehabilitació de sistemes d'irrigació i les estructures de drenatge en algunes de les zones més desfavorides. La manca d'aliments ha provocat situacions dramàtiques durant aquesta crisi. Moltes famílies d'agricultors no han tingut més remei que menjar les reserves de llavors que guardaven per a la collita següent, amb la qual cosa s'espera un descens en la producció. Des de l'inici d'aquesta campanya, Càritas Haití ha rebut ja 100.000 euros de Càritas espanyola, a més d'altres aportacions de les seves delegacions a Suïssa i Xile. Per a més informació: tel. 902 339 999. (C.C.)

TURQUIA

Petició per reobrir el culte a l'església de Tars

ANATÒLIA.— L'església de Tars, ciutat natal de sant Pau, ha de ser reoberta al culte cristià, sobretot en aquest any paulí. Aquesta és la petició que fa, a través de les pàgines del diari *L'Osservatore Romano* Mons. Luigi Padovese, vicari apostòlic d'Anatòlia i president de la Conferència Episcopal de Turquia. El prelat assenyala que ha demanat diverses vegades que l'església de Tars, avui convertida en museu, fos oberta als pelegrins. Això no obstant, fins ara tot el que s'ha aconseguit és permís per col·locar una creu dins de l'edifici i no pagar l'entrada per part dels fidels que avisen amb antelació de la seva visita. El lloc de culte és un símbol de com es comporta el govern davant dels cristians. La necessitat d'aprofundir en el diàleg entre les religions ha estat especialment destacada en la carta dels bisbes turcs en ocasió de l'any paulí: «L'apòstol, que amb l'exemple de la paraula ens reforça en la identitat cristiana, és també un home de diàleg. Diàleg, però, no vol dir deixar de banda les pròpies conviccions religioses, perquè es dialoga veritablement quan cadascú continua sent fidel a un mateix, tot mantenint intacta la pròpia identitat de fe.» (*Misna*)

Exposició
25 anys de l'Associació de
Publicacions Periòdiques
En Català.

Al Palau Robert,
del 15 de juliol
al 24 de setembre
de 2008.

Passeig de Gràcia 107, Barcelona.

Espanya

Trobada entre el cardenal Rouco i Rodríguez Zapatero

MADRID.— L'arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), el cardenal Antonio M. Rouco Varela, i el president del Govern, José Luis Rodríguez Zapatero, es van reunir l'1 d'agost al palau de la Moncloa. La trobada es va emmarcar dins de les reunions habituals que el president del Govern té amb el president de la CEE cada cop que aquest és elegit.

La trobada es va qualificar de «cordial».

Segons informa un comunicat de la Conferència Episcopal Espanyola, la trobada es va desenvolupar en un ambient de cordialitat i es va allargar per espai d'una hora. El cardenal Rouco Varela va agrair al president Rodríguez Zapatero l'oportunitat de conversar sobre les relacions Església-Estat, segons acostuma ser habitual, en el marc del reconeixement mutu de les respectives missions, així com de la independència i la col·laboració en el servei al bé comú. En aquest context, tutelat per la Constitució i els acords, l'Església promou el respecte a la legítima autoritat

de l'Estat i exerceix, alhora, el propi ministeri de celebrar i anunciar la fe i la moral catòlica amb llibertat evangèlica.

La conversa també va tractar, concretament, sobre uns quants aspectes de l'assignatura Educació per a la Ciutadania, així com sobre la propera Jornada Mundial de la Joventut, que tindrà lloc a Madrid l'estiu del 2011. El president del Govern, a més, va mostrar la seva satisfacció pel fet que aquest esdeveniment de rellevància mundial tingui lloc a l'Estat espanyol, i va oferir la col·laboració del Govern per al bon desenvolupament de la Jornada.

Per la seva banda, la vicepresidenta primera del Govern, María Teresa Fernández de la Vega, va assenyalar que el president Rodríguez Zapatero va expressar al cardenal Rouco «el respecte i la lleialtat» del Govern envers l'Església i, així mateix, va dir que «el mateix respecte i lleialtat que oferim el demanem nosaltres». La vicepresidenta també va mostrar el seu agraïment a l'Església per «la generosa tasca social de milers de persones que hi treballen», una feina «encomiable», sobretot perquè es realitza «en situacions d'autèntica precarietat». (C.C.)

Festivitat de sant Ignasi de Loiola

LOIOLA.— La situació econòmica, la violència, el panorama polític i l'actitud i actuació d'alguns mitjans de comunicació davant de la fe cristiana van ser uns quants punts que va tractar el bisbe de Sant Sebastià, Juan M. Uriarte, en la celebració de la festivitat de sant Ignasi de Loiola, l'1 d'agost. El bisbe va demanar que no s'oblidin les persones més febles de la nostra societat en aquest moment de dificultat econòmica i va mostrar la seva preocupació per la persistència d'ETA i de les seves conseqüències, com són el retard de la pau i la reconciliació. En el panorama polític va lamentar la sospita a la qual ha estat sotmès el diàleg, instrument imprescindible per solucionar les confrontacions. I va afegir que és responsabilitat dels cristians defensar-lo. D'altra banda, va manifestar el seu pesar perquè alguns mitjans de comunicació social contribueixen al deteriorament de valors i a l'empobriment de la societat en tractar de difondre amb frivolitat l'Evangelí. Finalment, el bisbe Uriarte, fent-se ressò de les paraules de Benet XVI a la 35a Congregació General de la Companyia de Jesús, va encoratjar els jesuïtes a continuar en el diàleg entre fe i cultura, a estar enmig dels pobres i en els marges de la societat. (C.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

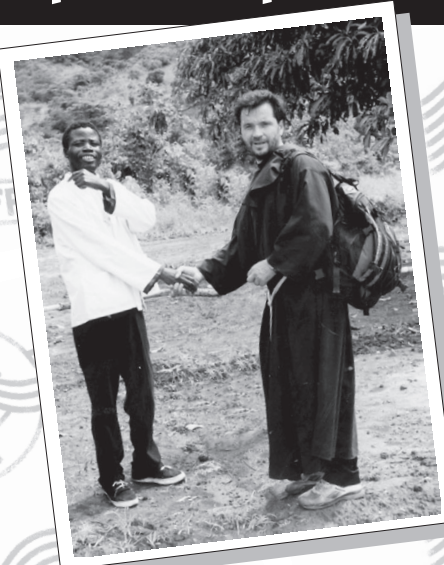
Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
Adreça
Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

KONRAD, POLONÈS DE 23 ANYS, EN FA QUATRE I MIG QUE ÉS A LA COMUNITAT DEL CENACLE

—Konrad, què significa per a tu portar la creu?

—Significa superar totes les dificultats que trobo a la vida quotidiana. La meua creu és el meu passat. Vaig entrar a la Comunitat del Cenacle per canviar la meua vida. Va ser una elecció lliure, com a conseqüència dels errors que vaig cometre en el passat. Ser-hi comporta renúncies, perquè ens falten moltes coses i plaers. No tenim televisió ni música i no podem tenir una noia amb nosaltres. Ens falten moltes de les coses que en el passat hem utilitzat de forma equivocada. Sovint, a la comunitat, arriben els moments difícils de la renúncia, encara que de tota manera sé que els he de superar. Aquesta també és la meua creu: fer renúncies avui pel que vaig fer abans. I ara s'ha convertit en un estil de vida, el de superar-ho tot de forma sana i neta.

—A què et refereixes quan parles dels teus errors?

—La droga, la vida al carrer... però el més important és com visc ara i què és el que m'omple la vida. Vaig arribar a la comunitat gràcies a la meua mare, a través del boca a boca. La mare formava part d'un grup de pregària i va compartir amb els altres la dificultat que llavors vivia, és a dir, el fet de tenir un fill drogodependent. Al mateix grup hi havia una altra mare amb un fill que ja era al Cenacle. Ens vam posar en contacte amb la comunitat i amb els nois que en formaven part per veure si jo també hi podria entrar.

—Què comporta la dependència?

—Decepció, perquè buscava estar bé d'una manera equivocada i superficial. Als matins, després de les festes, em despertava sabent que havia comès un error més i, per això, sentia desil·lusió.

—Què et va donar força per canviar de vida?

—Primer de tot, la pregària, a la qual s'arriba després d'un camí interior que és el motor de la resta de coses. Preguar cada dia davant del Santíssim en silenci em va donar una pau interior que res més no em pot donar i ara res podria substituir aquest moment d'adoració personal, reflexionant sobre el que estic vivint, resant pels meus desitjos, les meves motivacions, i resant també per altres persones que demanen la meua intercessió. Aquesta mitja hora de pregària em dona pau i lucidesa per veure la meua vida amb els ulls de Crist. I així veure-hi molt més profundament del que hi veuria només amb la meua intel·ligència i les meves forces.

—Com són les teves jornades a la comunitat?

—Són molt repetitives. Això ens dona l'oportunitat d'aprendre a viure de manera estable, constant, una cosa que per a qui ha viscut la drogodependència és molt difícil. Abans feia el que volia, que no sempre era just i no sempre em duia a sentir-me bé. Em llevava quan em donava la gana, encara que això em feia sentir-me buit i les jornades no tenien sentit. A la comunitat, en canvi, ens llevem cada dia a les sis del matí, anem a la capella i resem el rosari, durant el qual em plantejo quina és la meua missió, la meua motivació, els meus desitjos per al nou dia. Això em dona força i voluntat per afrontar-lo. Aquesta mitja hora agenollat abans de treballar, en la qual em repeteixo el que vull de la meua vida, m'ajuda a viure en pau i de forma més profunda.

—Has trobat la fe al Cenacle?

—Sí. Els primers tres mesos no volia pregar. Simplement no tenia fe i m'hi oposava. Creia que era per a les persones febles, i finalment em vaig adonar que el feble era jo, que no resava. El moment fort va arribar després de tres mesos de ser al Cenacle, quan es van manifestar les meves debilitats i pobreses, quan no escoltava res més que el meu orgull. M'enfrontava amb tots els altres nois amb qui vivia. Anava per casa i treballava sense mirar als ulls a ningú perquè estava enfadat amb tothom i em sentia malament. Aquí no hi ha droga i no pots fugir. Va arribar un

La història de Konrad és una història de desesperació que s'ha convertit en testimoni d'esperança. No es tracta d'un cas aïllat, sinó del recorregut humà i cristià que la Comunitat del Cenacle, fundada el 1983 per la religiosa italiana Elvira Petrozzi, proposa als joves drogadictes a través de la pregària, l'amistat i el treball. Alguns joves de la comunitat van visitar Catalunya el mes de juny passat per explicar el seu testimoni en diverses trobades.

«Al Cenacle he après a demanar perdó i a aixecar-me»

moment en què ja no ho suportava més. Sabia que el problema era dins meu i vaig pensar a sortir de la comunitat, encara que també sabia que això significava tornar a la droga. Vaig entrar a la capella i vaig pregar per primera vegada. Em vaig fer el senyal de la creu i vaig demanar l'ajuda del Senyor. En aquell moment vaig trobar aquella pau profunda que anava buscant tota la meua vida, a través de les noies, la droga, les disquetes o l'esport. Tot el que hi ha a la terra no em donava aquella pau que vaig trobar en aquell moment senzill de

«La pregària diària em dona pau i lucidesa per veure la meua vida amb els ulls de Crist»

pregària. Avui continua sent així. He descobert que cada vegada que vull comptar només amb les meves forces m'adono que sóc dèbil, que no sóc res i que Déu opera en la meua vida. Avui el que busco és complir la seva voluntat.

—També ets cuiner, oi?

—A la comunitat fem de tot. Vaig fer de cuiner

per a 25 nois durant gairebé cinc mesos. Va ser un creixement important per a mi, perquè havia de mediar entre tots, entre el qui em deia que hi faltava sal, el qui em deia que n'hi havia massa i el qui es queixava perquè les racions no eren justes. Al Cenacle a totes les responsabilitats es fan torns, així que després de la cuina em van posar a reparar un armari. Més tard em vaig traslladar de casa i ara visc a la comunitat de Lourdes. Alternar-nos les feines també ens permet veure el que ens agrada fer. Jo, per exemple, em trobo bé fent de fuster i és el que faig actualment.

—Has tingut recaigudes?

—En el passat vaig estar en alguns centres terapèutics a Polònia, intentant desintoxicar-me. Arribava a sentir-me net, però quan en sortia hi tornava a caure. A la Comunitat del Cenacle, en canvi, he fet un camí interior, no només per curar-me de l'addicció a la droga, sinó per sanar els motius pels quals em drogava. Des que faig aquest procés, ja he estat dos cops a casa durant deu dies i ni he sentit la temptació, no només de tastar la droga sinó tampoc de fumar un cigarret. I no he hagut de lluitar. He experimentat que això no em serveix per ser feliç. De tota manera, encara que a la comunitat no hi ha droga, ni alcohol ni cigarrets, hi ha altres coses que ens poden fer caure. Per exemple, no es pot menjar fora dels àpats establerts, però el rebost sempre és obert i a vegades tens gana i caus, encara que sàpigues que no és just agafar un tros de xocolata. Aquesta caiguda nosaltres l'anomenem «compromís». Aquí pot ser la xocolata i fora pot ser la droga. Per això fem un camí en què aprenem que si ens equivoquem, després podem demanar perdó compartint amb els altres el nostre error. Aprenem així a compartir les dificultats i a aixecar-nos. També aprenem que si trenquem un compromís, menjant, per exemple, una presa de xocolata, després no ens sentim lliures amb els altres, perquè deixem de viure en la veritat i en la llum. Aquí he après a demanar perdó i a no fer-ho més. Avui crec que no tinc necessitat de més coses que les que ja tinc per ser feliç.

—Quina importància té, per a tu, l'amistat? Qui és l'àngel de la guarda a la comunitat?

—L'àngel de la guarda ha de ser un amic, perquè és la persona amb la responsabilitat més gran a la comunitat. La seva tasca és tenir cura 24 hores al dia d'un jove acabat d'arribar. Ell és qui t'entén més que ningú perquè ja ha passat pel teu mateix camí. De fet, quan algú arriba a la comunitat, hi ha un àngel de la guarda que ja fa temps que hi és i l'ajuda a entrar en el ritme de la casa i a superar les dificultats. Ser àngel de la guarda —jo ja n'he estat algunes vegades— és com ser pare d'algú i comporta una gran satisfacció: la de veure algú que està com tu estaves i que després d'uns mesos torna a somriure i a viure, i que et diu gràcies. Això no es pot comprar sinó que s'ha de guanyar. És un paper molt difícil perquè primer has de ser coherent en tot el que dius i fas.

—Com imagines el teu futur?

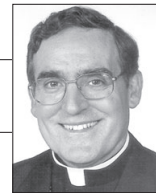
—Ara el meu desig és anar de missions, per ocupar-me dels nens que no tenen ningú que els transmeti una mica d'esperança. Vull exprémer al màxim la meua vida de la manera més constructiva possible. Això s'emmarca encara dins del meu camí al Cenacle. Després? M'agradaria formar una família, però sobretot vull continuar amb la vida de pregària.

—Què voldries dir a altres joves com tu sotmesos a la temptació de les drogues?

—Una cosa que sempre porto al cor, i que em va dir el meu àngel de la guarda: «No s'ha de tenir vergonya de caure, sinó de quedar-se a terra.» Tots trobem dificultats a la vida, però sempre ens podem aixecar, creure en el bé que sentim al cor i seguir-lo. Però per seguir-lo s'ha de resar, perquè som petits.

Fabrizio Assandri

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

«Els missioners d'Obo continuen allà»

Ha arribat a les meves mans la carta del bisbe espanyol de Bangassou, a la República Centreafricana, Mons. Juan José Aguirre. Una carta que ha fet pública una missionera comboniana. Llegir-la m'ha commogut i m'ha empès a renovar la meua admiració pels missioners i les missioneres. No els hem de recordar tan sols el dia del DOMUND!

El bisbe escriu després d'un viatge de vint-i-un dies per l'est de la seva diòcesi i narra el que veié a la darrera missió, anomenada Obo, a 120 quilòmetres de la frontera amb el Sudan: «Em vaig trobar amb un poble banyat en llàgrimes i angoixa», escriu. «Des de la nit del 6 al 7 de març, uns 150 homes armats de l'exèrcit rebel ugandès de Joseph Pony entraren a Obo tot saquejant dos barris sencers. Hi cercaven tres coses: aliments per menjar, llavors per sembrar i portadors perquè carreguessin el que robaven fins al seu campament, situat a unes tres setmanes de camí.»

El bisbe explica que «això és el que feren aquella nit, sense disparar un sol tret, robant casa per casa, violant, buidant els graners i emportant-se seixanta-nou persones, des de nenes de dotze anys fins a dones casades, una dona

embarassada, etc.».

Aquests rebels, segons explica el bisbe, pertanyen a l'anomenat Exèrcit d'Alliberament del Senyor (RLS), que arrasà Uganda durant 15 anys, matant 300.000 persones (entre les quals set missioners combonians). Després es refugiaren al Sudan i actualment són a diversos campaments de la selva tropical del nord del Congo. Un d'aquests campaments, el més proper a la República Centreafricana, fou el que atacà Obo, veient que ningú vigila la frontera amb el Sudan i que Obo és un poble quasi sense gendarmeria. Presa, doncs, ben fàcil per qui hi entra sense fer soroll.

Després de referir els abusos d'aquest grup, el bisbe afegeix que «aquestes seixanta-nou persones no han retornat i són esclavitzades dins dels campaments a la cuina, els camps, la roba, la instrucció i l'adoctrinament militar, i les noies i dones com a esclaves sexuals. N'he parlat amb les autoritats locals i tots pensen que aquells criminals poden tornar quan vulguin. Ara que comença l'època de les pluges no és probable, però més tard, al novembre, quan parará de ploure, si Obo no

és protegit amb reforços de gendarmeria, és molt probable que hi tornin». A la missió d'Obo hi ha missioners i missioneres. «En un moment donat —continua el bisbe— vaig ordenar que les germanes fossin acompanyades a una altra missió per protegir-les.» I afegeix: «Els sacerdots continuen allà i no pensen marxar. Han demostrat coratge i paciència. Però són homes!»

Entre les moltes reflexions que aquests fets em suggereixen, n'hi ha dues que s'imposen sobre les altres: un sentiment de vergonya perquè el nostre món del segle XXI segueix essent, en molts aspectes fonamentals, profundament inhumà i cruel, mentre la comunitat internacional es refugia en la inoperància, tot mirant vers una altra banda. I després, també, un sentiment d'admiració per l'obra dels missioners i les missioneres en països on no hi ha les mínimes garanties de seguretat personal. Malgrat aquestes situacions que ens produeixen mala consciència per la nostra situació privilegiada d'uropeus, plena de seguretat i de garanties de tot ordre, la realitat és que —com afirma el bisbe Juan José Aguirre— «els sacerdots d'Obo continuen allà».

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Sant Magí molt gloriós

El setge de Tarragona de 1811 en l'anomenada guerra de la Independència dels exèrcits de Napoleó és un fet gairebé desconegut, eclipsat pels més brillants de Saragossa i de Girona, esdevinguts en el primer any d'aquella contesa. I no es té present que la nostra ciutat va ser l'única que no es va rendir a l'invasor. Un historiador va escriure encertadament: «Saragossa va ser conquerida; Girona, rendida, i Tarragona, assassinada.» Efectivament, en l'assalt del 28 de juny del 1811, només unes tres-centes persones van quedar vives a la ciutat; les altres van morir a la batalla o van ser assassinades en venjança del prolongat assetjament.

I, el que són les coses, els pocs tarragonins que quedaven (la major part infants, dones i ancians), i que tant van patir amb l'entrada de les tropes napoleòniques, en anunciar-se la retirada tenien por de la seva marxa. Temien quedar a la mercè de les bandes de saquejadors i bandits que s'aprofitaven del buit que es creava entre la sortida dels exèrcits vençuts i l'arribada dels vencedors.

En temps de grans calamitats, quan només es veu la follia humana i la crueltat i l'absurd de tot conflicte bèl·lic, les persones alcem els ulls envers el cel, suplicant l'ajut de Déu, el qual es deu lamentar del mal ús que fan els seus fills del do de la llibertat amb què els va obsequiar. Cal imaginar-se el quadre del 18 d'agost de l'any 1813: una ciutat mig destruïda, pràcticament deshabitada, els soldats napoleònics afanyant-se a minar el que quedava de les fortificacions de la ciutat mentre es promulgava l'ordre d'evacuació de la població, que no tenia on anar, i amb l'angoixa de no saber què fer amb els impeditos i els malalts i, a més, sabent que en l'ordre de voladura dels edificis més importants hi havia inclosa la Catedral. La pregària es va fer present als llavis i als cors dels tarragonins demanant un miracle.

Els canonges Huyà i Rocamora, únics eclesiàstics que restaven a Tarragona, van anar a veure el general Bertolletti i li van suplicar que respectés la Catedral, els gruixuts murs de la qual podrien servir de refugi per a aquelles

persones que, per les seves xacres, no podien abandonar la ciutat. Els raonaments dels dos preveres van commoure el militar, i va manar que no es fes volar la seu i es permetés acollir en aquell indret els més desvalguts.

Els napoleònics en retirada van calar foc a les metxes de les mines que van esclatar una rere l'altra. Així van desaparèixer el castell del patriarca, el palau arxiepiscopal, part del pretori... Va ser una nit de foc i de destrucció. Només una no va explotar: la instal·lada al portal del Carro, davant la pintura de sant Magí.

Quan els pocs tarragonins que havien sortit de la ciutat van tornar, van trobar Tarragona convertida en un camp de ruïnes encara fumejants: només la Catedral i la humil capelleta de sant Magí restaven intactes. Als peus del sant, una munió de barrils de pólvora i granades per esclatar i una metxa mig cremada que encara es conserva a la capella. Què té d'estrany, doncs, que, essent el dia de sant Magí, s'atribuís aquell fet a la seva intervenció, a la qual jo hi afegiria el miracle de l'entendiment del cor del rude general Bertolletti?

Sant Magí molt gloriós, continueu vetllant per nosaltres!

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.infoFLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Victòria Cardona
Educatrice

Meravellats davant del do de la vida

El do més gran que tenim és la vida. A la vida de qualsevol persona sempre s'hi ha d'entrar de puntes; quan comença s'ha d'emboïllar d'afecte i de respecte. És en el caliu de la llar —espai de la intimitat— on neixen els vincles afectius, s'hi guarden els records biogràfics i s'hi transmeten les nostres arrels culturals i cristianes.

Meravellats i embadalits, els pares i els avis d'arreu del món contemplem el nadó! És la vida d'una persona que ha de viure i créixer amarada d'amor dels que l'envolten, per tenir totes les garanties de desenvolupar-se harmònicament i de ser feliç.

A molts ens ha deixat rastre aquella frase d'*El petit príncep*, de Saint-Exupéry:

«El que és essencial és invisible als ulls.» És molt positiu tractar d'obrir els ulls del cor per anar fent la descoberta de nous sentiments que ens eixamplen la visió de la vida. I, no mireu només amb els sentits, contemplem també amb la intel·ligència i així veurem més enllà del que és perceptible, alhora eixamplarem la capacitat més pròpia de l'ésser humà, la capacitat d'estimar.

La contemplació és imprescindible per ser feliç; ens alleugereix l'esperit, dóna equilibri i serenitat personal. Tots plegats anem accelerats i ens convé aturar-nos... i quin motiu trobarem millor que el naixement d'un fill o d'un nét!

Tots els pares hem viscut el moment més meravellós quan, el fill o la filla, amb voluntat de viure, iniciava el primer plor tan esperat. Després tanta tendresa inexplicable en tenir-lo als braços, l'excitació i el desig de protegir-lo... el veiem tan petit! Quina responsabilitat! com

ens en sortirem?, ens preguntem.

Alhora, els avis, amb la nova experiència es tornen més joves perquè es renoven els ànims. I, a part de la joventut de l'ànima, es renova la del cos; no cal fer-se cap tractament d'estètica —si no és imprescindible— perquè aquesta alegria íntima que tenen els avis s'escampi per fora. És un privilegi continuar endavant i no mirar

enrere. Molts i moltes recuperen l'optimisme, somriuen més i difonen la bona nova d'un naixement a tots els vents. Com ens alegra i ens remou positivament a tots i a totes la presència d'un nadó i d'un infant!

L'edat cronològica és la que té el nostre cos, la mental, depèn dels nostres objectius. Es pot ser vell no sent-ho, si hom pensa: «El millor és jubilar-me per no treballar ni fer res més.» Sortosament, es pot ser jove sent gran, si estem disposats a continuar aprofitant que ja no s'ha d'anar amb el mateix ritme de l'època laboral i podem fer amb més calma les aficions que teníem arraconades i, aquestes, perquè no compaginar-les amb les de fer d'avis?

L'amor de l'home i la dona té un sentit transcendent —amb l'arribada del nadó— de projecció al futur que omple amb escreix i esperança el

sentit de la vida dels pares! I els avis i els grans tenim la sort de ser-hi i de meravellar-nos amb els pares.

Perquè reflexioneu us deixo dues frases ben boniques: «Cada criatura, quan neix, ens porta el missatge que Déu no perd l'esperança en els homes», de Rabin-dranath Tagore; i «qui no posseeix el do de meravellar-se i entusiasmar-se és com si no tingués vida, els seus ulls estan tancats», d'Albert Einstein.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El rei Martí i la Custòdia

Mossèn Cinto Verdager va escriure una poesia dedicada a la Custòdia de la catedral de Barcelona. Uns versos plens de grandesa i pietat. Un poema que, com pretenia el poeta, ratlla l'emoció. Mossèn Cinto s'havia extasiat moltes vegades davant de l'ostensori muntat en la cadira del rei Martí l'Humà. Moltes vegades, en la celebració de la festivitat de Corpus, el pietós poeta hauria format part de la comitiva de la processó pels principals carrers de la ciutat.

Val a dir que a la catedral de Barcelona hi ha la famosa Custòdia, en or i plata. Una obra meravellosa d'orfebria. La Custòdia està muntada en una cadira de plata, possible tron reial, que, segons la tradició, pertanyia al rei Martí I, el qual n'havia fet donació per tal que fes de tron de la Custòdia. Els coneixedors de l'art afirmen que el bell conjunt és de l'últim terç del segle XIV. La Custòdia, molt estimada pels fidels, ha estat enriquida al llarg dels temps amb esplèndides joies votives.

Mossèn Cinto canta la bellesa de la Custòdia i del tron. Primer, en el poema, explica com l'argenter va treballar ambdues peces i canta l'esveltesa i la formosor de la Custòdia gòtica. Exposada, cap al final del vers, com emmalaltit greument el Rei. Hi havia el problema de la

successió, perquè no tenia cap fill. Al voltant del rei Martí, ferit de mort, hi ha ambaixades i princeses demanant-li que nomenés un successor.

El poeta escriu: «*Lo rei no responia / com sord i mut qui té cosits els llavis. / Llavors li diu lo bisbe de Mallorca: / —Oh Rei, plàcia-us dir-nos / ¿qui hi seirà après de vós en aqueix trono? / —Aqueix!, Martí respon-li, / sentint la campaneta del viàtic / i veient-lo arribar.*» Entra solemnement la comitiva litúrgica i qui porta el Santíssim és el Papa.

El poeta prossegueix: «*Lo rei, del Rei del cel a la presència, / cau de genolls a terra, de son trono fent-li presentalla. / Lo Pontífice hi posa el globus sant, al rei exànim / mentre llegeix les oracions de rúbrica.*» El dia de Corpus, que es va escaure set dies després de la mort del rei Martí I, «*sortia (de la catedral) la Custòdia, en la cadira / del rei Martí, asseguda, / enlluernant los ulls dels qui la veuen / la gran llampegadissa / de l'or, argent, perles i topazis, / i els esperits amb la blancor de l'Hòstia. / Los fills de Barcelona qui la duïen / joiosos en sa espatlla, no se sentiren, com ahir tan orfes. / Al bon rei d'Aragó Déu li do glòria; / més lo Rei i Senyor de cel i terra, / qui el rellevà en son trono, / no morirà mai més. Alabat sia!*»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Gallina, gall

En un dels meravellosos diàlegs de Job (en realitat monòlegs en veu alta) es diu: «qui va donar al gall intel·ligència» (38,36) i en els Proverbis: «l'esvelt gall» (30,31). No seré jo qui corregeixi el Text Sagrat, tot i que els paràgrafs tinguin manca de continguts dogmàtics. Reflecteixen el que es pensava en aquells temps sobre l'animal. Jo no penso així. I segurament els lectors tampoc. Pollastres, galls i gallines es crien ara generalment en granges, fora de l'abast del caminant comú. Però jo, quan era petit, vaig poder gaudir d'un galliner familiar i em va tocar alimentar diàriament aquests animalets. Sempre teníem un gall. De tant en tant alguna gallina es tornava lloca i se li permetia, o no, que covés ous. Veure com tractava de cobrir amb el cos i les ales per escalfar i defensar la fillada era un espectacle entenedor, tant abans que nasquessin els pollets com després. Jesús segurament va ser espectador del que explico i d'aquí que s'identifiqués amb una gallina, quan tristament va lamentar la situació de Jerusalem (Mt 23,37 i Lc 13,34).

El gall és una altra cosa. Parlo de la meua experiència personal. Si un pretenia acostar-se a una gallina, immediatament protestava orgullós i amenaçador. Gest ridícul, ja que si feia el ximple n'hi havia prou amb donar-li una puntada de peu per allunyar-lo de l'escena. El gall se sentia líder i no volia presències, llevat de la seva dominant. El seu gest davant de la presència humana era ridícul. Una gallina posa ous i de la seva carn en surt un brou substancial. Imagino que consumiríem de tant en tant algun gall, però no recordo cap comentari elogiós. He dit que al nostre galliner hi havia un sol gall i es trobava en un recinte tancat amb filat, però he vist en llocs oberts, al costat de cases de conreu, com es barallaven entre ells aquests mascles. Els sobraven les femelles, però cadascun d'ells pretenia ser únic. Tal és la seva agressivitat inútil que fins i tot es deixen enganyar per concursants que els fan servir per a baralles sagnants.

Penso que aquests galls són imatge de la conducta de certes persones que pretenen, o es creuen, líders cristians. Que hi ha sectes és evident, ningú no gosarà negar-ho. Però cal reconèixer que al si d'organitzacions cristianes, reconegudes oficialment, hi ha comportaments de la mateixa classe. Passa una cosa semblant amb els galls. Altres animals observen, mouen la cua o borden, en defensa del seu amo, potser ensumin analitzant feromones. El gall és presumit per principi i agressor grotesc. Mai no vaig veure al nostre corral que l'altiu mascle s'amoïnés per l'alimentació dels pollets. Si a l'altra banda del filat apareixia un altre gall, la conducta no era de salutació sinó de desconfiança. Tornem als humans. Pretenen aquestes persones que es creuen líders, ser únics. Qualifiquen el seu comportament com a exclusiu. Si en alguna cosa prenen part, si amb algú semblen col·laborar, la realitat és que servint-se de l'ajuda aparent, manipulant-la, s'aprofiten per aconseguir el que ocultament cerquen, sense respectar actuacions diferents, sense admirar la bellesa de la disparitat (Jn 14,2). Són gallards, sí, esvelts potser, però la seva conducta resulta estèril per al progrés històric de l'Església, tot i que obtinguin resultats positius a immediat o curt termini i per això desorienten molta gent.

Ja he dit anteriorment que Jesús comparà la seva actitud sobre Jerusalem com la que té una gallina lloca amb els seus pollets. A la costeruda pujada des de Getsemaní al cim de les Oliveres hi ha una capella petita: la Dominus flevit. Un franciscà es passa les hores allà, no cobrant entrada, com passa a certs llocs del nostre país, sinó atenent amablement el pelegrí. Quan hi ha una dificultat lingüística, sap somriure i oferir un full informatiu en l'idioma que calgui. Certifico que en el lloc s'ha comportat amb qui fos, amb mi abans de conèixer-me, amb la cordialitat que la lloca té amb els seus pollets.

El gall en el text evangèlic és esmentat 14 vegades. Es tracta de la referència que li fa Jesús a Pere: «Abans no canti el gall, m'hauràs negat tres vegades.»

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@yahoo.es)

La fragmentació de la política

Sovint sento comentaris de persones, pressumptivament molt ben preparades, que manifesten no entendre com en una economia globalitzada persisteixen els intents de mantenir la identitat dels pobles. Es critica d'aquesta manera els nacionalismes (tot i que no tots) que afavoreixen la fragmentació de la política.

Michel Albert, Jean Boissonnat i Michel Camdessus són els autors d'un llibre titulat *Notre foi dans ce siècle* (*La nostra fe en aquest segle*), on estableixen els grans reptes per al segle XXI. El segon se centra a afrontar la divergència entre una economia que es mundialitza i una política que es fragmenta. La història recent confirma la tendència a la multiplicació d'Estats. A partir del 1945 fins al dia d'avui s'ha passat de 50 Estats a 200. L'augment no es deu només al fet de la descolonització. Les reivindicacions del País Basc i de Catalunya no són situacions aïllades. Bolívia, el Canadà, Irlanda, Itàlia, Bèlgica... experimenten moviments identitaris secessionistes. Txèquia i Eslovàquia es van separar de manera civilitzada. Quant de temps podrà la Xina aglutinar en un sol Estat les seves províncies, sabent que manté la seva unitat mitjançant un poder dictatorial inflexible? La unitat política no pot ser una realitat indissoluble quan un element que la integra es vol independitzar.

S'observa que l'economia no té fronteres, que les empreses no tenen escrúpols a l'hora de deslocalitzar els centres de producció per augmentar els beneficis, que els grups inversors gaudeixen de nombrosos privilegis per implantar les seves fàbriques en determinats països, que les duanes perden els criteris intervencionistes, que les marques es mundialitzen.

Com resoldre aquesta discordança entre economia i política? Els autors entreveuen quatre solucions. Primera, renunciar a la política i al concepte del bé comú en benefici d'una solució neoliberal en un estat químicament pur. Els desavantatges es concentren en el triomf dels forts i l'abandonament dels febles. Segona, el projecte sobiranista, que només permetria alguns canvis tecnològics o polítics per no danyar el principi mateix de la sobirania nacional. Tercera, necessària però insuficient, la creació d'acords regionals com la Comunitat Europea o Mercosur. Hi ha temes, com el tràfic de droga o d'armament, que no es poden resoldre si no és a escala planetària. Quarta, per la qual es decanten, l'emergència progressiva, voluntarista, dinàmica, d'un govern mundial. Es tracta de globalitzar la democràcia participativa al mateix ritme que l'economia. Veure les dificultats que troba el Tractat de Lisboa perquè sigui aprovat pels països membres de la Comunitat Europea fa pensar que el camí que falta per a aquest objectiu és molt. Hi ha dos riscos. Primer, mundialitzar la política i fragmentar l'economia. Es perdria el sentit dels pobles i es tornaria a posicions superades pel que fa al nivell de vida. Segon, harmonitzar política i economia per defecte, que consistiria a substituir el dret al treball pel dret comercial i el govern dels homes per la simple administració de les coses.

Es remet així a l'antic principi cristià de la subsidiaritat, difícil d'admetre per als polítics que xifren els seus èxits en el control i instrumentalització de la societat per afany de poder o per imposició de les seves ideologies. N'hi ha prou de veure la incapacitat dels governs d'Espanya per comprendre les raons de fons de les autonomies, que han estat més un recurs del «cafè per a tothom» per neutralitzar catalans i bascos, que de veritable reducció del paper de l'Estat.

Acusar els afanys de fragmentar la política, des de l'òptica d'una economia global, com d'un retorn a l'època medieval o de tenir una mentalitat provinciana significa no entendre el que està passant. Economia i política es regeixen per criteris diferents. Ignorar-ho incapacita per respondre al desafiament d'harmonitzar-les en funció del bé comú i del progrés social.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Una altra veu de Déu

He estat uns dies que podríem anomenar de «paradís». A Burgos he fet un curset de pregària amb un tema fascinant: *Com parla Déu avui, com parlar de Déu avui*. Dic que és un tema fascinant per a mi perquè la veu de Déu es deixa sentir avui dia de maneres subtils que cal aprendre a escoltar. Els qui tenim la sort —una sort de la qual mai donarem prou gràcies a Déu— de poder dedicar uns temps determinats al silenci, a la Paraula, a la pregària i a l'escolta... no sabem el que tenim.

El cas és que gaudir d'uns dies així és quelcom meravellós que no tothom pot tenir. Des d'aquell oasi en el qual he passat uns dies, he pensat molt sovint en el món que m'envolta. Un món de sorolls i de crits, un món de desequilibris i malalties o de treballs i mancances. Però és aquest el meu món, el que m'estimo i al qual vull dedicar-me perquè Déu va fer la seva estada en aquest tipus de món, el de les fronteres, el dels marges.

Tot i així, de tant en tant, com n'és, de bo, sentir la veu del cor en el desert, quan el Senyor es manifesta en el suau xiuxiueig de la brisa en passar!

Vam compartir la nostra pregària amb tres comunitats contemplatives diferents: carmelites, benetes i un monestir agustinà nou, el de la Conversió, que ha volgut conjuminar la vida del claustre amb la comunicació verbal de la Paraula en un món que sovint té oïdes per a tot menys per a allò que és essencial.

I he sentit el que és la complementarietat de la vida cristiana. El seguiment de Crist en el silenci i la pregària mística i el seguiment de Crist en el xivarri del carrer. He entès molt millor el que jo acostumo a

anomenar mística del carrer que, sense aquella, es faria gairebé impossible. Quan, de cop i volta, alguna de les dificultats que tenim al barri sembla que es fongui, no deu ser que darrere hi ha un munt de germans i germanes que, en el silenci, la contemplació i l'allunyament de tot, pregunten pel món? N'estic segura i aquests dies ho he estat comprovant ben de prop.

He arribat un divendres a la nit al meu barri i he marxat a la meua feina habitual d'estiu els dissabtes: unes colònies per a les nostres germanes grans, «Jubilades jubiloses». Només he tingut unes hores però he sentit la necessitat d'acomiar-me d'una vella amiga que viu la més angoixant solitud.

Tot allò que semblava tan meravellós en el silenci i la pregària pren una mena de foscor realista quan tornem a la realitat. Una dona gran, dedicada tota la vida a l'ofici més etern i menyspreat, malalta, sense gaires forces per viure del que ha viscut i sense cap altra cosa a la qual agafar-se. Una estona amb ella ha fet que tota la poesia de la vida mística viscuda a Burgos m'envoltés amb la realitat humana més pregona: la de l'amor infinit d'un Déu que s'abaixa fins a aquest món nostre ple de contrastos i que a l'hora de definir-se a si mateix, arriba a dir que el visitem quan visitem un malalt i que tot allò que fem al més petit, li fem a Ell.

He parlat de «foscor realista», però vull rectificar. Aquí, al costat dels més pobres, la veu de Déu se sent encara millor. Com passa al capvespre, quan el sol es torna vermell i les muntanyes es retallen al fons amb una claror plena de bellesa...

Zoom

Eduard Bufrau

Amb motiu dels 800 anys del naixement de Jaume I la Generalitat Valenciana volia durant uns mesos tenir en préstec el retaule de Sant Jordi, pintat cap al 1420 per Marçal de Sax. Aquesta obra representa la batalla del Puig, en la qual —amb l'ajut de sant Jordi— les tropes del Conqueridor van obtenir una victòria clau sobre els musulmans que va permetre prendre la ciutat de València. Però malauradament el Victoria & Albert Museum, on es conserva la peça, s'ha negat a cedir el retaule adduint un risc elevat de deteriorament. Sembla, doncs, que qui vulgui admirar aquesta pintura no tindrà més remei que anar fins a Londres.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

CARTES DEL LECTOR

■ El cost de l'escolaritat

Sap el nostre govern que l'escola privada concertada, cada any estalvia a l'Estat 3.206 milions d'euros? Exactament 1.676,87 euros per alumne.

Segons les últimes dades facilitades pel Ministeri, la despesa per alumne d'ensenyança no universitària en l'escola pública, es de 3.517,62 euros mentre que en la privada concertada suposa 1.840,75 euros per alumne.

Aquests números són un estudi del «Foro Calidad y Libertad de la Enseñanza», presidit per l'economista Juan Valverde Fuertes i en formen part diversos professionals: economistes, professors, juristes, titulars de centres...

Sr. Maragall, no ens torni a dir el que costa al govern l'escola privada, ens mereixem un premi i no tantes traves absurdes.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

■ No ho entenc

Estant com estem en el segle XXI, el nostre govern, que es creu tant progressista pel fet de defensar tants models de família, resulta que en ensenyament és realment dictatorial, negant als pares el dret d'escollir; els fa por la diversitat d'ideologies? De fet només volen una escola única, amb unitat de criteris i d'ideologia, la seva.

Tot plegat és una contradicció i una absurditat.

CARME SELGA
Terrassa

■ Família i dignitat humana

Un grup de polítics i persones de molt diverses procedències intel·lectuals, professionals, econòmiques i socials han creat recentment l'Associació Família i Dignitat Humana.

Aquesta associació pretén articular amb una amplitud política exemplar aquells que consideren la vida com el principal valor humà. Es concentra en promoure la protecció dels drets humans —especialment la defensa de la vida humana des de la seva concepció fins a la mort natural—, de la família fundada en el matrimoni d'un home i d'una dona, i els drets de la infància i del menor.

Ens podem sorprendre si ens pre-

guntem quina és la gravetat de la situació actual que exigeix que principis bàsics i comuns de l'ésser humà hagin de ser defensats per associacions. Malauradament, aquesta és la realitat. Benvinguda sigui l'esmentada associació.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

■ Indiferència

Per a mi ha estat també una sotragada la fotografia de les nenes mortes a la platja amb la resta de banyistes prenent el sol, indiferents. Amb la sensibilitat morta. S'amaga la mort a les criatures mentre se les deixa jugar a assassinar als videojocs. Creixen insensibilitzats al dolor, i amb la dignitat i la moral estabornides. Si algú pateix, no saben què fer, se n'allunyen.

La solució del dolor és, per a molta gent, l'evasió. Es perden l'infinita satisfacció de servir, que és servir per alguna cosa, en aquest món on tantes persones estan soles o pateixen.

Viure en plenitud, que és el que dóna veritable plaer és també estimar, sentir compassió, ajudar: una altra manera de ser més humà.

M. ROSA COLL COLOM
L'Escala

■ «Polònia»

Sóc català, com la meua dona i els meus set fills. A casa parlem català, llegim en català i ens agradaria veure la televisió en català, però malauradament això últim haurem de deixar de fer-ho. No m'agrada escoltar, ni que ho escoltin els meus fills, contínues grolleries, i fins i tot autèntiques blasfèmies, en algunes sèries que emet la nostra TV3.

I el que per a mi és més indignant, és veure en una televisió que paguem entre tots com en alguns programes com *Polònia* contínuament s'està ridiculitzant la religió, el Sant Pare i la jerarquia de l'Església. Per molta audiència que pugui tenir aquest programa, això no justifica que s'ofenguin els nostres sentiments religiosos. Per què no s'atreveixen a ficar-se amb Mahoma i l'islam i sí amb la religió de la majoria dels catalans?

LLUÍS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí

■ La joventut és un do preciós

Els joves d'avui, criats en un ambient saturat de missatges que proposen falsos models de felicitat, corren el risc de perdre l'esperança perquè sovint semblen orfes del veritable amor, que omple de sentit i de glòria. Els «falsos models de felicitat» que s'ensenyen als joves i als nens animant-los, fins i tot, a convertir els seus cossos en objectes de consum.

Són els homes poderosos, que exploten les passions humanes per enriquir-se i fer negoci amb la curiositat morbosa dels adolescents.

«Quina tristesa quan els joves deixen de sorprendre's dels encants dels sentiments més bells, del valor del respecte al cos, manifestació de la persona i del seu insondable misteri!», va dir Benet XVI, en una ocasió en el rés de l'Àngelus, als milers de fidels que es van apropar a la plaça de Sant Pere.

JOSEFINA GALÁN
Málaga

■ «Homo, homini lupus»

Tira la clau al riu i tancades les portes de la història endinsat en l'avui que és l'únic tresor que tens.

El segle vint ha patit guerres i sols en resten punys acusadors d'Auschwitz i Hiroshima que clamen: «L'home és un llop per a l'home.»

Oh home: el segle vint-i-un que ara estrena serà de pau o guerra segons les minories omnipotents que tasten l'oli de la pau o la bomba atòmica.

J. BLANCH BAHIMA
Tortosa

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Educar, missió impossible?

—M'agradaria saber com es pot educar avui en dia en la fe els nens i joves que, absorbits per la televisió, són cada cop més agressius i intolerants, que només volen saber drets però mai deures. Amb tristesa observo en els meus fills una actitud inconformista en el nivell econòmic, que és una mica limitat, per poder-los donar el que ells creuen que és necessari i obligatori per viure millor, però afortunadament em sento orgullosa del que els he pogut donar realitzant la meua missió de mare.

—Planteja un difícil problema que experimenten molts pares i mares de família i educadors responsables. El que vostè ha constatat és molt cert: la televisió, internet, els videojocs...influeixen molt poderosament en les ments dels més joves. Una bona educació pot veure's molt compromesa per una lectura inadequada, un programa de televisió amb un mal contingut o unes visites a certes pàgines de la xarxa. S'ha d'estar molt atent, perquè l'enemic pot entrar a casa i instal·lar-s'hi sigil·losament. La primera cosa és tenir les idees molt clares i determinar què poden veure i què no poden veure els nens a la televisió. Molts pares no saben el mal que pot fer als seus fills el fet de tenir una televisió o un ordinador connectat a internet a la seva habitació. Això s'ha de descartar sistemàticament. Només quan hagin adquirit un criteri i formació suficients per discernir, i això, ho sabem per experiència, costa bastant.

Jo crec que la clau de l'èxit per l'educació humana i cristiana que volem transmetre està en la correcta sintonia de missatges que reben els nens i joves en la seva formació. Concretant: un nen no ha de rebre de la televisió, l'escola o a través dels seus amics una visió contrària a la visió de la vida que els seus pares li vulguin transmetre. Si això s'arriba a produir, pot ser que en la ment del nen es produeixi un curtcircuit amb conseqüències totalment imprevisibles. Per tant, molt diàleg, explicar bé les coses als fills, donar el degut exemple i, per descomptat, tallar amb tot allò que interfereix i s'oposi a la missió educadora fonamental dels pares, que són sempre, per dret, els primers educadors. Entenc que és impossible governar l'ambient, però mai s'ha d'abandonar la missió de govern a la pròpia casa.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

■ Horaris de les misses a l'estiu

Cada estiu la meua família i jo viatgem per Espanya i hem de fer mans i mànigues per trobar disponibles a internet els horaris de les misses dels pobles que recorrem; millor dit, no existeixen, mentre apareixen informacions irrellevants que no tenen res a veure amb els sagraments. A això s'ha d'afegir l'agreujant que moltes parròquies estan gairebé sempre tancades i amb

l'horari penjat portes endins. Crec que les diòcesis corresponents de l'Església catòlica haurien de prendre's seriosament les noves tecnologies i de pas també els seus fidels, deixant més temps obertes les portes dels llocs de culte per poder obtenir amb antelació la informació suficient i complir així amb el precepte dominical.

CLARA JIMÉNEZ
Murcia

CALENDARI DE
LA SETMANALectures de la missa,
santoral i
altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

AGOST

17. Diumenge

XX de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 56,1.6-7 / Salm 66 / Romans 11,13-15.29-32 / Mateu 15,21-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jacint de Polònia, prev.; Eusebi, p. i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. i mr.; beat Enric Canadell; Santes, Beatriu de Silva, rel. i fund.

Festa Major: a Aiguamúrcia, Ascó, Avinyonet del Penedès, Baix Pallars, Bordils, Caseres, Castellnou de Bages, Cubells, Farrera, la Floresta, Garriguella, Gironella, Guiamets, Maldà, Mollet del Vallès, Peramola, Planoles, Riumors, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Martí Sesgueioles, Santa Coloma de Queralt, la Sénia, Talarn i el Vilosell.

18. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 24,15-24 / Deuteronomi 32,18-21 / Mateu 19,16-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, mr.; Patri- ci, b.; beat Manès de Guzmán, prev.; beat Nicolau Factor, prev.; Santes, Helena, emp.

Festa Major: a Cabriels.

19. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 28,1-10 / Deuteronomi 32,26-36 / Mateu 19,23-30. Si es vol: *Sant Joan Eudes* (MLI), *Blanc*; *Sant Ezequiel Moreno* (MLI), *Blanc*. Tarragona: *Sant Magí* (ciutat, MO / diòcesi, MLI), *Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lluís, d'Anjou, b.

Festa Major: a Forallac.

20. Dimecres

Sant Bernat (MO), *Blanc*. Lectures: Ezequiel 34,1-11 / Salm 22 / Mateu 20,1-16a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cristòfor i Leovi- gild, mr.; Samuel, prof.; beat Arquimbau, prev. i mr.

Festa Major: a Castellbisbal i Veciana.

21. Dijous

Sant Pius X (MO), *Blanc*. Lectures: Ezequiel 36,23-28 / Salm 50 / Mateu 22,1-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Privat, b. i mr.; Bonosi i Maximià, mr.; Santes, Ciríaca, mr.

22. Divendres

La Mare de Déu, reina (MO), *Blanc*. Lectures: Ezequiel 37,1-14 / Salm 106 / Mateu 22,34-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Timoteu, mr.

23. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 43,1-7a / Salm 84 / Mateu 23,1-12. Si es vol: *Santa Rosa de Lima* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip Benici, prev.

Festa Major: a Barberà de la Conca i Cabra del Camp.

Lectures bíbliques

Diumenge XX de
durant l'any

Primera lectura

Is 56,1.6-7

*Deixeu entrar els estrangers a
la muntanya sagrada*

que us lloïn tots els pobles alhora.

Que Déu ens beneeixi,

i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. **R.**

Lectura del llibre del profeta Isaïes:

Diu el Senyor: «Compliu els vostres deures, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor al seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meva aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meva casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

Salm responsorial

66

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi,
que ens faci veure la claror de la seva mirada.
La terra coneixerà els vostres designis,
i tots els pobles veuran la salvació.

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre.
que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig.

Vós regiu el món amb justícia,
regiu les nacions amb rectitud
i guieu els pobles de la terra. **R.**

Que us lloïn les nacions, Déu nostre,

Segona lectura

Rm 11,13-15.29-32

*Déu, que ha concedit a Israel els seus favors i
l'ha cridat,
no es farà mai enrera*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat no es fa mai enrera. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

Al·leluia

Mt 4,23

*Jesús predicava la Bona Nova del Regne,
i guaria en el poble tota malaltia.*

Evangeli

Mt 15,21-28

Dona, quina fe que tens!

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada». Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-nos i cridar». Jesús respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel». Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me». Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells». Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos». Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols». I a l'instant es posà bona la seva filla.

L'Arca de l'Aliança i la Reina Gloriosa

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Els salms responsorials de l'Assumpció

«El salm responsorial és part integrant de la litúrgia de la Paraula i té una gran importància litúrgica i pastoral, ja que facilita la meditació de la Paraula de Déu» (Ordenament general del Missal Romà, n. 61). Aquesta afirmació, que tots haurem experimentat com a veritable, es verifica d'una manera especialment esplèndida en la solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu. Les dues misses de la solemnitat —vigília i dia— permeten proposar dos salms messiànics que es converteixen, en el context de la litúrgia de la Paraula, en dues icones altament expressives d'aquesta glòria de la immaculada Verge Maria, Mare de Déu.

«Alceu-vos, Senyor, veniu... amb l'Arca...»

La primera lectura de la missa de la vigília descriu l'entrada solemne de l'Arca de l'Aliança al tabernacle que David havia preparat per a ella a la ciutat de Sió

(Jerusalem). Es tracta d'un esdeveniment important de la fe d'Israel, i és alhora un testimoni de la pietat del rei David; té també, com en tot el que es refereix a l'Israel bíblic, una forta connotació social i política: posar l'Arca a Jerusalem és confirmar aquesta ciutat com a punt de referència de totes les tribus d'Israel.

El salm 131 canta aquest esdeveniment. La força litúrgica del salm s'expressa en el verset responsorial: «Alceu-vos, Senyor, veniu al lloc on heu de quedar-vos, vos amb l'Arca del vostre poder.» És una pregària al Senyor, que ha conduït pel desert el seu poble, li ha donat els manaments, escrits després en les taules de pedra conservades dins l'Arca. Per això s'anomena «de l'aliança», perquè és el testimoni de l'amor de Déu envers el seu poble, signe de la seva presència, que cap casa terrena pot contenir ni limitar. El llenguatge utilitzat, tanmateix, no pot deixar de seguir els paràmetres humans; per això es parla del «lloc on ha quedar-se el Senyor», per indicar que el tabernacle de Jerusalem ja no serà com la tenda del desert, sempre en camí: «El Senyor s'estima la ciutat de

Sió, l'ha escollida per fer-hi estada: És aquí on vull quedar-me per sempre, m'agrada, hi vull residir.» L'Arca no és el Senyor, però el Senyor ha volgut vincular-se misteriosament amb aquesta Arca.

La imatge de l'Arca que acompanya al Senyor és magnífica per presentar la figura de Maria. Les lletanies lauretanes, amb la tradició patristica, han titulat Maria com a «Arca de l'Aliança». On, sinó en el seu si virginal, la Paraula s'ha fet carn? En ella, amb l'encarnació del Fill de Déu, s'ha inaugurat l'aliança nova i eterna entre Déu i els homes. La referència del salm al poble d'Efrata —antic nom de Betlem— completa aquesta deliciosa tipologia: és a Betlem on Maria s'ha manifestat com Arca de l'Aliança, en el naixement de Crist. No ens costa gens acceptar la invitació del salm: «Que els sacerdots es vesteixin de festa, i esclatin els fidels en crits d'alegria.» És festa major!

«Teniu la Reina a la dreta»

El salm de la missa del dia és una continuació de la visió descrita en la

primera lectura, de l'Apocalipsi: la dona que tenia el sol per vestit, mare victoriosa contra els atacs del gran drac. En el salm ja no es parla de lluita, sinó només de festa i victòria: la reina està a la dreta del rei, vestida amb brocats d'or. És com si s'hagués acomplert el que volia el salm 131: que el Senyor es quedés al tron, amb la seva Arca. El salm és messiànic i reial, i evoca les noccs —l'aliança—. El rei que es disposa a les núpcies va acompanyat de la reina-mare, no pròpiament de la princesa que serà la seva esposa. A ella se la convida a «escollar», a deixar enreure tot altre bé, i a gaudir sabent que el rei està corprès de la seva bellesa. La princesa-núvia va acompanyada de les donzelles amigues.

La imatge de Maria gloriosa la trobem en la reina-mare que està a la dreta del rei. Tantes representacions artístiques ens ajuden a la contemplació. Però és també la princesa per excel·lència, per la qual el rei està corprès. Les dues coses són veritat. El prefaci de la festa ho expressa així: «Avui ha estat assumpta al cel la Verge i Mare de Déu, imatge i primícia de l'Església gloriosa...»

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ **Nascut a la regió de Silèsia, sud-oest de Polònia, l'any 1185**
- ❑ **Va ser el primer dominic polonès**
- ❑ **Evangelitzador del seu país i altres zones de l'est i nord d'Europa**
- ❑ **Va morir a Cracòvia l'any 1257**
- ❑ **Canonitzat l'any 1594 per Climent VIII**

Sant Jacint pertanyia a l'aristocràcia polonesa i la família el va poder enviar a Cracòvia, Praga, París i Bolonya, on hi havia les millors universitats europees de l'època. S'hi va doctorar en Dret i més tard es va ordenar capellà. Amb la voluntat de reformar la vida conventual del seu país, l'any 1221 sant Jacint va anar a Roma, on, gràcies al seu oncle Iwon Konski, bisbe de Cracòvia, va poder conèixer Domènec de Guzmán, que era a la ciutat amb motiu del segon capítol general dels dominics. Sant Jacint fins i tot va poder presenciar un miracle del sant castellà.

Amb tot això el jove sant polonès es va interessar pel nou orde i va decidir entrar-hi, de manera que es va convertir en el primer dominic polonès. A causa del seu origen, va ser enviat a diversos països de l'est i

Sant Jacint de Polònia

del nord d'Europa per tal de fundar-hi noves comunitats de predicadors. És així com va viatjar per Polònia, els països bàltics, Ucraïna i Escandinàvia. La tradició diu que mentre era al convent de Kíev, va tenir lloc un atac dels tàrtars contra la ciutat. Sant Jacint va voler salvar un crucifix i una imatge de la Mare de Déu. Aquesta darrera pesava tant que normalment calien uns quants homes per bellugar-la, però miraculosament en aquell moment la imatge es va tornar extraordinàriament lleugera i el nostre sant se la va poder endur tot sol i així la va salvar de la destrucció.

Després de molts viatges i fundacions de comunitats dominiques sant Jacint va tornar a Polònia. Es va instal·lar al convent de Cracòvia, la capital, on va passar els darrers dies de la seva vida.

MONS. JAVIER ECHEVARRÍA, PRELAT

«L'Opus Dei no és res més que l'

Amb motiu dels 25 anys de l'erecció de l'Opus Dei com a prelatura personal, Mons. Javier Echevarría, successor de sant Josepmaria Escrivà i Álvaro del Portillo al capdavant d'aquest consolat carisma eclesial, accedeix a mantenir amb *Catalunya Cristiana* una llarga conversa en la qual repassa el passat, el present i el futur de la prelatura. Els seus sentiments avui, com els de la majoria dels

membres de l'Opus Dei, són d'immensa acció de gràcies pels dons rebuts. Com fa 25 anys, la missió fonamental de la prelatura continua essent en l'actualitat la santificació de la vida quotidiana. «Déu ens crida tots a ser sants —assegura convençut Mons. Echevarría—; no només alguns, tots. Tots podem i hem de viure una vida d'intimitat amb Déu, perquè tots som fills de Déu i de tots els seus fills Déu espera amor.»

seus apostolats a nous països dels cinc continents.

Voldria subratllar, però, que per als fidels de l'Opus Dei els esdeveniments més importants no són d'aquest tipus, sinó els que omplen la vida ordinària de cadascú: tot i que passin inadvertits i puguin semblar sense transcendència, són un lloc on Déu espera cada persona, lloc en el qual podem trobar-lo.

—Com va afectar a la prelatura la mort del fundador?

—Déu va concedir al nostre fundador un cor de pare, ple d'humanitat. La seva mort va causar, en un primer moment, dolor profund. De seguida, però, amb l'ajuda de Mons. Álvaro del Portillo, que ens va convidar tots a mantenir oberta aquesta ferida a l'ànima per tenir cura fidelment del tresor que havíem rebut, vam comprendre que aquesta família de l'Opus Dei ja tenia el seu cap i el seu cor al Cel.

Sant Josepmaria va procurar durant tota la seva vida no ser imprescindible. Es va ocupar de deixar «escollit» —així ho deia ell— l'esperit de l'Opus Dei. Als qui hem rebut aquest esperit ens correspon ara ser molt fidels a aquest missatge, i fer-lo fructificar dia a dia. Dono moltes gràcies a Déu per haver-me donat l'oportunitat de conviure tants anys amb un sant com sant Josepmaria Escrivà de Balaguer. Confio plenament en la força de la seva intercessió, i crec que avui ens continua mirant i ajudant amb el seu afecte patern i matern, mentre ens diu, com repetia amb freqüència: «Més, més, més!» Sempre podem estimar més, fer més per Déu i pel proïsme; perquè, amb

els nostres errors, ens esforcem per acabar cada dia més a prop de Déu que quan vam començar.

—Quin és el secret de l'Opus Dei per, sobretot a Europa, continuar atraient joves cap a un seguiment radical de Crist, ja sigui a través de la vida matrimonial, com del celibat apostòlic o del sacerdocí?

—El mateix secret que té l'Església, i que no pot ser cap altre que l'atractiu sempre actual de Nostre Senyor Jesucrist. Sobre tots els cristians rau l'obligació de fer presents, amb el nostre exemple i amb la nostra paraula, el rostre i el missatge adorables de Crist sense camuflatges, tot i que pugui semblar que anem a contracorrent. I l'experiència és que Jesucrist sempre arrossega.

D'altra banda, per fer servir una comparació que emprava freqüentment sant Josepmaria, l'Opus Dei no és res més que una gran catequesi. Ofereix mitjans de formació cristiana i un acompanyament espiritual personalitzat als seus fidels i a les persones que participen en els seus apostolats. I són aquests els que amb la

—Amb quin esperit viuen la celebració dels 25 anys de la prelatura personal de l'Opus Dei?

—Sense canviar el ritme de treball habitual, cadascú procura donar moltes gràcies a Déu per tots els béns rebuts. En aquest sentit, he disposat que aquest any, fins al proper 28 de novembre, a la prelatura de l'Opus Dei sigui un any marcat d'acció de gràcies. També, és clar, aquest aniversari és una oportunitat per renovar l'esforç personal per seguir més de prop Jesucrist, en comunió amb el Papa i tots els bisbes diocesans.

—Fent servir termes humans, es pot dir que ja han assolit la majoria d'edat?

—Si es mira el servei que la prelatura està cridada a donar a l'Església i a les ànimes al llarg dels segles, podem dir que encara es troba en els inicis; certament no pel que fa a la seva missió —recordem la vocació de tots els cristians a la santetat, a través de la vida ordinària—, però sí en l'amplitud i profunditat de la tasca evangelitzadora que té confiada, perquè encara no és extens el treball que podem assumir en comparació amb les expectatives de tants a l'Església: per exemple, d'un gran nombre de bisbes que desitjarien que comencéssim a treballar a les seves diòcesis.

D'altra banda, tots els fidels de la prelatura tenim cada dia el repte de fer realitat aquest missatge a la nostra vida, amb l'ajuda de la gràcia. Des d'aquest punt de vista, que és el que més importa en la meua opinió, l'Opus Dei mai no es podrà considerar major d'edat; perquè es troba completament necessitat de l'ajuda de Déu, com un fill petit necessita dels seus pares.

—Què va representar fa 25 anys per a l'Opus Dei el reconeixement jurídic com a prelatura personal? Per què es va triar aquesta figura jurídica davant d'altres de més freqüents en l'àmbit dels moviments laicals?

—L'erecció de l'Opus Dei com a prelatura personal pel papa Joan Pau II, després d'una amplíssima consulta a milers de bisbes i d'un estudi acurat, va representar el reconeixement eclesial ple del carisma fundacional. Com molta gent sap, el 2 d'octubre del 1928 sant Josepmaria va veure que Déu li demanava promoure arreu del món la crida universal a la santetat i una presa de consciència efectiva i plena per part dels laics de la seva missió a l'Església i al món, principalment a través de la santificació del treball i de les circumstàncies ordinàries de la seva vida. La tasca que va sorgir d'aquella llavor inspirada per Déu, i que es va anar estenent arreu del món, no va trobar el camí adequat dins del dret de l'Església fins que el Concili Vaticà II va establir les prelatures

personals per a determinades finalitats apostòliques. Aquesta figura jurídica encaixa perfectament amb la missió —plenament secular i d'àmbit internacional— del Opus Dei, en la qual convergeixen orgànicament fidels laics —que continuen pertanyent a les seves diòcesis respectives— i sacerdots seculars incardinats a la prelatura. D'altra banda, subratlla la plena comunió amb els bisbes diocesans, i clarifica la seva inserció a les diferents diòcesis. Va ser, doncs, un dia llargament desitjat pel fundador, pel qual va pregar i es va mortificar molt, fins al punt d'oferir el sacrifici de no veure realitzat en vida el ple reconeixement eclesial per part de la suprema autoritat de l'Església.

Pel que fa a la resta, els fidels de l'Opus Dei, com que procuren viure amb fidelitat el seu compromís com a cristians —iguals

«Qualsevol ocupació honrada, ben feta, acabada per amor, pot i ha de ser lloc de trobada amb Déu»

als altres—, se senten en una comunió particular de pregària, d'intencions i d'afectes amb tots els carismes de l'Església, que sempre són una riquesa del Poble de Déu: realitats antigues o noves, com els moviments eclesials.

—Com ha evolucionat la prelatura en aquests 25 anys? Quins han estat els esdeveniments més importants?

—La configuració jurídica definitiva ha ajudat molt que es comprenguéssin la missió de l'Opus Dei al servei de l'Església universal i la seva inserció plena a les Esglésies locals. Durant aquests 25 anys, a més, hi ha hagut grans motius d'alegria, com la canonització del fundador. Un altre moment que em sembla necessari esmentar és el trànsit del seu primer successor, Mons. Álvaro del Portillo, la causa de beatificació del qual ja s'ha iniciat. A més, la prelatura en aquests anys ha estès els

T DE L'OPUS DEI

una gran catequesi»

naturalitat de la seva vida, de la seva amistat i de la seva conversió personal, donen a conèixer la doctrina de l'Evangeli als seus familiars, amics, col·legues, veïns...

—25 anys després, quins són els reptes més urgents que ha d'afrontar avui la prelatura?

—El repte fonamental és la santedat personal de cadascun dels seus membres, i l'extensió d'aquesta aspiració a la santedat entre moltes persones mitjançant la tasca d'evangelització. Aquesta tasca, que és i serà sempre actual, avui resulta particularment urgent, com no deixa de recordar a tots els homes de fe el Sant Pare, Benet XVI.

D'altra banda, com ja he dit, molts bisbes truquen perquè la prelatura comenci la seva activitat apostòlica a les seves diòcesis. Fa justament un any es va obrir el primer centre de l'Opus Dei a Moscou. En aquests moments preguem i treballem perquè es faci realitat el treball estable de la prelatura a Romania i Indonèsia.

Un altre repte igualment perenne per als fidels de l'Opus Dei i per a tots els cristians, particularment per als laics, és contribuir amb totes les dones i homes de bona voluntat a configurar una cultura que sigui coherent amb la dignitat de la persona humana.

—Podem parlar de carisma de l'Opus Dei? Continua sent «la santedat pel treball» el pilar de la seva espiritualitat?

—En efecte, i així serà sempre. D'una

banda, qualsevol treball honest, qualsevol ocupació honrada, ben feta, acabada per amor, pot i ha de ser lloc de trobada amb Déu, de servei als altres i de millora personal; Déu ens crida no només quan preguem, sinó tot el dia. No cal parlar, doncs, de treballs o ocupacions de segona categoria, perquè totes les ocupacions professionals poden ser ocasió per trobar-se amb Déu. I no només la feina; per als casats, per exemple, el compliment amorós dels seus deures matrimonials i familiars també és camí veritable de santedat, com ho és l'exercici del sacerdoci per als sacerdots, i per a tots els ciutadans el compliment lleial dels justos deures cívics.

D'altra banda, Déu ens crida tots a ser sants; no només uns quants, tots. Tots podem i hem de viure una vida d'intimitat amb Déu, perquè tots som fills de Déu i de tots els seus fills Déu espera amor.

Molt units a aquest missatge central hi ha la coherència de vida, l'amor a la llibertat personal i l'afany per ser sembradors de pau i d'alegria al si de la societat, sense posar barreres a ningú.

—Com a prelat de l'Opus Dei, com afronta la responsabilitat d'encapçalar un dels carismes més vius i entusiastes de l'Església actual?

—Em perdonarà si li protesto una mica pels termes de la seva pregunta. A l'Església actual —com sempre ha passat— hi ha molta riquesa espiritual, moltes manifestacions que l'Esperit Sant l'acompanya i inspira. L'Opus Dei és una prova més d'aquesta vitalitat perenne de l'Església, però no volem ser «els primers de la classe». Personalment, puc dir-li que conec molt bé la desproporció de les meves forces per a la tasca confiada, i que procuro el suport de la pregària dels fidels de la prelatura, dels cooperadors i de tantes persones que pregunten per la nostra tasca. Però, a més, la prelatura de l'Opus Dei no pretén cap glòria humana; aspira a servir sense cap secret, però discretament, com el llevat.

—La intercessió de la Mare de Déu, a la qual han decidit encomanar aquest aniversari, segur que ha estat present durant aquests 25 anys...

—En efecte. I no només durant aquests 25 anys, sinó durant tota la història de l'Opus Dei. Davant de qualsevol necessitat, sempre hem recorregut a Maria. Sant Josepmaria va acudir, des dels primers indicis del que Déu li demanava, a la nostra Mare; i, entre molts altres detalls, va anar en peregrinació a santuaris marians d'arreu del món. També a Montserrat i, especialment, a la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona. Les seves visites a aquesta basílica barcelonina guarden una estreta relació amb el camí jurídic de l'Opus Dei, que va acabar feliçment ara fa 25 anys. En el present i en el futur sempre serà necessària l'ajuda de la Mare de Déu. Durant aquest any marià que celebrem a l'Obra, he animat tots els fidels de la prelatura a viure amb més cura la devoció del Sant Rosari, i a estendre-la entre els seus col·legues, amics i familiars. És una pregària plenament actual.

Samuel Gutiérrez

«La prelatura de l'Opus Dei no pretén cap glòria humana; aspira a servir sense cap secret, però discretament, com el llevat»

Aliment Natural per a les teves Plantes
nous adobs ecològics 100%

adob TRIVALENT

adob FEM CAVALL

Consultori de PLANTES

! GRATUÏT !

Només has d'entrar en la nostra web www.asocoa.com en l'apartat **Hospital de Plantes** i enviar-nos la teva consulta juntament amb les fotos de la teva planta malalta.

Et donarem la solució ràpidament !!!

ASOCHA.COM
Solucions per a les seves plantes on-line

Maghisa
SUMINISTROS JARDINERIA GARDEN SUPPLIES

Tel.: 93 458 99 44
Fax: 93 458 99 45
info@asocoa.com

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Solsona

diòcesis

Mons. Traserra va presidir l'eucaristia, acompanyat del bisbe d'Urgell i de l'abat de Montserrat.

Nombrosos fidels van assistir a la celebració.

El Miracle reviu l'aparició de la Verge 550 anys després

■ El santuari celebra l'aniversari amb el lema: «Veniu, revivim el miracle»

EL MIRACLE.— Al cap de 550 anys de presència de Maria en aquest bell paratge de Riner,enguany som de nou convidats a acudir-hi per revivre el missatge que Déu ens vol fer arribar: «Veniu-hi: revivim el miracle. Visitem Maria a casa seva, on ens convida a retornar a Déu.» El primer cap de setmana d'agost va començar un any de celebracions al santuari solsoní.

La Coral Harmònica de Manresa va oferir un petit concert al final de la missa.

El divendres 1 d'agost, un nombrós grup de fidels van acudir al santuari del Miracle per participar en la Vetlla de Santa Maria, una vetlla de pregària a l'església del santuari en què, després d'unes paraules de presentació del pare superior, Xavier Poch, van poder visualitzar l'aparició de la Verge nena als pastorets de la casa Ciroso: Celdoni i Jaume. A la tarda, un bon grup va arribar al santuari caminant des de Solsona.

El dia principal d'aquest inici de celebracions va ser, però, el diumenge 3 d'agost. A les dotze del migdia va tenir lloc la missa major, presidida per Mons. Jaume Traserra, bisbe de Solsona, acompanyat del bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, i l'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler. La celebració va estar acompanyada musicalment per la Coral Harmònica de Manresa, que va oferir un petit concert al final de la missa.

En l'homilia, el bisbe de Solsona va recordar que la Mare de Déu continua present en nosaltres, «reflex de l'amor de Déu que té cura de tots nosaltres». En aquest sentit, el prelat va exhortar a rebre el missatge, amb admiració, sorpresa, benedicció i acolliment, perquè en el missatge del Miracle hi ha sempre «aquest retornar a Déu, aquest acostar-nos a Ell, aquesta necessitat que l'home té de trobar Déu».

La commemoració dels 550 anys co-

incideix amb les obres de rehabilitació de l'església de Santa Maria del Miracle. La primera fase de les obres, iniciades fa gairebé un mes, consisteix en l'arranjament de la teulada del temple, una actuació que no ha alterat en cap moment les celebracions de la festa major.

Pel que fa a la resta d'intervencions previstes, cal destacar la renovació total de les balustrades i de les gàrgoles de l'edifici de l'església. També es renovarà totalment el sistema d'il·luminació del retaule barroc i, a més, es repintarà tot l'interior de l'església amb colors vermellors i ocres per tal de realçar l'altar barroc, que ha convertit el santuari en punt de referència ineludible per als amants de l'art.

Una altra actuació prevista és la neteja i condicionament de la part posterior del temple, on antigament s'havia planejat l'ampliació de l'església. Els treballs consistiran a enretirar les pedres i netejar el terra d'herbes i d'arbustos. El cost d'aquestes obres es reparteix al cinquanta per cent entre l'abadia de Montserrat, regida pel mateix orde benedictí que habita al Miracle, i l'1% cultural de la Generalitat de Catalunya.

D'altra banda, la Diputació de Lleida, que és la propietària de la Casa Gran del complex religiós, té previst començar una operació de neteja d'aquest edifici, situat a la mateixa plaça on hi ha l'església i els habitatges destinats als frares.

Text i fotos: Ramon Estany

Apunt històric

La primera constància documental d'aquest santuari data de l'any 1458, erigit al lloc on la tradició situa l'aparició de la Mare de Déu als pastorets del mas de la Ciroso. En l'actualitat el santuari del Miracle està integrat principalment pels elements següents:

a) L'església. Un any més tard de l'aparició de la Verge, el 1459, el bisbe d'Urgell va concedir llicència als cònsols de Riner per edificar una capella que va ser ampliada l'any 1531 pel mestre d'obres Joan del Munt.

La segona església va ser construïda l'any 1551 pels mestres d'obres Miquel Leralt i Jacques Leralt com una única nau amb capelles coberta amb volta de creueria gòtica, però amb formalització i acabats decoratius renaixentistes, entre els quals destaquen: el retaule renaixentista construït el 1530, obra del mestre Pere Nunyes, i l'orgue, també d'estil renaixentista, construït el 1593 pel mestre Antoni Bordons.

La tercera i actual església es va encarregar l'any 1652 al mestre d'obres Josep Morató (antecessor del mestre Josep Morató i Codina, autor de la catedral nova de Vic) en un moment d'elevada eufòria

econòmica. Es tracta d'una nau única de set trams amb capelles entre els contraforts de la volta i capçalera poligonal emmarcada en cos rectangular adaptada a la litúrgia del Concili de Trento. La coberta és de volta de creueria gòtica acabada a dues aigües de teula àrab. L'església es va inaugurar el 1747 sense estar totalment acabada.

L'any 1747 es va encarregar la construcció del retaule barroc al mestre Carles Morató, i l'any 1774 van finalitzar les tasques de policromia realitzades pel mestre Antoni Bordons.

b) La Casa Gran. El seu origen data del 1459 i coincideix amb la construcció de la primera capella, ja que allotja la primitiva hostatgeria i recinte conventual. L'any 1553 el mestre d'obres Leralt va dur a terme una primera ampliació. A partir del 1623 es té constància de nombroses reformes i ampliacions, entre les quals destaquen les fetes entre els segles XVII i XVIII d'ampliació de dos cossos i una planta més a l'edifici principal.

La seva configuració és la d'un edifici rectangular al voltant d'un pati quadrat amb escala noble i una notable i singular galeria d'arcades i pilars d'estil renaixentista de quatre plantes que li donen una

percepció espacial excepcional en el context de l'arquitectura renaixentista catalana. Va ser abandonat amb la desamortització i restaurat l'any 1898 per l'arquitecte Ramon Riera Blasi, coincidint amb la cessió que va fer el bisbat de Solsona al monestir de Montserrat. Finalment va ser abandonat quan els monjos van passar a ocupar el nou edifici del monestir al començament del segle XIX.

c) El monestir. Després de la Guerra del Francès i de la desamortització, el propietari que va adquirir les finques les va cedir al bisbat de Solsona, que, al seu torn, les va cedir al monestir de Montserrat.

L'any 1899 el mateix arquitecte Ramon Riera Blasi va iniciar la construcció d'aquest edifici amb la tipologia d'edifici conventual d'estil neoromànic, influenciat pel seu mestre, Elies Rogent, al voltant d'un claustre de tres plantes.

A més d'aquests tres edificis, també es consideren monuments els elements següents: la plaça, la font, la Bassadòria, les cel·les de Sant Antoni, l'ermita de la Desaparició, el comunidor, l'ermita de Sant Gabriel i la Creu de Ferro, així com el subsòl de tots els immobles esmentats.

Solsona

Carta pastoral de Mons. Jaume Traserra

■ El bisbe encoratja «a treballar amb tot interès per a la renovació de les comunitats cristianes»

SOLSONA.— Des de l'inici del seu ministeri com a pastor de l'Església de Solsona, el bisbe Jaume Traserra adreça cada any a tots els diocesans (preveres, religiosos i religioses, membres d'instituts seculars i fidels laics) una carta pastoral. Els temes

tractats al llarg de les diverses cartes (la crida als allunyats, l'Eucaristia, els laics, la misericòrdia, Santa Maria i les vocacions) convergeixen, d'alguna manera, en la carta pastoral d'enguany: *La comunitat cristiana*.

Lés que és en la comunitat cristiana on es viu la sol·licitud per aquells que, per motius ben diversos, podem anomenar «allunyats»; on es rep i on se celebra la presència del Senyor en el sagrament del seu Cos i de la seva Sang; on es desenvolupen les riques vocacions laicals; on es viu i s'experimenta la misericòrdia de Déu; on s'admira la Mare de Déu i Mare nostra; on es prega per les vocacions, s'acompanyen i s'acullen amb goig. Podem dir que, en totes aquestes realitats, la comunitat cristiana és el subjecte passiu i alhora agent, la base, el teló de fons, el teixit mare, el receptacle.

En la introducció de la carta trobem una primera definició del que és comunitat cristiana i una constatació de la situació que viu actualment. Les comunitats cristianes són «els llocs propers i acollidors on s'anuncia l'Evangeli de Jesucrist i se celebra la seva presència». Si bé es constata que aquestes comunitats pateixen per la generalitzada indiferència religiosa actual, convé no aturar-se aquí. Ans al contrari: cal adreçar una paraula d'esperança a les comunitats cristianes per tal de «mirar el futur amb confiança i amb la convicció que el Senyor és fidel i complirà les seves promeses». El tema de la carta pastoral d'enguany queda, doncs, més que justificat.

Però quina és la «paraula d'esperança» a adreçar a les comunitats cristianes? Com animar-les concretament? Quin camí real cal seguir?

La pastoral ho fa tot oferint una descripció del que tota comunitat cristiana està cridada a ser, això és: una comunitat de la caritat, santa, orant, celebrant i d'esperança. Tal descripció, lluny de voler presentar-nos un ideal llunyà, cerca d'aixecar l'ànim dels creients a fi que, animats per uns horitzons més grans, caminem vers la plenitud a la qual el Senyor ens crida.

El bisbe Jaume Traserra impartint una xerrada als joves.

Vivència de la caritat

La vivència de la caritat és, certament, el tret distintiu dels deixebles de Jesús. Si bé és veritat que, dels trets que caracteritzen la comunitat cristiana, potser n'hi ha pocs que estiguin tan presents en la ment dels fidels com aquest, malauradament també és cert que, a la pràctica, aquest tret distintiu és viscut amb dificultats. En primer lloc, dificultats internes, ja que no sempre els fidels ens estimem amb afecte de germans a l'interior de la comunitat. En segon lloc, dificultats en la relació amb el món, ja que no sempre els fidels estem oberts a l'altre, i oblidem que el mateix Senyor Jesús s'hi identifica. Per últim, dificultats en la forma de viure la caritat, ja que els fidels caiem sovint en el parany de viure l'amor com si fos només el resultat d'un esforç personal, on Déu queda implícit o bé al marge, sense reconèixer-lo ni recórrer a Ell,

que és l'únic capaç de donar-nos l'amor que mai no mor.

Si la caritat no és possible sense l'ajut de Déu, aleshores cal que la comunitat visqui constantment de la vida nova que el Senyor Jesús li dona. Cal un camí d'exili interior i exterior orientat cap a un seguiment total del Crist. És el camí de la santedat. No pas una santedat que ve de la indefectibilitat automàtica dels membres de la comunitat, sinó una santedat que neix de la crida i dels dons mateixos que el Senyor fa a les comunitats. Aquest camí de cerca de la santedat «és el veritable camí per a la renovació de les comunitats cristianes», perquè ja no es basa en els càlculs humans més o menys reeixits sinó en el projecte i la gràcia amb què Déu mateix acompanya el seu poble.

Pregària de les comunitats

És en la pregària on la comunitat redescobreix constantment la crida que la Paraula de Déu ens fa a la santedat. D'aquí la importància de tota iniciativa que fomenti la pregària de les comunitats: el rés de l'ofici diví, el temple com a lloc d'oració, la predicació com a pauta per a la pregària, els ministres com a mestres d'oració, els recessos o bé les catequesis com a iniciacions a la pregària, entre d'altres.

Quan la comunitat cristiana es reuneix per celebrar els sagraments, que són «l'encontre de gràcia amb Jesús ressuscitat», l'impuls de l'Esperit Sant permet que la comunitat aculli de forma plena la salvació que Déu Pare vol per a tots els homes. Per tal que aquesta realitat màxima sigui viscuda en tota la seva riquesa, cal que les comunitats d'avui redescobrin el sentit del misteri. En efecte, no n'hi

ha prou de prendre part als sagraments com a la repetició d'uns rituals que ens resulten més o menys agradables, tot recordant quelcom més o menys important per a nosaltres. Viure el misteri consisteix a descobrir allò que resta cobert, és a

dir: veure que rere els signes visibles dels sagraments batega la força del mateix Senyor. D'entre els diversos sagraments, la carta pastoral fa menció de la importància de l'Eucaristia i de la Reconciliació per a la renovació de la comunitat cristiana. Gràcies a l'Eucaristia, té lloc l'encontre fonamental i decisiu de la comunitat amb el Senyor. Amb raó s'afirma que l'Església viu de l'Eucaristia. Gràcies a la Reconciliació, la conversió del fidel pecador no es queda en una sola acció personal (més o menys meritòria) sinó que troba la resposta d'un Déu misericordiós que sempre espera el seus fills perduts. Amb raó s'afirma que en el sagrament del perdó, l'Església celebra «la festa del perdó i la reconciliació amb Déu i amb els germans».

L'espera de la vida eterna

La vivència de la caritat, la santedat, la pregària i els sagraments per part de la comunitat només tenen sentit sobre el re-fons de l'espera de la vida eterna. En efecte, el mateix Déu que promet una vida plenament feliç per sempre amb Ell és qui ens anima a viure el seu amor, caminant cap a la santedat, alimentant-nos en la pregària i celebrant-lo en els sagraments. Es podria dir que l'esperança cristiana és la línia de força que travessa, uneix i estira tota la vida de la comunitat. Aquesta esperança té, a més, la grandesa de fer-se solidària del desig d'una vida plena que experimenten tants homes i dones no creients del nostre món. És per això que l'esperança ferma d'una vida per sempre amb Déu és un element fonamental que la comunitat creient pot i ha de testimoniar al nostre món. Una esperança on s'entrellacen indissolublement la dedicació generosa per la construcció d'un món millor i la confiança plena que només Déu té l'última paraula sobre l'home i sobre el món.

En definitiva, la carta del bisbe Jaume vol ser un encoratjament «a treballar amb tot interès per a la renovació de les comunitats cristianes». Tant les afirmacions més fonamentals com les exhortacions més pràctiques del text s'orienten a aquest encoratjament per a la renovació. Unes paraules d'ànim que brollen de la mirada i del record agraït del pastor envers aquesta porció de poble de Déu, que són les comunitats cristianes, Església de Jesús visible entre nosaltres.

Mn. Marc Majà i Guiu
Prevere del bisbat de Solsona

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Campanya d'aportacions populars rifa 2008

Han resultat premiades les butlletes següents:

primer premi: 16.622

segon premi: 08.511

tercer premi: 19.824

**Premi especial
de coberta
0174**

Gràcies per la vostra col·laboració

Girona

Nou edifici del Casal Parroquial a Palafrugell

■ L'entitat, gairebé centenària, acull els serveis pastorals i socials de la comunitat

PALAFRUGELL.— Festa grossa a la parròquia de Sant Martí de Palafrugell amb motiu de la benedicció i inauguració del nou edifici del Casal Parroquial. D'aquesta manera es garanteix la continuïtat d'aquesta institució fundada l'any 1913 per Mn. Josep Bosch i Arnau, que en seria rector fins als anys cinquanta.

D'aleshores ençà i de manera ininterrompuda, el Casal Parroquial ha restat al servei de la societat palafrugellenca com a centre social d'acollida dels diferents serveis de la parròquia —fins i tot disposava d'amplis camps d'esports—, alhora que tampoc no podem oblidar el paper que durant els anys de la transició política va tenir com a espai d'acollida de reunions dels grups que treballaven per a la normalització democràtica.

En els darrers anys l'edifici original s'havia deteriorat notablement i l'actual rector, Mn. Martirià Brugada, amb el suport del bisbe Jaume Caprodon i del seu successor, Mons. Carles Soler, va promoure la realització de la nova seu que, amb la col·laboració municipal i de diferents empreses encoratjades per la família Roche, han permès portar a terme aquesta obra emblemàtica per a la parròquia i la diòcesi.

El Casal acull en una planta els serveis de Càritas: reforç escolar, atenció als immigrants, orientació laboral, rober, etc.

Els dos bisbes de Girona van presidir l'acte inaugural.

En una segona planta hi ha locals per a les activitats d'apostolat i de formació, bàsicament la catequesi i, provisionalment mentre s'adapten locals a la rectoria, també hi funciona el despatx parroquial. Els projectes del conjunt del Casal continuen amb un futur poliesportiu i un espai on s'ubicarà el Terrabastall, servei de mobles usats, que té una important projecció entre la població immigrada a Palafrugell i els seus entorns.

No van voler faltar a l'acte inaugural l'administrador apostòlic de la diòcesi, Mons. Carles Soler, el bisbe emèrit, Mons. Jaume Caprodon, les autoritats civils de la població, així com representants

de les comunitats cristianes presents al Baix Empordà i de la comunitat islàmica, tot un símbol de la voluntat interconfessional del Casal.

En fer balanç dels molts serveis que el Casal ha ofert a Palafrugell, cal destacar la llista d'entitats que van començar, que s'hi han aixoplugat i que hi han trobat acollida en diferents moments: l'Agrupació Excursionista, la Creu Roja, la Penya Barcelonista, associacions de veïns, la coral Nit de Juny, el grup Rialles; sense oblidar la vocació ecumènica en acollir també els membres de l'Església apostòlica pentecostal romanesa, a més de les entitats al servei de la parròquia.

Una obra comunitària

El nou Casal, més enllà de l'empenta donada des de la comunitat parroquial, és fruit de la participació de moltes persones, entitats i empreses. La presència ja esmentada dels dos darrers pastors diocesans fou un testimoni del seu suport, suport que també van manifestar les diferents corporacions municipals i les empreses participants en l'obra, així com els artistes que han cedit generosament les seves obres, els membres del Consell Parroquial i també els nombrosos voluntaris i voluntàries que, amb una tasca humil i gairebé sempre anònima, han enllestit el Casal.

Mn. Martirià Brugada va manifestar que el nou edifici mantindrà l'esperit que ha inspirat des de la seva fundació el Casal, que ja camina vers la celebració del primer centenari. Una entitat inspirada en el missatge de la *Rerum novarum*, que tres anys després ja disposava d'edifici propi i que des de fa més de mig segle administra directament la parròquia. Com va dir Mn. Brugada, «amb encerts i amb errors, la vida del Casal, d'arrel cristiana, ha estat intensa, extensa i, a voltes, dispersa, fins arribar al cor de molts palafrugellencs i de tota la vila».

La benedicció va ser a càrrec de Mons. Carles Soler i des d'aquest mes d'agost l'edifici, en el seu conjunt, ja és totalment operatiu.

Víctor Gay

URGELL

Beneïda la reproducció de la Majestat de Travesseres

TRAVESSERES.— El dia 5 de juliol, a Sant Jaume de Travesseres, el bisbe d'Urgell va presidir l'eucaristia dins la qual va ser inaugurada i beneïda la reproducció del Crist Majestat de Travesseres, talla del segle XII actualment al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), de gran devoció al poble que pertany al municipi de Lles.

Van concelebrar l'eucaristia Mn. Jordi Gasch, ànima de la reproducció, i Mn. Rossend Roca, que durant tretze anys va ser rector de Travesseres i va iniciar la restauració de l'església parroquial. També hi va assistir la regidora de l'Ajuntament de Lles, en representació de Travesseres, així com un nombrós grup de feligresos i amics de Travesseres. Va presentar la reproducció Joan de cal Gósol,

que va indicar que havia estat una obra de tot el poble, amb la col·laboració desinteressada de moltes persones i dels actuals responsables del MNAC.

La Majestat és un Crist revestit amb túnica sacerdotal, amb corona reial, que beneeix els qui s'hi acosten amb devoció. Al darrere de la creu hi ha representat un bellíssim Anyell de Déu triomfador, coronat i amb la creu de la Resurrecció a la mà. Tota la creu és decorada amb flors i signes de vida i esperança.

El bisbe va felicitar tot el poble i, en especial, Mn. Jordi Gasch per aquesta felicitat. Descriu la creu amb la teologia dels autors del segle XII, va animar a estimar fins a donar la vida i a regnar després de passar per la creu. (D.C.)

El bisbe va animar a estimar fins a donar la vida.

«Fills estimats! En aquest temps en el qual penseu en el descans del cos, us convido a la conversió. Pregueu i treballeu perquè el vostre cor anhelí Déu creador que és el veritable repòs de la vostra ànima i del vostre cos. Que Ell us reveli el seu rostre i us doni la seva pau. Sóc amb vosaltres i intercedeixo davant Déu per cadascun de vosaltres. Gràcies per haver respost a la meua crida!

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de juliol del 2008

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»

C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

www.medjugorje.es

www.mensajerosdelareinadelapaz.org

www.virgendemedjugorje.org

Lleida

L'Any Paulí porta un grup de lleidatans a Turquia

■ La peregrinació va ser organitzada per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes

LLEIDA.— L'obertura de l'Any Paulí, que commemora el bimil·lenari del naixement de sant Pau, va portar un grup d'una

trentena de pelegrins lleidatans a Turquia per tal de resseguir les petjades de l'apòstol dels gentils.

Sota l'organització de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes i coordinat pel seu consiliari, Mn. Vicenç Alfonso, el grup va fer el seu pelegrinatge del 7 al 14 de juliol. Van viure una experiència humana i cristiana molt singular a la terra on hi ha evidències de l'Església primitiva i, en definitiva, dels orígens de la nostra fe, on es van sentir més copsats espiritualment.

De retorn a Lleida, tots ells van destacar com un moment especial el que van viure en la visita a la casa de Maria a Efes, on l'apòstol Joan la va acollir a casa seva, tal com Jesús li va demanar al peu de la Creu.

Un altre moment singular viscut amb emoció pels pelegrins va ser la visita a l'església d'Avanos, d'estil bizantí, a la regió de la Capadòcia, excavada en una cova, enmig de la gran quantitat de coves que hi ha excavades a les roques volcàniques de la zona. Allí van celebrar l'eucaristia. Va ser un moment molt especial per a tots els pelegrins ja que són molt poques les vegades que se celebra allí una missa.

Un altre moment intens va ser la visita a l'església de l'apòstol sant Pau, on també es venera santa Tecla, així com la celebració de la missa dominical el dia 13 de juliol en

Els pelegrins en una foto de grup a la Capadòcia.

una petita capella de l'església de Sant Antoni de Pàdua del pares Franciscans, al barri més modern d'Istanbul.

El pelegrinatge va seguir també camí per la Capadòcia i la vall de les fades i les fumeres, formades per l'erupció de dos volcans molt propers l'un de l'altre, i que configuren la vall. Figures sorprenents i amb centenars de refugis subterranis dels segles VII i VIII, on els cristians s'amagaven de les persecucions dels musulmans. Un d'aquests espais és l'església subterrània de Tocali.

De retorn a Lleida els pelegrins van destacar la cordialitat, la germanor, l'harmonia i la familiaritat que van regnar entre els components del grup, format per persones de diferents edats. El consiliari dels pessebristes va manifestar a *Catalunya Cristiana* que celebrar la fe en aquests indrets segellats pels primers cristians i per l'apòstol Pau, així com poder llegir-hi les seves cartes als Efesis, «no deixa indiferent ningú i toca el nostre cor i sentiment cristià».

Jordi Curcó

Jordi Curcó

Obertura de l'any dedicat a sant Pau

La parròquia de Sant Pau del barri de la Mariola, barri obrer per excel·lència de la ciutat de Lleida i que actualment acull la nova immigració, va commemorar l'inici de l'Any Paulí instituït pel papa Benet XVI. La missa solemne va ser presidida pel rector, Mn. Joaquim Lax, concelebrada per Mn. Luís Martínez i solemnitzada pel cor Sant Pau Apòstol, dirigit per Victòria Rodríguez. El presbiteri d'aquesta parròquia és presidit per una impressionant pintura mural de Josep Serrassanta, que l'artista va pintar el 1964 representant la conversió de sant Pau.

El rector, en l'homilia, es va referir a l'Any Paulí com una bona notícia per a l'Església: «És una ocasió històrica per conèixer, meditar i imitar més l'apòstol.» Mn. Lax va exhortar els fidels a aprofitar l'Any de Sant Pau per remar tots en una mateixa direcció, que és la de Crist, camí, veritat i vida, font i cimal per obtenir una convivència constructiva, respectuosa i pacífica entre les diverses cultures que conformen el barri.

Després d'haver cantat l'*Himne a sant Pau*, l'apòstol va ser homenatjat davant de la imatge de pedra que hi ha a la façana de l'església, on les pubilles de la Festa Major del barri van fer una ofrena de flors. Tot seguit la colla sardanista Ferma de Ponent, acompanyada per una cobla, va ballar la sardana *Santa Pau*, de Josep Saderra, en homenatge al patró en l'any jubilar del seu bimil·lenari.

La parròquia té previst celebrar diverses activitats relacionades amb l'Any Paulí.

Processó de la Mare de Déu del Carme

Jordi Curcó

Els pagesos de la Caparrella treuen en processó la seva patrona.

LLEIDA.— També a la Terra Ferma la Mare de Déu del Carme va sortir en processó amb motiu de la seva festa. La parròquia de Lleida que la té de titular va recuperar fa pocs anys aquest costum.

Enguany la processó va sortir el 15 de juliol. Va ser acompanyada no solament pels feligresos de la parròquia i devots, sinó també per diversos col·lectius d'immigrants que tenen en aquesta església el seu centre d'activitat pastoral i ecumènica. Va ser significativa l'assistència de la comunitat romanica de ritu ortodox, amb els seus estendards; de la comunitat romanica catòlica; del col·lectiu d'hispanoamericans i d'un petit grup d'africans.

La carrossa de la Mare de Déu del Carme, com és tradició a Lleida, va ser envoltada i acompanyada per un grup de nenes de nens de Primera Comunió.

Aquesta no va ser, però, l'única processó del Carme celebrada a Lleida. El diumenge següent a la seva festa va ser al monestir de les Carmelites de la Caparrella, en plena Horta, on va tenir lloc un nou homenatge a la patrona del monestir i també la benedicció de la partida que l'acull. De bon matí es va oficiar una missa solemne a l'església del monestir i, tot seguit, es va fer la tradicional processó amb la imatge de la Mare de Déu del Carme travessant tota l'esplanada del monestir carmelità fins arribar a l'extrem. Allí es va fer la benedicció de la partida i es va demanar a Déu, per intercessió de la patrona, unes bones collites. En retornar a l'església, els pagesos van protagonitzar una ofrena de flors a la Verge, tot un símbol de festa i alhora d'agraïment per la seva intercessió. (J.C.)

Tarragona

La Confraria de Sant Magí estrena web

TARRAGONA.— Sant Magí, els seus llocs de culte i la seva Confraria de Tarragona són actualitat. El dimecres 23 de juliol, a la Casa de l'Arquebisbat, l'actual president de la Confraria de Sant Magí, Jordi Samper, va presentar oficialment la pàgina web de l'entitat, la qual té com a objectiu promoure i potenciar un coneixement i devoció més grans envers el sant màrtir anacoreta, copatró de la ciutat.

A través de l'adreça www.santmagi.cat, el portal recull informació relativa a l'organització i als estatuts de la Confraria, la història de sant Magí i aspectes relatius al santuari de la Brufaganya, l'estat de les obres de rehabilitació pendents i engegades, els exvots i els actes religiosos que es fan durant la festa major petita de Tarragona, entre els dies 15 i 19 d'agost. Segons va explicar Jordi Samper, «ens sorprèn la quantitat de visites que està rebent la pàgina web i la diversitat de gent que s'hi connecta», preferentment de la resta d'Europa i Amèrica del Sud.

Altres objectius que es proposa la junta directiva de la Confraria de Sant Magí, durant el seu mandat, són l'elaboració d'una auca dels Portants de l'Aigua de Sant Magí i la gravació dels Goigs. Per la seva part, la tesorera de la Confraria, Pilar Ortiz, va assenyalar que en l'actualitat compten amb 555 confreres i que el repte «és arribar als 750 confreres el 2010», els quals abonen una quota anual mínima de 12 euros que, sumada a les subvencions provinents d'algunes entitats, representa una recaptació anual que s'aproxima als 8.000 euros. Així mateix, es va presentar el projecte de rehabilitació de la Casa de l'Ermità, edifici de dos cossos situat al costat de l'església del Portal del Carro de Tarragona, amb unes obres que suposaran una despesa de 400.000 euros. El capellà

La Casa de l'Arquebisbat va acollir la roda de premsa.

de Sant Magí, Mn. Francesc Gallart, va indicar que els treballs consistiran a buidar l'estructura interior de l'immoble, conservant-ne la façana, i habilitar-lo per poder ser utilitzat com a seu social de la Confraria i com a equipament de servei a l'església. Ara per ara, per finançar l'obra, ja es compta amb una aportació de la Diputació de Tarragona de 10.000 euros, mentre que a través del programa de Caixa Tarragona *Tu ajudes* hi ha l'aportació de 9.000 euros. Mn. Gallart va anunciar que per tal de poder cobrir el pressupost de les obres «posarem en marxa la campanya *Mil gràcies*, a la recerca de patrocinadors».

Des de la Confraria es continuarà el pla de restauració del santuari de Sant Magí de la Brufaganya, situat a la comarca de la Conca de Barberà. Allí s'estan rehabilitant les cobertes, en diferents fases, i Mn. Gallart va recordar que és previst fer la reposició de la campana que va ser sostreta fa ja un temps.

Joan Boronat

BARCELONA

L'Hospitalitat de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa celebra el 144è pelegrinatge a Lourdes

BARCELONA.— L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa va celebrar el seu pelegrinatge 144è presidit per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, que va acompanyar espiritualment i pastoralment els pelegrins tots els dies de l'estada a Lourdes.

Van participar en aquest pelegrinatge 1.300 persones distribuïdes entre hospitalaris i hospitalàries, malalts, pelegrins, preveres i diaques, un grup de seminaristes, nombrosos religiosos i religioses i més de 170 joves escolars. Tots junts van ajudar en el bon desen-

volupament de la trobada.

Enguany, quan se celebren els 150 anys de les aparicions de la Mare de Déu a Bernadeta Soubirous, els pelegrins van celebrar l'any jubilar amb els actes habituals de cada pelegrinació i seguint el camí del jubileu a Lourdes per viure l'any de gràcia i de reconciliació amb Déu. També van reflexionar i treballar la missió de l'Església que els ha estat encomanada i que és «la missió de l'Església al costat de les persones discapacitades».

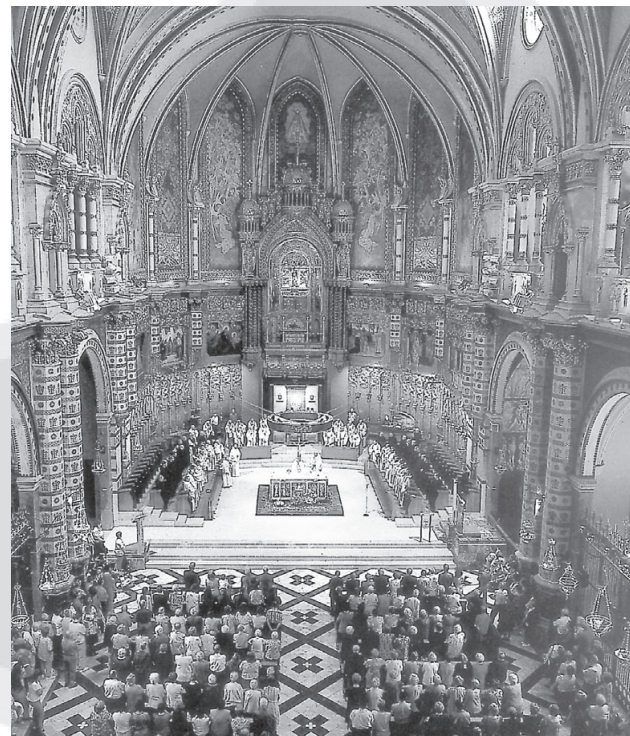
Dues conferències, una taula rodona, un concert i una representació escènica i musical, van ser els actes especials de la missió. A més van disposar d'un estand situat a l'avinguda de les basíliques, obert durant 15 dies, en el qual van donar informació sobre el treball que fa l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa amb les persones discapacitades. El proper pelegrinatge a Lourdes, el 145è, està previst del 25 al 29 de setembre vinent. Les inscripcions es podran fer a l'Hospitalitat de Barcelona del 25 d'agost al 10 de setembre. La seu de l'Hospitalitat és al carrer Consell de Cent, 224-228, 08011 Barcelona, tel. 934 874 009 i fax 932 153 126. (C.C.)

Unes 1.300 persones van participar en la peregrinació.

us ofereix en
directe des de la
basílica de
la Mare de Déu
de Montserrat

de dilluns a diumenge,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Missa conventual

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4		■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Montserrat regularà l'escalada

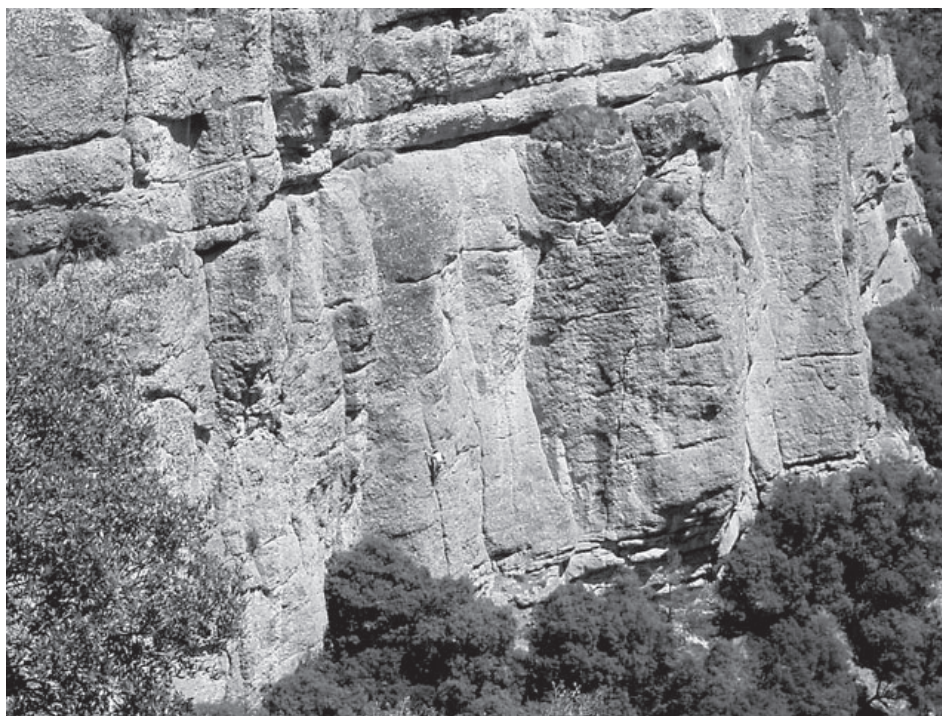
■ S'ha signat un acord històric entre la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya i el Patronat de la Muntanya de Montserrat

MONTSERRAT.— El 21 de juliol passat es va signar a Montserrat un acord històric entre la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya i el Patronat de la Muntanya de Montserrat per mitjà del qual es regula l'escalada, les vies ferrades i les canals equipades al Parc Natural de la Muntanya de Montserrat.

El president de la Comissió Executiva del Patronat de la Muntanya de Montserrat, Jordi López Camps, i el president de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), Anton Fontdevila, van rubricar un protocol de col·laboració on s'estableixen conjuntament objectius de sostenibilitat de les activitats que formen part de la FEEC mitjançant la realització d'actuacions concretes, que minimitzin i corregeixin l'impacte ambiental de la seva activitat.

L'acord va entrar en vigor el 21 de juliol passat —per a les zones de màxim interès ambiental—, a partir de la seva publicació a la web del Patronat de la Muntanya de Montserrat i a la web de la FEEC, mentre que la regulació temporal de la pràctica de l'escalada serà efectiva l'1 de gener del 2009. Finalment, la necessitat d'autorització o comunicació prèvia per a l'obertura de noves vies d'escalada o l'equipament de noves vies ferrades o canals entrarà en vigor trenta dies després de la seva publicació a les webs esmentades.

A partir del conveni, el Patronat de la Muntanya de Montserrat, com a ens gestor del Parc Natural de la Muntanya de Montserrat, es compromet a impulsar i

S'han establert pautes per a la pràctica de l'escalada a Montserrat.

elaborar els estudis necessaris per fonamentar tècnicament i científicament la regulació de la pràctica de l'escalada, les vies ferrades i les canals equipades, i posar tots els mitjans necessaris per fer un seguiment continuat d'aquesta regulació. Per la seva banda, la FEEC i els representants del territori a la Comissió Tècnica es comprometen a divulgar aquest acord amb tots els mitjans que estiguin al seu abast.

Protecció de la natura

L'escalada és una activitat de llarga tradició a Catalunya i la muntanya de Montserrat és un dels escenaris de referència per a la seva pràctica més impor-

«Montserrat és un dels escenaris de referència per a la pràctica de l'escalada»

tants i històrics de Catalunya. La coincidència d'aquest activitat amb la protecció dels valors naturals en un mateix espai requereix l'establiment de les pautes necessàries per garantir la preservació de les espècies protegides, dels boscos, de les canals i dels ecosistemes propis de la muntanya en l'estreta convivència que aquests han de mantenir amb els escaladors.

D'acord amb tot això, i atès que una de les finalitats dels espais protegits és vetllar per la conservació de les espècies amenaçades que hi viuen i de tot el seu patrimoni natural, s'ha establert una regulació de l'escalada que, d'una banda, permet mantenir la pràctica de l'escalada durant tot l'any en el 90,2% de les 3.645 vies d'escalada inventariades inicialment, segons dades del 2007, per la FEEC i pel Patronat de la Muntanya de Montserrat; i de l'altra, regula temporalment l'escalada en el 8,65% de les vies inventariades. Les regulacions temporals s'han ajustat a la fenologia de les espècies implicades, descartant la fixació d'un període estàndard

més ampli que perjudicaria innecessàriament els escaladors. La impossibilitat en l'1,15% de les vies inventariades. Mitjançant aquest acord també es regula l'obertura de noves vies d'escalada, impossibilitant-les en les zones de màxim interès ambiental i sotmetent-les a autorització o comunicació de l'òrgan gestor del Parc Natural en les altres àrees.

Pel que fa a les vies ferrades i canals equipades, es permet practicar aquestes activitats en les vies i canals llistades en aquesta normativa. L'obertura de noves vies ferrades o l'equipament de noves canals també queda sotmès a l'autorització de l'òrgan gestor del Parc Natural.

Per a la revisió de la regulació establerta i amb les funcions anomenades en el títol IV es crea la Comissió Tècnica per a la regulació de l'escalada, les vies ferrades i les canals equipades al Parc Natural de la Muntanya de Montserrat. La Comissió Tècnica, tindrà especial cura en donar la informació precisa perquè tots els col·lectius implicats coneguin els motius de la regulació i alhora vetllarà perquè es vegin afectats el mínim possible en la pràctica d'aquestes activitats.

Cinc categories

L'àmbit del Parc Natural de la Muntanya de Montserrat es divideix en cinc categories:

- Zones de màxim interès ambiental, on no es permet l'escalada en tot l'any: Serrat de la Vinya Nova-Sajolida, Cap de les Canals, Serrat del Cabrit-Canal de Cirers i el monestir.
- Zones d'interès per a la conservació d'aus rapinyaires de nidificació primerenca, on es regula temporalment l'escalada (de l'1 de gener al 15 de juny): Pollegons, Clot del Tambor, Les Feixades i Cova del Duc.
- Zones d'interès per a la conservació d'aus rapinyaires de nidificació tardana, on es regula temporalment l'escalada (del 15 de febrer al 31 de maig): Plecs del Llibre i Montgròs, Roca Roja, Freres i cova Roja, Mullapans, Santa Cova, Salnitre i Garrigoses, Degotalls i monestir de Sant Benet.
- Zones d'interès específic per a aus rupícoles no rapinyaires, on es regula temporalment l'escalada (de l'1 de març al 31 de juliol): Camí de les Feixades.
- Zones sense regulació específica, on es permet l'escalada durant tot l'any. (C.C.)

La bona notícia...

Els valors de la bona música

El papa Benet XVI va assistir recentment al Vaticà a un concert de l'Orquestra Filharmònica de la Xina i el Cor de l'Òpera de Shangai, que van interpretar la *Missa de Rèquiem*, de Wolfgang Amadeus Mozart. En acabat, el Papa va adreçar unes paraules als concertistes sobre els valors de la bona música.

Tothom coneix les aptituds i la destresa pianística del Papa actual. No és estrany, per tant, que en el seu discurs als músics xinesos inclogués una sèrie de pensaments profunds sobre l'anomenat *art diví*. «Aquest concert és una mostra de com és possible gaudir en civilitzacions diferents de les elevades manifestacions de l'esperit», va comentar Benet XVI.

«La música —va afegir el Sant Pare— interpreta els sentiments universals de l'ànima, entre els quals hi sojorna el religiós, que supera les fronteres de cada cultura particular.» També va afirmar que «la música pot convertir-se en un vehicle privilegiat de coneixement i trobament recíproc entre països diferents. La *Missa de Rèquiem* va néixer de la fe del seu autor com a pregària al Déu just i misericordiós; justament per això, aquesta partitura arriba al cor de tothom, presentant-se com l'expressió d'un humanisme universal».

Al final del discurs, Benet XVI va enviar una salutació a través dels artistes a tots els habitants de la Xina, els quals viuen aquests dies amb els Jocs Olímpics un esdeveniment de gran importància per a tota la humanitat. I va dir en llengua xinesa: «Dono les gràcies a tots i us desitjo tot bé.»

Francesc Gamissans

Se senyalitza la ruta de Sant Fructuós

TARRAGONA.— En els darrers dies s'han instal·lat, en diversos punts de la ciutat de Tarragona, plaques informatives que ajuden a guiar el pelegrí en el seu camí de l'itinerari de l'Any Jubilar. La ruta de Sant Fructuós, que comença al Seminari, on hi ha col·locada una placa informativa, segueix per la capella de Sant Fructuós fins a la catedral de Tarragona. El pelegrí

pot consultar el cartell que està situat a la porta del claustre de la catedral. Les altres plaques informatives es troben a la porta del Pretori i la Volta Llarga, a l'amfiteatre —escenari del martiri dels tres sants tarraconins, Fructuós, Auguri i Eulogi, que el 21 de gener del 2009 farà 1.750 anys—, al camí cap a la necròpolis del riu Francolí i a la vil·la romana de Centelles a Constantí. (J.B.)

cultura

«La Sagrada Família és d'una elevació i magnitud espiritual que omple l'ànima»

L'interior de la Sagrada Família rebrà en breu dues magnífiques escultures de Ramon Cuello Riera (Barcelona, 1939): una dedicada a sant Josep i l'altra a la Mare de Déu. El reconegut escultor barceloní, que es confessa captivat per la sensibilitat artística i religiosa d'Antoni Gaudí, ens ha explicat el procés d'elaboració d'aquestes magnífiques obres d'art. «L'espiritualitat de Gaudí —assegura Cuello— està per sobre de la condició humana i inspira tota la seva obra.»

—Com va néixer la seva vocació artística?

—Recordo que el meu pare m'ensenyava a recitar poesies, fins i tot va escriure una obra de teatre per a mi quan tenia 9 anys. Sempre he estat vinculat a l'art. Vaig estar a la companyia de Núria Gispert i de Joan Capri; vaig treballar en el Teatre Grec de Barcelona, al Poliorama i al Romea. També vaig ser un dels galants de *La zapatera prodigiosa* de Federico García Lorca. Vaig conèixer la germana de Lorca i vaig treballar amb Amparo Soler Leal i Guillermo Marín. És curiós perquè jo era molt aficionat a cantar. Tant és així que vaig estrenar la cèlebre sardana *La Pepa Maca* al Teatre Romea als 19 anys, coincidint amb la gravació d'Emili Vendrell. Vaig estudiar arpa i piano com a mera formació espiritual amb Rosa i Teresa Balcells, filles del mestre Joan Balcells, fundador de l'Orfeó Gracienc. Aquestes són algunes de les experiències artístiques de la meua joventut.

—Quan va començar a dedicar-se a l'escultura?

—La part plàstica de la meua vocació artística la vaig iniciar a l'Escola Massana. Dibuixava i pintava fins que vaig conèixer Rafael Solanich Baliu, eminent escultor i primer medallista en l'exposició d'Arts Decoratives de Madrid el 1949. Va ser el meu mestre. Va voler que continués amb el dibuix, la pintura, el modelatge i l'escultura arquitectònica. I així ho vaig fer tenint sempre en compte la seva frase: «Mira Cuello, vos tienes motor de Rolls Royce pero una carrocería de 600.» Amb això volia dir que s'ha de treballar, treballar, treballar. Així ho he fet i ho continuo fent fins ara.

—Quines obres destacaria de la seva producció artística?

—Per exemple, la imatge de la Mare de Déu de Loreto tallada en fusta de cedre i daurada per mi, que és a la basílica del Pilar, a una de les capelles amb pintures de Goya; el bust de Joan de Borbó, que presideix l'escala principal del Museu Marítim de Madrid; o els bustos dels Comtes de Barcelona, a la Galeria gòtica de l'Ajunta-

ment de Barcelona.

A Catalunya la meua obra religiosa està present a la balconada de Montserrat, amb els beats Pere Tarrés i Francesc Castelló. També la imatge de la beata Paula Montal, d'Arenys de Mar, és al col·legi de les Escolàpies de Barcelona. Precisament Benet XVI va beneir recentment a la ja santa Paula Montal en una de les fornícules exteriors de la basílica de Sant Pere.

—Quina es la seva vinculació amb el temple de la Sagrada Família?

—La meua connexió amb la Sagrada Família va ser motivada pel disseny d'un donant perquè realitzés la imatge de la Mare de Déu en el lloc fixat per Antoni Gaudí a l'interior del temple, darrera de la façana principal i per sobre de la porta principal. Posteriorment, amb el rector de la parròquia, Mn. Lluís Bonet Armengol, i la Junta Constructora, vam acordar realitzar també la imatge de sant Josep que s'ha de col·locar a la part inferior de la façana del naixement, tal com està previst en el projecte de Gaudí.

La imatge de sant Josep se situarà en el transepte, darrere de la façana de la Nativitat. Aquesta és la seva ubicació ja que la presència de Josep en la vida de Jesús es correspon al naixement i la infància. A la banda oposada, darrere de la façana de la Passió, hi ha la Mare de Déu, que va seguir Jesús fins la Creu. Jesús, el Crist,

queda per sobre de l'altar, clavat a la Creu.

—Què ha experimentat treballant per a una obra tan impressionant com el temple de la Sagrada Família?

—Vull manifestar que l'espiritualitat de Gaudí ha influït totalment en la concepció de les dues imatges. L'espiritualitat de Gaudí és com la seva obra, està per sobre de la condició humana. La seva obra és, sens dubte, inspiració de la Divina Providència i s'ha de tenir sempre en compte. I si és possible, se n'ha de viure també l'espiritu-

alit, que ja és participar de l'obra de la Sagrada Família. Només observant l'interior del temple, es veu que és d'una elevació i magnitud espiritual que omple l'ànima. A mida que un va mirant cap a dalt es va elevat per concebre creació-harmonia-bellesa com a unitat. Això és únicament possible en l'espiritualitat d'esperits realment sants.

—En el seu imaginari Josep i Maria apareixen molt joves...

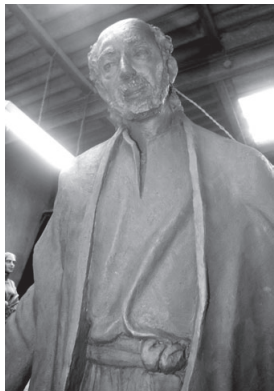
—Certament sí. És difícil concebre imatges fora del concepte clàssic que tenim en ment la majoria dels cristians. Però la realitat és que Maria i Josep eren realment una parella molt jove. Maria deuria de tenir uns 16 o 18 anys i Josep 20 o 25. Era normal.

—Quan creu que es podran beneir les imatges?

—No ho sé... Em faria molta il·lusió que fos per la festivitat de sant Josep de l'any vinent. La imatge de Santa Maria està acabada i la de sant Josep es podrà entregar abans que s'acabi l'any. Si coincidís la celebració de la primera missa amb la nau basilical coberta també seria molt edificant.

Antoni Oliva Sala

Fotos: Agustí Codinach

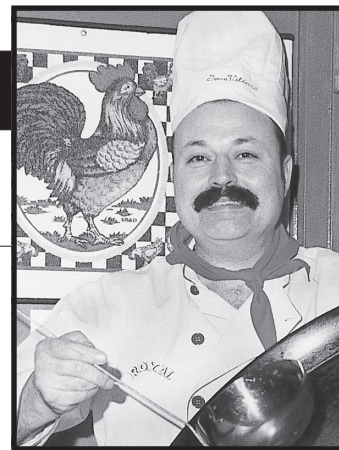

DONATIUS

El cost de la imatge de Santa Maria ha estat cobert per un únic donant. La de sant Josep, però, és per subscripció de devoció popular. Els promotors de la subscripció són el rector de la parroquia de la Sagrada Família i la Congregació de Carmelites de Sant Josep. Es fa una crida a totes les congregacions que tenen a sant Josep per patró, a totes les Josefines, Joseps, Josep Maries i tots aquells que vulguin participar generosament en aquesta subscripció popular. Ho poden fer ingressant el seu donatiu en el C/C de "la Caixa" 2100-3457-45-2100355948.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Les trufes

La famosa trufa d'Alba, del Piemont italià, és una de les més cares del món, ja que el preu acostuma a sobrepassar els 3.000 euros el quilo.

Aquí a Catalunya, concretament a la ciutat de Vic, n'hi ha una bona producció, juntament amb el nord de Castelló on en recol·lecten una quantitat molt bona.

Per aconseguir les trufes es fan servir gossos que, amb una mica d'ensinistrament, troben aquestes «joies gastronòmiques» enterrades sota terra. Hi ha dos tipus de trufes, la blanca i la negra. Aquesta última és la més preuada.

Quan la trufa està neta es pot afegir en molts plats ratllada en un estofat, en un farcit, en una truita, a rodanxes fines, etc. De tota manera, no n'hem d'abusar perquè és molt olorosa i, amb poca quantitat, n'hi ha prou.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Quart volum de les «Obras completas» de sant Josep Manyanet

■ Publicat per la BAC, porta per subtítol «La solicitud del padre de familia»

MADRID.— L'edició del quart volum de les *Obras completas* de sant Josep Manyanet, que acaba d'aparèixer, ha estat preparada —com els volums anteriors— pel P. Josep M. Blanquet i el P. Josep Roca, s.f. Consta de 1.172 pàgines, la reproducció de set manuscrits i un índex onomàstic. Ha estat publicat per la Biblioteca de Autores Cristianos (BAC) i conserva les característiques externes dels altres volums.

Els tres volums de les *Obras completas* de sant Josep Manyanet ja publicats han ofert a la pràctica una biografia completa del sant, que ha recorregut els primers anys de la seva vida com a sacerdot d'Urgell i la dedicació al programa de restauració familiar que va dur a terme sobretot a través de la fundació dels instituts de Filles i Fills de la Sagrada Família.

Ara, als volums quart i cinquè, abans de tractar els dos grans temes del seu carisma —Sagrada Família i família, i educació— i els seus sermons, es presenta el seu epistolari, que ve a ser com una segona biografia, o millor, una autobiografia. Les cartes conservades —més de mil—, que van des del 1848-1849 al 1901, comprenen un espai de temps de la seva vida molt important. A la introducció del quart volum s'explica la història i les

vicissituds per les quals ha passat l'epistolari de Josep Manyanet. Els dos volums apareixeran amb el subtítol *La solicitud del padre de familia*, perquè és, efectivament, el que revelen totes les seves cartes: una atenció exquisida i una sol·licitud incansable per anar a trobar les necessitats i preocupacions diverses de les persones i de les obres apostòliques.

El pare Manyanet, després d'una llarga experiència en la cúria diocesana d'Urgell, tenia la ploma fàcil i expressava el seu pensament amb facilitat i claredat. Aquest quart volum comprèn 485 cartes —totes manuscrites i en bona part originals (no pas esborranys)—, que van des de l'any 1848 o 1849 fins al 1887. Les cartes es transcriuen per ordre cronològic però, tenint en compte el tema principal o dominant que hi apareix, s'han classificat en períodes per facilitar-ne la comprensió.

Tres parts

Aquest volum està dividit en tres parts. La primera consta de tres períodes i tracta sobre la primera experiència del pare Manyanet com a fundador de dos instituts religiosos, a Tremp i a Talarn, i conté la carta en què comunica al bisbe Caixal la idea d'aixecar un temple a la Sagrada Família a Barcelona.

La segona abraça tres períodes més que revelen com va viure el dia a dia en la terrible contradicció patida durant els anys 1878-1882. Hi sobresurt la carta en què accepta amb humilitat i esperit d'obediència els oficis en què se'l destituïa de superior de l'institut femení. I la tercera comprèn tres períodes també durant els quals va rebre un primer senyal extern i autoritzat de l'autenticitat de la seva obra fundacional amb el *Decretum laudis* del papa Lleó XIII. Les cartes s'han transcrit fidelment dels manuscrits completant les abreviacions entre claudàtors i posant, a peu de pàgina, notes explicatives dels arguments citats al text i les dades essencials de les persones i llocs esmentats.

La majoria de les cartes que es transcriuen procedeixen de l'Arxiu de Josep

San José
Manyanet

OBRAS COMPLETAS
IV

La solicitud del padre de familia

BIBLIOTECA DE AUTORES CRISTIANOS

Portada del nou volum.

Manyanet (AJM i MJM), que es conserva a les dues congregacions del sant, dels arxius diocesans de Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona, Solsona i Vic, i també alguns arxius familiars. (C.C.)

Cireres al vinagre per als rostits

INGREDIENTS:

1 quilo de cireres
vinagre
sucre morè
canyella
llorer
romaní

PREPARACIÓ:

Traieu les cues de les cireres, renteu-les i deixeu-les assecar. Bulliu el vinagre, de bona qualitat, durant uns tres minuts, juntament amb el sucre, una mica de canyella en branca, una fulla de llorer i una mica de romaní. Deixeu-ho refredar, poseu-ho en un pot i afegiu-hi les cireres. Tanqueu el pot i, després de tres dies, ja les podeu fer servir.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Jornades de reflexió de la GOAC

SALAMANCA.— Entre els dies 19 i 23 de juliol es van celebrar a Salamanca, a la casa d'espiritualitat dels pares Paüls, unes jornades de reflexió de la Germania Obrera d'Acció Catòlica (GOAC) corresponents al Curs d'estiu 2008, on més de dos-cents militants i simpatitzants d'aquesta organització eclesial van aprofundir, des de la fe cristiana, en l'acció política que avui cal dins del món obrer i del treball. Hi van participar Fernando Vidal Fernández, sociòleg i professor de la Universitat Pontifícia de Comillas, i Francisco Porcar Rebollar, militant de la GOAC de la diòcesi de Sogorb-Castelló. Les seves aportacions, juntament amb l'experiència dels militants de la GOAC a les realitats obreres, van servir per renovar la fe i el compromís polític que se'n desprèn.

En el comunicat oficial d'aquestes jornades es va constatar que «comprovem com el sistema de producció i consum que domina la societat i els canvis socials continua empobrint amplis sectors del món obrer, agreujat per la crisi que patim». També es va comentar que «a les persones se'ls arrabassa la dimensió política de la seva naturalesa humana, cosa que els impedeix fer-se responsables de la pròpia vida i de la sort del proïsme».

La GOAC assegura que «aquesta situació de canvi i aquesta realitat del món obrer necessiten una nova cultura política que faci front a aquest procés d'empobriment i deshumanització del món del treball i del conjunt de la societat». «La Doctrina Social de l'Església —afegeixen— ens reclama que desenvolupem l'acció política com una realitat constitutiva de la nostra humanitat i com a camí d'humanització i felicitat. Una dimensió essencial de la vida de les persones que no es pot ni s'ha de mutillar.»

En un altre dels punts del comunicat alerten que «des de tota l'Església hem d'animar i formar un compromís evangelitzador dels cristians amb un fort component polític i de responsabilitat social i desenvolupar una acció pastoral comunitària que sigui expressió de la caritat política; reconeixent els signes d'esperança i de presència de les llavors del Regne de Déu i potenciant les possibilitats d'humanització que també hi ha en el moment actual». Finalment, afirmen que «ens comprometem a impulsar en el món obrer i a l'interior de l'Església un diàleg que ajudi a desenvolupar una acció política que respongui al pla que Déu té sobre la realitat i al projecte d'humanització que Jesucrist ens ofereix». (C.C.)

Llibres per als més joves

Un bany molt divertit

Un llibre ideal per als més petits de la casa. El protagonista és un simpàtic pingüí que es banya al mar, es capbussa a l'aigua per veure peixets, juga amb la sorra, menja un gelat i fa la migdiada. Realitzat en plàstic tou, es pot llegir i mirar perfectament a la banyera de casa. A més, el llibre inclou un pingüí que és una esponja. D'aquesta manera els infants podran gaudir d'un bany d'allò més entretingut amb les aventures d'un pingüí que s'estima més la calor que no pas el fred. (C.C.)

Núria Font (text adaptat) i Marie-Hélène Grégoire (il·lustracions), *El pingüi*. Editorial Cruïlla, Barcelona 2008, 8 pàg.

L'enginy d'en Ramon

En Ramon ho volt tot! Vol viure al mar, vol viure a la muntanya i també a la ciutat. Els seus amics ja no saben com fer-li entendre que això no pot ser i que ha de triar. Però el noi és tossut de mena i, a més, té el magí ple de bones idees. Així que un bon dia se'n va cap al bosc decidit a fer realitat el seu somni. Quina una en deu dur de cap en Ramon? I què són tots aquests sorolls que se senten dins del bosc? De ben segur que el valent protagonista sorprendrà tots els seus amics. (C.C.)

Carolina Tarrés (text) i Xavier Salomó (il·lustracions), *La casa d'en Ramon*. Editorial Bambú, Col·lecció Primers Lectors, Barcelona 2008, 46 pàg.

Ajudar els altres

Una vegada hi havia un cranc ermità que vivia en una llauna de pèsols. Era el més rondinaire de tota la platja. Quan li demanaven un favor, sempre contestava: «Tinc molta feina i no et puc ajudar. I a casa meva no s'hi ve a molestar!» Però un dia, la casa se li va fer petita i aleshores va ser ell qui va córrer a demanar ajuda a la gavina, a la palmera, a les onades i al castell de sorra. Deixaran passar els seus veïns de la platja una oportunitat tan bona com aquesta? Aprenderà la lliçó el cranc? (C.C.)

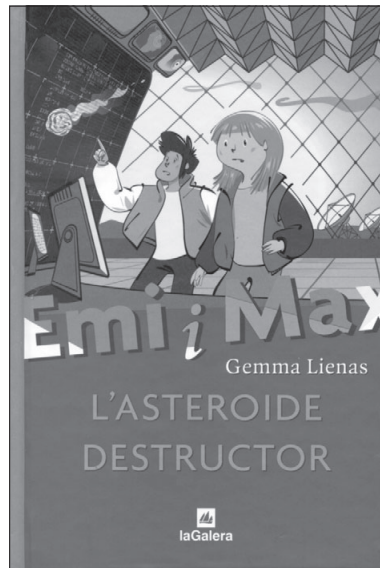
Roberto Aliaga (text) i Daniel Jiménez (il·lustracions), *El cranc ermità*. Combel Editorial, Col·lecció El Cavall Volador, Sèrie Galop, Barcelona 2008, 24 pàg.

Intriga i emoció

L'Emi, una noia de tretze anys, i en Max, un xicot que té un any més que la seva amiga, se'n van amb la Serena, mare de l'Emi i periodista de professió, a Xile per tal d'elaborar un reportatge sobre els asteroides. Mentre són a l'observatori ALMA, es disparen totes les alarmes. L'asteroide de 2002, NT 14, ha variat la seva trajectòria. Pot arribar a xocar contra la Terra? I si ho fa, on caurà? Quin serà realment el seu efecte destructor? Una història plena d'intriga i emoció. (C.C.)

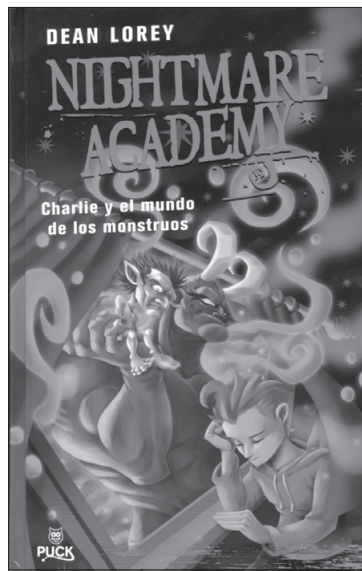
Gemma Lienas (text) i Javier Carbajo (il·lustracions), *L'asteroide destructor*. Editorial La Galera, Col·lecció Emi i Max, Barcelona 2008, 192 pàg.

La força de l'amistat

Fernando Lagos és un nen que sap que té les orelles una mica grans. A la seva classe anterior mai no se n'havien rigut, potser perquè els devien semblar normals o almenys ningú no va pensar que la mida de les orelles fos un motiu per riure. Però en el nou curs, Fernando serà objecte de les burles d'alguns companys. Això no obstant, els seus amics el defensaran i faran que no se'n senti avergonyit, sinó tot el contrari. Aquesta obra va guanyar el Premi Edebé de Literatura Infantil. (C.C.)

Pilar Lozano Carbayo (text) i Montse Tobella (il·lustracions), *Ser nen no és tan fàcil!* Editorial Edebé, Col·lecció Tucà, Barcelona 2008, 132 pàg.

L'acadèmia dels malsons

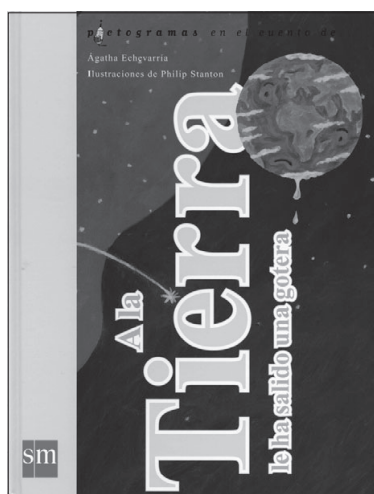
Tot i que ja té tretze anys, en Charlie té por quan se'n va a dormir. Perquè en el moment en què comença a somiar, els monstres dels seus malsons tenen la desagradable tendència de passar al món real. Per sort per a en Charlie, una nit apareixen uns estranys personatges que li ofereixen la solució: el noi haurà de travessar l'altre costat per ingressar en una acadèmia molt especial i superar les seves pors. L'escenari de l'aventura més emocionant que es pugui viure... o somiar. (C.C.)

Dean Lorey (text) i Brandon Dorman (il·lustracions), *Nightmare Academy. Charlie y el mundo de los monstruos*. Ediciones Urano, Col·lecció Puck, Barcelona 2008, 282 pàg.

Protegir el medi ambient

Durant el seu últim viatge interestel·lar, l'astronauta Yuri s'adona que a la Terra li ha sortit una gotera. Mentrestant, al cor de l'Àfrica, el bruixot fa anys que canta i balla per tal d'atreure la pluja. Bomaral, el fill del bruixot, abandona el poblat a la recerca dels núvols de pluja. Aquest llibre vol conscienciar els joves lectors sobre el medi ambient i el greu problema de la manca d'aigua. Els dibuixos substitueixen algunes paraules i això fa que la lectura sigui més fàcil i divertida. (C.C.)

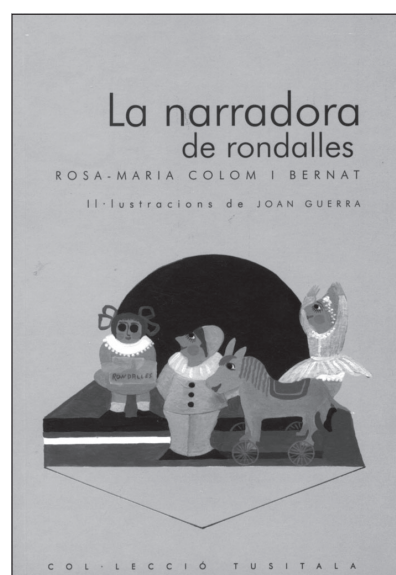
Ágatha Echevarría (text) i Philip Stanton (il·lustracions), *A la Tierra le ha salido una gotera*. Ediciones SM, Col·lecció Pictogramas en..., Boadilla del Monte 2008, 36 pàg.

Rondalles populars

Mariona era una nina molt maca, però sense ulls. Algú li havia enfonsat els globus oculars, de color blau fosc, dins del crani. Sabia que mai no seria com les altres nines, les seves companyes de cambra. Marginada pel seu aspecte, se sentia menyspreada per les altres. Un dia va decidir que els explicaria una rondalla. Va tenir un gran èxit. La capacitat de fabular ja havia niat en ella i de tant en tant narrava contes. Aquest llibre recull algunes d'aquestes rondalles populars. (C.C.)

Rosa-Maria Colom i Bernat (text) i Joan Guerra (il·lustracions), *La narradora de rondalles*. Edicions del Salobre, Col·lecció Tusitala, Port de Pollença 2007, 89 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

No llegiu!... perill de canvi

Podria ser un crit de guerra, una advertència de trànsit; l'anglès Alan Bennett ho ha indicat d'una manera més retòrica, i amb la Sereníssima Majestat de Bunckingham ha escrit una gran metàfora que ve a dir el mateix. Per fer-ho més complicat —i convincent— ho ha fet amb la intenció contrària: cal llegir per tenir una vida veritable!

No se li pot negar sentit de l'humor per la seva britànica irreverència. Ha entrat al saló de lectura de Sa Majestat i l'ha enxampada *in fraganti* en la seva perplexa ignorància. Com aquell peó que —segons diuen— es va esmunyir fins als mateixos llençols de la reina no fa gaire temps.

Però és allisonador tot el que ens explica Bennett, perquè segurament té un fonament força actual en la realitat. La gent està tan ocupada —imagineu-vos una reina d'Anglaterra— que no disposa ni d'un minut per dedicar-se a la lectura.

La massa beneïta sí. Encara hi ha algú que esmerça algunes estones diàries a fullejar alguns textos, que a vegades resulten profitosos (!)... i un d'aquests éssers inferiors que pul·lulen al voltant dels grans acostuma a ser així, i entre cassoles

Alan BENNETT
Una lectora nada común
Anagrama, Barcelona 2008, 119 pàg.

i escombres pot tenir entre els dits un llibre de filosofia.

Norman, un empleat d'Isabel II de pa sucats amb oli n'és un. I dona la casualitat que la reina el veu, i l'interroga —i s'interroga— i acaba convençuda que ella és una ignorant, i que el palafrener és un savi en potència, gràcies als llibres que ha llegit.

I el fa passar de les quadres als despatxos de confiança... i més encara, perquè el llibret és curt, però té la seva solidesa.

Fins aquí la paràbola, que cal llegir íntegrament. A més, és curta. El més important és la lliçó. Quan aprendrem el valor de la lectura, sobretot al nostre país? Les estadístiques són llastimoses, i no canvien des de fa temps, i es corresponen massa amb les d'altres països, perquè coincideixen amb èpoques en què el llibre és un element preocupant per als qui dirigeixen els destins de les pàtries. Recordin el film de Truffaut, *Fahrenheit*, que no

era més que una crítica del moment però que pot estendre's a altres temps i a altres èpoques.

Francis Bacon deia que preferia estudiar els llibres que estudiar els homes i és conegut el pensament de José Luis Borges, que va afirmar que «el llibre és la memòria dels segles... si els llibres desapareguessin, desapareixeria la història i, probablement, l'home».

Hi ha un gran desajust en la nostra realitat ambiental: fins on arriba la nostra preocupació per la lectura? Trobarem fàcilment al nostre entorn un Norman —com la reina d'Anglaterra— que ens faci adonar de la nostra comuna despreocupació lectora?

El nostre clàssic Vicente Espinel —el recorden?— va escriure: «Els llibres fan lliure a qui els estima».

Lector poc habitual? Karl Popper va dir que «la concepció de la llibertat i

l'afany de preservar-la que caracteritzen la nostra civilització descansa en el nostre amor als llibres». Potser serà útil un personal i sincer examen de consciència.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Finalitza el termini pel Premi Manel Saderra Puigferrer

El Foment de Banyoles incentiva la participació en aquest certamen amb 9.700 euros en premis. La qualitat i l'exigència artística en la creativitat musical han estat i són les prioritats màximes en l'organització del Certamen Musical Ceret-Banyoles, promogut conjuntament pels Foment de la Sardana de la capital de l'Alt Vallespir i del Pla de l'Estany.

Enguany, en l'avinentsa del centenari del naixement del mestre Manel Saderra i Puigferrer, que dona nom al premi del certamen que en aquesta ocasió correspon organitzar al Foment de Banyoles, s'ha marcat l'accent en la dotació econòmica del concurs, amb 6.000 euros per a l'obra guanyadora, més 2.500 euros per a un accésit, així com 1.200 euros pel premi especial Autor Jove, destinat a la millor obra presentada per un autor de menys de 30 anys.

El 24è Certamen Musical de Composició per a Cobla, Premi Manel Saderra i Puigferrer, és exclusivament per a obres per a cobla que no siguin sardanes. La convocatòria, que es clourà el dia 31 d'agost de 2008, va adreçada a tots els compositors nacionals i estrangers que hi vulguin concórrer, amb un màxim de dues obres per concursant. Les bases concreten una durada de les obres concursants d'entre 5 minuts de mínim i 20 minuts de màxim, aproximadament.

Les obres concursants s'han de trametre al Foment de Banyoles, Apartat de Correus 125, 17820 Banyoles, especificant clarament en el sobre «Premi Ceret-Banyoles». El lliurament de premis es farà el dia 20 d'octubre de 2008, en el marc de la tradicional Festa de la Música per a Cobla que se celebra a Banyoles per Sant Martíà. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 775
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any ☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

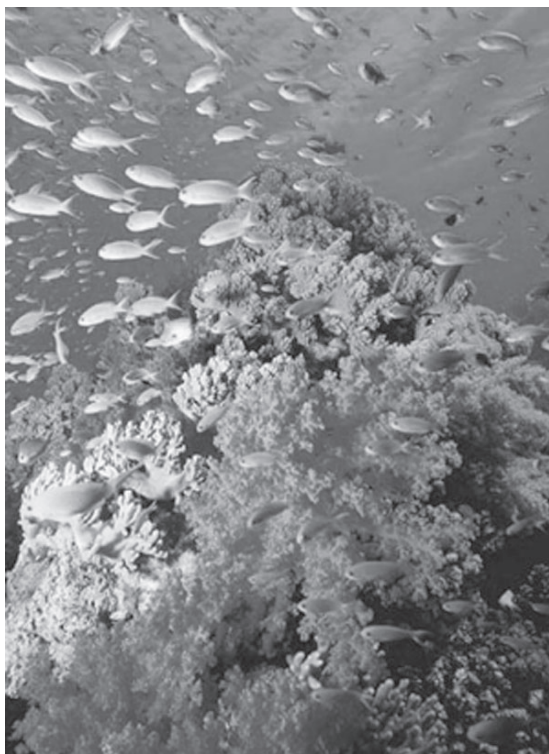
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

També els coralls es troben en perill d'extinció

L'onze de maig del 2006 us deia en aquesta plana de Ciència que anem cap a la novena (o sisena, segons altres càlculs) extinció d'espècies vivents del nostre planeta Terra, amb una previsió que pels volts del 2050 poden haver desaparegut entre el 18 i el 35% dels animals i plantes que ara tenim. Cosa molt lamentable, ben cert. Però més lamentable si és per culpa de l'acció de la humanitat. La previsió té en compte sobretot el canvi climàtic (a part de la intervenció humana que hi tingui), però també altres factors. No es pot negar que l'acció humana directa ha contribuït a fer desaparèixer moltes espècies d'animals, mamífers (com el mamut) i ocells (como el dodo). I ara hi ha hagut un clam a favor dels coralls, que es preveu que seran també víctima notable del canvi climàtic.

És la revista *Science* la que se n'ha fet ressò. La cosa començà ja a finals de l'any passat. Cada any es l'any d'alguna cosa i de vegades de moltes coses. Ara som a l'any de la patata, però hom va decidir també fer del 2008 l'any del escull de corall (IYOR en sigles angleses) per conscienciar el món no tan sols del que el canvi de clima té d'impacte en aquests animalons sinó també dels danys que els

causen la sobrepesca, la contaminació i l'acció dels furtius. Ja s'ha redactat un informe titulat *La crisi del carboni: esculls de corall davant del canvi climàtic i l'acidificació dels oceans*, signat per 17 científics de set països. S'hi diu, entre altres coses, que «la major part dels esculls de corall no sobreviurà als dràstics increments de temperatura i de diòxid de carboni si els governs no actuen immediatament per corregir la tendència». I expliquen com la progressiva acidificació dels oceans causada per les emissions del diòxid de carboni provoca l'afebliment de l'estructura calcària dels coralls, i també el ral·lentiment del seu creixement. Això repercuteix en la vida d'altres animals i plantes que tenen per hàbitat ambients coral·lins. Els càlculs preveuen a poc termini un 40% de disminució dels coralls del nostre planeta i una desaparició pràcticament total per a d'aquí 50 anys.

Ja sabem que tota la diversitat biològica contribueix a l'harmonia i bon funcionament del conjunt dels vivents, i si l'home ha rebut de Déu l'encàrrec de cultivar i guardar la Terra és clar que té un deure de vetllar també pels coralls. Tots n'hem de prendre consciència.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Cosmologies actuals i fe cristiana

20 Comprovacions de la teoria de la relativitat

Quan Einstein publicà el 1917 *Sobre la relativitat especial i general* ja s'havia vist que la precessió del periheli de Mercuri rebia explicació de la teoria relativista. El mateix Einstein havia fet els càlculs que ho mostraven. Les altres dues conseqüències que hi mencionava es veuran també verificades. L'una al cap de dos anys i l'altra el 1925 i amb més evidència el 1960.

En el capítol de les comprovacions de la teoria einsteiniana se sol mencionar com la més important la de la fórmula $E=mc^2$, mitjançant la bomba atòmica. Ja en vam parlar. Es va poder mesurar la pèrdua de massa que s'originava quan l'urani fissionava en elements de nombre atòmic inferior i l'energia que se'n despenia, que era molt gran, i es veié la concordança amb la fórmula. Era sí, una comprovació (i se n'han fet d'altres) de la fórmula. Això, però, no va ser la causa de la bomba nuclear com de vegades s'ha dit.

També podríem citar que la invariància de la velocitat c de la llum es veié el 1974 en l'emissió que ens arriba d'una estrella neutrònica que gira entorn d'una altra a 3000 km/s. Aquesta emissió es fa a igual velocitat quan l'estel se'n està apropant i quan s'està allunyant de nosaltres a causa de la velocitat radial de gir, i no és de 297.000 i 303.000 km/s com tocava si les velocitats se sumessin.

Desviació de la llum per la gravetat i curvatura espacial

Einstein escrivia el 1917 en el llibre sobre relativitat: «Encara que una anàlisi detallada indiqui que la curvatura dels

raigs de llum predita per la teoria de la relativitat general és extremadament petita en el cas dels camps gravitatoris accessibles a la nostra experiència, ella hauria d'arribar als 1,7 segons sexagesimals per a raigs de llum passant prop del Sol. Això implica que les estrelles fixes properes al Sol, observables durant un eclipsi total, haurien d'aparèixer desplaçades del Sol en aquesta quantitat respecte de la posició en què les veiem quan el Sol es troba en un altre lloc del cel. És summament important comprovar si aquesta predicció és certa o no i esperem que els astrònoms s'afanyin a fer-ho.»

I els astrònoms li'n feren cas. El 29 de març de 1919 hi havia un eclipsi total de Sol visible des de Sobral (Brasil) fins al golf de Guinea (Àfrica), i dos equips de científics, organitzats per la Royal Society anglesa i dirigits pels astrònoms Eddington i Crommelin, es desplaçaren a Sobral i a l'illa de Príncipe del golf guineà per a fer les mesures pertinents en estrelles que es veurien molt properes al Sol en el moment de fosc total. La quantitat de desviació de 1,7 segons era molt petita però no impossible de detectar. Es veien obligats a considerar la possibilitat de 3 o 4 dècimes de segon d'error. Els resultats van ser de 1,98 segons els de Sobral i 1,61 els de Príncipe, que oferien un valor mitjà de 1,79 segons, que bé lligava acceptablement amb el que havia predit Einstein. L'èxit va ser celebrat. Es conta una anècdota sobre la reacció d'Einstein en saber com havia anat l'observació. Va rebre la notícia del resultat obtingut per Eddington en un telegrama que li envià Lorentz i l'ensenyà tot

satisfet a un alumne seu que tenia amb ell aquell moment, i aquest li preguntà: «I si hagués estat un resultat diferent?», i Einstein contestà: «Ho hauria sentit per l'«Ancià» [era el terme que utilitzava Einstein per referir-se a Déu]. Els càlculs eren correctes», com volent dir: M'hauria sabut greu que Nostre Senyor hagués fet un cosmos diferent de com el descriu la meua teoria.

Einstein en una edició posterior d'aquell llibre ho comenta en un apèndix que hi afegeix: «Segons la teoria, la meitat d'aquesta desviació prové del camp (newtonià) d'atracció del Sol i l'altra meitat de la modificació geomètrica («curvatura») de l'espai deguda al Sol.» I afegeix: «Hem d'agrair a l'Astronomical Royal Society de Londres la contrastació d'aquesta important predicció. Sense deixar-se endur per la guerra i les dificultats d'ordre psicològic que comporta, aquesta Societat va organitzar dues expedicions... Les mesures van confirmar la teoria d'una manera totalment satisfactòria.» En realitat les xifres que donaren eren una mitjana de set observacions, la qual cosa feia encara força ajustat el resultat de les mesures obtingudes. I se li podia donar molta credibilitat.

El corriment cap al roig de la llum d'estels de gran massa

Una altra conseqüència de la relativitat general era que «un àtom emet o absorbeix una freqüència de radiació electromagnètica (o lluminosa) que depèn del potencial del camp gravitatori en què es troba», és a dir: la longitud d'ona de la

radiació es veu afectada per la gravetat i en un camp intens les línies espectrals es trobaran desplaçades cap a la zona vermella de l'espectre.

Quan Einstein publica aquesta conseqüència encara no se n'ha trobat cap comprovació observacional. Ell mateix reconeix que en el Sol l'efecte és tan feble que és difícil decidir si existeix o no, i que, si bé s'han constatat desplaçaments d'aquest tipus en certes estrelles fixes, no es pot dir que resultin de la gravitació (perquè si s'allunyen de nosaltres la seva llum també mostrarà corriment cap al vermell).

Però el 1925 hi hagué una constatació força clara: Walter S. Adams (1876-1965) aconseguí analitzar l'espectre de la nana blanca companya de Sírius (de la qual es coneix prou bé la distància i la velocitat) i pogué afirmar amb certesa el desplaçament cap el roig de la seva llum. No pogué obtenir-ne una mesura exacta però sí suficient per confirmar el fet previst per Einstein.

El fet que la gravetat alteri la longitud d'ona de la radiació emesa es pogué comprovar, amb un altre mètode, el 1960 (Einstein havia mort el 1955). Rudolf L. Mössbauer va descobrir que certs cristalls sotmesos a una alta energia emeten raigs gamma que tenen la propietat de minvar notablement amb una variació petitíssima de la longitud d'ona aplicada. Això es pot aplicar a observar si, fent variar la gravetat (que segons la relativitat fa variar la longitud d'ona), varia ja la intensitat de l'emissió. I, efectivament, quan un cristall emissor era traslladat del soterrani al terrat de l'edifici on es feia l'experiment, ja era mesurable la pèrdua d'absorció dels raigs incidents. Va ser una comprovació claríssima. Fins i tot s'hi pogué fer el càlcul que coincidia amb la previsió relativista. Mössbauer a l'any següent ja rebia el premi Nobel de física per la troballa.

VACACIONS

Misas en lugares de veraneo del interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu

V.: 20.00 h, *D.*: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè

V.: 21.00 h. *D.*: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.

Suchs

D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.0 h. *D.*: 11.00 h.

Santuari de Paller

D.: 10.00 h.

Residència

D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. *D.*: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

Monestir

V.: 18.00 h. *D.*: 9.00 h.

Sant Pere

V.: 19.00 h. *D.*: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia

D.: 12.00 h,

Església de Sant Joan

V.: 20.30 h, *D.*: 10.00 h., 19.00 h.

Convent dels Franciscans

V.: 20.00 h. *D.*: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.

Sagramentàries

V.: 19.30 h. *D.*: 11.00 h.

Santuari de Queralt

D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h, *D.*: 9.00 h., 20.00 h.

Convent dels Franciscans

V.: 19. h. *D.*: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç

V.: 20.00 h. *D.*: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció

V.: 20.30 h. *D.*: 12.00 h.

Capella del Carme, *D.*: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu

V.: 19.30 h. *D.*: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ CALDES DE

MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h. *D.*: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. *D.*: 8.00 h,12.00 h, 20.00 h.

Capella del Carme *D.*: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria

D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE

LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador

V.: 19.45 *D.*: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.30. h., *D.*: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.

Empúriabrava: *Centre Cívic*

V.: 19.00 h.

✓ Cerdanya, La

Alp

Parròquia de Sant Pere

V.: 20.00 h. *D.*: 11.00 h.

Bellver

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. (*Santuari de Talló*)

D.: 12.00 h.

Bor

D.: 13.00 h.

Das

D.: 10.00 h.

Prats

V.: 18.00 h.

Prullans

D.: 10.30 h.

Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere

V.: 18.00 h, 20.00 h. *D.*: 9.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

Parròquia de La Immaculada i St. Pau

V.: 20.30 h. *D.*: 11.30 h, 20.30 h.

Parròquia del Bon Pastor

V.: 20.00 h. *D.*: 9.00 h, 11.30 h.

Parròquia de la Sgda. Família

V.: 20.15 h. *D.*: 10.30 h.

Capella dels Desemparats

V.: 19.00 h. *D.*: 8.30 h, 10.00 h, 19.00 h.

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. *D.*: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.30 h.

D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç

D.: 10.30 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDÀ

Parròquia de Sant Llorenç

V.: 20.00 h. *D.*: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria

D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve

V.: 19.00 h. *D.*: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels

V.: 19.00 h. *D.*: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi

V.: 20.00 h. *D.*: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basílica)

V.: 20.15 h. *D.*: 12.00 h, 18.30 h.

Parròquia de Sant Joan

Baptista

D.:10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h. *D.*: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)

Temple del Carme

V.: 20.30 h. *D.*: 7.30 h, 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h. (vespres)

Santuari del Tura

D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.

Divina Providència

V.: 18.30 h. *D.*: 18.30 h. (vespres)

El Cor de Maria

V.: 19.00 h. *D.*: 13.00 h.

Residència del Tura

V.: 18.00 h. *D.*: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)

Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)

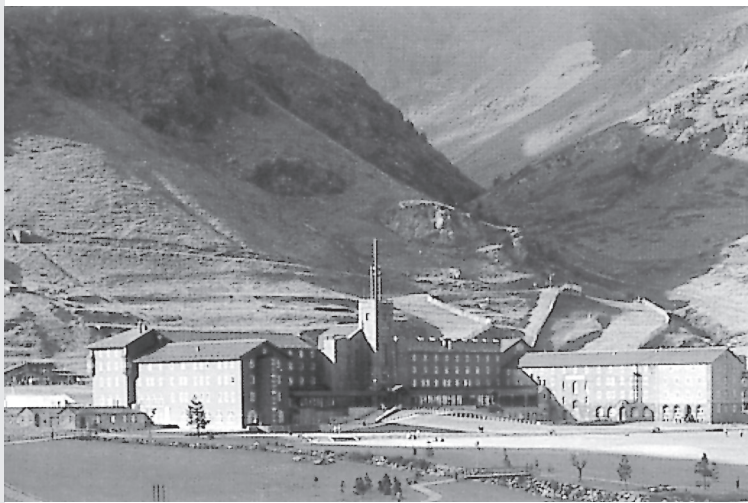
D.:10.45 h.

Sagrat Cor (Caputxins)

V.: 19.00 h. . *D.*: 9.30 h,

Parròquia de Santa Maria

(Batet)

Vall de Núria.

D.: 12.15 h.

Parròquia de Sant Pere Màrtir

V.: 20.00 h. *D.*: 10.00 h.

Maria Reina, *D.*: 12.00 h.

Les Planotes

V.: 18.00 h.

Parròquia de Sant Roc

V.: 19.00 h. *D.*: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere

V.: 20.00 h. *D.*: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí

V.: 21.00 h. *D.*: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria

V.: 19.00 h. *D.*: 11.30 h, 20.00 h.

Santuari de Falgars

D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció

V.: 20.00 h. *D.*: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria

V.: 19.15 h. *D.*: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere

V.: 20.30 h. *D.*: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.

La Cisa

V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. *D.*: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. *D.*: 11.00 h.

Santuari de la Mare de Déu de Núria

V.: 12.00 h. *D.*: 12.00 h.

✓ RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. *D.*: 9.45 (Residència Geriàtrica) 12.00 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h.

D.: 8.00 h, 11.00 h,

Parròquia de Sant Josep Obrer

V.: 19.00 h. *D.*: 12.00 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant

Miquel V.: 19.30 h. *D.*: 11.00 h, 19.30 h.

Baquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.

Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h. *D.*: 12.00 h.

Salardú - Parròquia de Sant

Andreu *D.*: 11.00 h.

Les - Parròquia de Sant Joan

Baptista V.: 19.15 h. *D.*: 11.00 h, 19.30 h.

Arties - Parròquia de Santa Maria *D.*: 12.30 h.

Betren - Parròquia de Sant

Serni *D.*: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo

D.: 11.30 h.

Soldeu.

D.: 10.00 h.

Santuari de Meritxell

V.: 18.00 h. *D.*: 12.30 h.

Encamp

Parròquia de Santa Eulàlia

V.: 19.30 h. *D.*: 12.00 h.

Parròquia de Sant Miquel

D.: 10.30 h.

Pas de la Casa, El

V.: 19.30 h. *D.*: 19.30 h.

Ordino

V.: 19.30 h. *D.*: 11.00 h, 19.30 h.

La Massana

V.:20.15 h. *D.*: 10.00 h, 12.00 h.

Arinsal V.: 19.00 h.

Santa Coloma

D.: 10.30 h.

Sant Julià de Lòria

V.: 19.30 h. *D.* :8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

Escaldes, Les

V.: 19.30 h. *D.*: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve

V.: 19.30 h. *D.*: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.

Parròquia de Santa Maria Fener

V.: 20.30 h. *D.*: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort

V.: 20.00 h. *D.*: 12.30 h, 20.00 h.

Rialb

V.: 19.00 h. *D.*: 12.00 h.

Llavorsí

D.: 12.00 h.

Ribera de Cardós

V.: 20.00 h.: *D.*: 12.00 h.

Esterri d'Àneu

V.: 20.30 h. *D.*: 12.30 h.

Gerri de la Sal

V.: 20.00 h.: *D.*: 13.00 h.

València d'Àneu

D.: 11.00 h.

Des del carrer

El sacerdot Esteban Munilla és el director de Ràdio Maria (RM) a Espanya, una emissora que ha renunciat a la publicitat i a les influències polítiques per l'evangelització. RM neix com a ràdio parroquial el 1982, a la parròquia d'Arcellasco d'Erba (diòcesi de Milà). El 1987 es forma l'Associació Ràdio Maria, formada per laics i sacerdots, perquè la ràdio sigui independent de la parròquia i es compromet en l'evangelització a major escala. Als anys noranta s'estén per Europa, Àfrica i Amèrica. El 24 de gener de 1999 RM comença a retransmetre des d'Espanya.

Esteban Munilla, director de Programes de Ràdio Maria a Espanya

«Ràdio Maria es una ràdio evangelitzadora al 100%»

—Quin és l'origen RM?

—El P. Livio Fanzaga, director de Radio Maria Italia, diu que «aquesta emissora no és un projecte nascut per voluntat dels homes, sinó que és un do que ens arriba del cel».

—I què és aquest «do del cel»?

—Ràdio Maria està a Espanya des de fa nou anys, i vint al món. Per tant, diem que no és un projecte humà, sinó del cel, perquè seria impensable que un mitjà netament evangelitzador pogués tenir cobertura nacional sense cap publicitat. No és un miracle?

—Per què aquesta referència a Maria en el nom de l'emissora?

—La Ràdio porta el nom de Maria i el seu rostre com a logotip perquè creiem que és un mitjà suscitat per ella, per apropar els oients al seu Fill. Avui ens continua dient: «Feu el que Ell us digui...» Maria és mare de tots i la vivim també com a mare d'aquest projecte que dona la llum del seu Fill a molts oients.

—RM és un proposta de la Nova Evangelització?

—L'Església no pot estar esperant que la gent s'acosti als temples. RM és un una iniciativa de seglars que fa que

la Providència pugui fer-se molt «més palpable» en moltes persones que no tenien cap intenció de trepitjar una església i que, un dia, «casualment», senten la paraula que necessiten en el moment oportú. I experimenten un moment de gràcia que les apropa al Senyor. L'Església ha d'aprofitar, en aquests temps, tots els mitjans, i tant de bo es multipliquin iniciatives d'aquest tipus, que ben coordinades i beneïdes per els nostres pastors, puguin arribar als confins de la terra.

—Un terç de la programació és pregària, això no pot resultar una mica monòton o pesat?

—La pregària és un petita part de la nostra programació. Però, com a la nostra vida espiritual, és la més important perquè tenim clar que la unió de tants milers d'oients units en la pregària és molt efectiva. És la veritable força de Ràdio Maria.

—Quins reptes es planteja RM a Espanya?

—Ara mateix el major repte són els concursos per les llicències de ràdio als quals ens estem presentant i en els quals hem de competir amb ràdios milionàries. L'actual legislació no aju-

da perquè pugui haver-hi una pluralitat real en el dial de la FM. Les comunitats autònomes van, una darrera de l'altra, obrint aquests plaços per presentar-se als concursos i nosaltres no deixem de presentar-nos-hi perquè sabem que els més de 800.000 oients que ens han recolzat fins ara amb la seva firma, es mereixen un espai per poder tenir una ràdio diferent.

—Quin és el paper del voluntariat?

—Una característica que diferencia RM és el voluntariat. Comptem amb 400 voluntaris que col·laboren en la programació (bisbes, sacerdots, religiosos, seglars...) i més de 3.000 treballen a les diòcesis en tasques de transmissió, promoció i difusió. Cada dia retransmeten en directe des de 5 llocs diferents les pregàries i l'eucaristia. Tot això és fruit d'un voluntariat al qual no se li demana més que estimar la Mare de Déu i un esperit de servei. Després el voluntari es va formant d'acord amb les seves característiques. Aprofito per fer una crida a Catalunya, on ens fan falta més voluntaris (tel. 917 107 700, voluntarios@radiomaria.org).

Mònica García

Ara mateix

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Carles Cardó, 50 anys (2)

Un factor que crea distància psicològica entre el canonge Cardó i la gent jove d'avui és, probablement, la complexitat política del seu temps comparat amb el nostre. Fixem-nos-hi. En els trenta anys que van des que el jove seminarista tarragoní és ordenat prevere (1908), fins que comença la seva estada a Suïssa com a exiliat (1938), el nostre país viu la Setmana Tràgica (1909), l'establiment de la Mancomunitat de Catalunya (1914), la dictadura de Primo de Rivera (1923-1930), la segona República (1931), el primer Estatut d'Autonomia (1932), la Guerra Civil i la persecució religiosa (1936)... Un paisatge cívic incomparablement més mogut i conflictiu que el que dibuixen els nostres últims sis lustres... Avui l'evolució de la societat continua, evidentment, i, en alguns aspectes, amb més radicalitat que abans. Però d'una altra manera, sense tantes convulsions. Les actituds de Cardó sota aquella pluja inesquivable són, malgrat les diferències, un exemple per a

nosaltres: avui depenem més de la voluntat de mullar-nos, o del seu refús...

Carles Cardó va ser un mestre de la paraula escrita. A la base d'aquest metratge hi havia, evidentment, una innata vocació literària servida, encara, per un treball constant sobre la llengua, per una lectura assídua i ben triada dels clàssics, per un rigor intel·lectual sense concessions. Però això no ho era tot. Era, només, l'instrument. L'objectiu era la seva decidida voluntat de presència cristiana a la societat del seu temps i del seu país.

Recollia, així, l'excel·lent herència del bisbe Torras i Bages. Aquest, tot i expressar-se en una prosa força menys elaborada que la de Cardó i, de vegades, fins i tot tosca, havia generat un corrent vigorós, positiu i engrescador de presència explícita, desacomplexada, de l'Església a Catalunya. Carles Cardó, més subtil, la incardinaria en el context noucentista.

L'obra de Cardó, en aquest aspecte, comprendria dos vessants.

El primer, la seva incorporació a la premsa de l'època, en general, més acollidora del pensament catòlic que la d'avui. En trobem abundoses mostres en les seves col·laboracions als diaris *La Veu de Catalunya*, *La Publicitat* i *El Matí*, entre d'altres.

El segon, la fundació que porta a terme amb visió lúcida, de noves publicacions periòdiques. Descobrim aquí l'home de visió global que aspira a fornir la comunitat eclesial catalana d'un ampli ventall de revistes de nivell europeu que cobreixin les seves necessitats intel·lectuals. Una revista de pensament: *La Paraula Cristiana*. Una altra orientada a millorar la qualitat del servei pastoral dels sacerdots: *El Bon Pastor*. Normalment ell mateix, a banda d'altres articles, hi escriu els editorials. Alguns d'ells, de qualitat notable, van ser aplegats després en els llibres *La nit transparent* i *Diàleg interior*.

Rauxa

La impunitat dels Cascos Blaus

L'Organització de les Nacions Unides va crear després de la Segona Guerra Mundial els Cascos Blaus. La finalitat d'aquest cos internacional és fer complir les resolucions de l'ONU, i això implica protegir la població civil en conflictes armats arreu del món, desarmar els combatents, mantenir la llei i l'ordre i netejar de mines els territoris després d'una guerra. Per la seva tasca han rebut diverses distincions internacionals, fins i tot el Premi Nobel de la Pau. Però tot i el reconeixement que han tingut i les bones intencions amb què es van crear, en els darrers anys aquesta força internacional de l'ONU ha estat protagonista de diversos escàndols molt greus. Durant la guerra de Bòsnia van permetre que les milícies sèrbies massacressin més de 8.000 homes musulmans desarmats a Srebrenica, enlloc de protegir-los, com era la seva missió. I aquest estiu s'ha destapat que en diverses missions de pau, i només des del 2004, centenars de Cascos Blaus han comès abusos sexuals sobre la població civil de manera reiterada, amb l'agreujant que la majoria de les víctimes eren nens i nenes. Tot i la gravetat evident dels fets, encara no se n'ha responsabilitzat ningú, els culpables han quedat impunes i cap representant de l'ONU o dels mateixos Cascos Blaus no ha demanat públicament perdó.

Eduard Brufau